

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 384 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
2. jun 2006.

POTERA ZA UCENJENIM

★ DOK HOLIDEJ ★

384

Frenk Larami

POTERA ZA ENJENAM

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 384

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

LONELY RIDES THE HUNTERS

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov - Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24 .V 2006.

Tržište: 2. VI 2006.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – LONELY RIDES THE HUNTER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Kada je ogroman sunčev disk dodirnuo tamne brdske vrhove na zapadu, diližansa sa Dokom Holidejem prispela je u grad. Iako udobno smešten na sedištu, Dok je osećao utrnulost udova i potmuo bol u celom telu. Naime, kola su još u zoru pošla iz grada Snejk Solusa smeštenoj u udolini i okruženog zupčastim vrhovimana nalik na niz oštrih zuba; u podne su prešli plitak gaz na reci Poni, a onda je, sa samo jednim kratkim zadržavanjem na usputnoj poštanskoj stanici, putovanje nastavljeno tokom celog popodneva. Išli su veoma brzo vijugavim prašnjavim putem da bi se, konačno, pred samo večer dokotrljali u glavnu ulicu Hemloka.

Vozar Beni Rouz rekao mu je da ga u Hemloku ljudi neće prijateljski dočekati, bar ne oni kojima je Džim Hendli prirastao za srce. Takvih je, bogami, bilo prilično, jer je Hendli imao običaj da mnoge sugrađane čašćava pićem i plaća im druga sitna zadovoljstva. Naravno, razbacivao je novac šakom i kapom pošto se radilo o ukradenim parama koje su odlazile lako kao što su i došle. Može se reći da većina nije znala kako se radi o opljačkanom novcu koji je Džim dobijao od starijeg brata, notornog bandita i pljačkaša od čije je bande drhtala polovina južnog Teksasa. No, bez obzira odakle je novac dolazio, on je mladom lepuškastom i hirovitom Džimu doneo dosta blagonaklonosti ne

samo gradskih pijanaca, lenština i protuva, već i drugih građana koji su od njegove rasipničke prirode imali neke koristi.

Zbog toga je vest o njegovoj pogibiji neprijatno odjeknula u gradu, tim pre što se saznalo da je poginuo u dvoboju sa poznatim pustolovom i revolverašem Dokom Holidejem. Naime, svi su smatrali da Džim Hendli nije bio dorastao Holideju, iako je na dršci svog kolta imao već četiri zareza. Ljudi su preko te činjenice prelazili zbog toga što je Džim bio iz njihove sredine kao i zato što se njegova zla ubilačka priroda lukavo skrivala iza mladalačkog, na prvi pogled nevinog lica, ali dobrim delom i zbog dolara koje je on neštedimice razbacivao. Jedinstveno mišljenje je bilo da je Dok Holidej trebalo nekako da izbegne taj obračun, mada za to nije postojao ni jedan valjan razlog. Verovatno bi ljudi mislili drugačije da su bili u Holidejevoj koži.

To je i samom Doku palo na um dok je diližansa prolazila pored prvih kuća, posle kojih su sledile veće zgrade sa nizom radnji sitnih zanatlija, trgovinama, velikom zgradom banke i lažno – raskošnom fasadom saluna „Šeherezadina noć“. Kada se diližansa napokon zaustavila ispred stanice kompanije „Vels Fargo“, grupa radoznalaca je bez mnogo interesovanja dočekala prispele putnike. Do promene je došlo tek kada

je vozar sa krova dobacio Doku njegovu putnu torbu.

– Hotel je odmah tu, u poprečnoj ulici, mister Holideje – rekao je kratko.

Holidej je mirno prihvatio torbu ignorirajući tajac koji je odjednom zavladao na peronu. I pre nego što se odlučio da pođe, iz pozadine se začuo nečiji glas.

– Ko je prvi potegnuo, Holideje... ti ili Džim?

Dok je zastao samo za tren, a onda je ne osvrćući se nastavio.

– Dovoljno dugo se baviš svojim ubilačkim zanatom da bi sa lakoćom mogao da ustreliš jednog golobradog momka!

– Zašto nisi potražio nekoga dora-slog sebi?

– Ko će biti sledeći?

– Ubico!

Na te reči Holidej se lagano okrenuo i ledenim pogledom odmerio okupljene radoznalce. Vlasnik veletrgovine Hari Miler samo je zatreptao i okrenuo se da pođe svojim poslom, dok su nekolicina drugih ćutke ustuknuli. Holidej ih je bez reči pogledao, a onda ponovo pošao. U stvari, takva reagovanja ljudi, nerazumevanje i mržnja drugih nisu ga mnogo dirali. Morao ih je preseći i malo uplašiti da mu ne bi dosađivali i to je bilo sve. Ako im je toliko stalo do jednog raskalašnog lupeža kome je životni plus bila samo njegova mladost, onda neka im bude. U tom momentu samo je želeo da ga ostave na miru.

Na Hemlok se spuštalo veče i ulice su bile skoro puste. Trgovci i zanatlije zatvarali su svoje radnice a dole na ulici, ispred hotela „Santa Barbara“ gorele su tri limun – žute svetiljke. Na sada hotela bila je od upaljive boje.

nih dasaka, s tim što je parter bio ozi-dan ciglom, a sprat u drvetu sa kosim krovom od šindre. Vrata hotela bila su širom otvorena, a u malom, ali prijatnom holu gorela je svetiljka oko koje su zujali rojevi mušica. Prilazeći portirskom pultu, Doku se učini da mu je čovek koji je tu sedeo odnekud poznat. No, tek kada je prišao sasvim blizu prepoznao je Herolda Bilka.

– Gle, gle, Herold Bilk! Pravo iznenađenje da ovde nađem starog znanca!

– Halo, mister Holideje, iznenađenje je u najmanju ruku obostrano. Ali, dragi mi je što vas vidim.

– Otkuda vi ovde? Šta se desilo da ste napustili Berons Kod?

– Hm... svako jednom zaželi da bude svoj gazda, mister Holideje. Skupio sam svu svoju ušteđevinu koju sam stekao za proteklih dvadeset godina i kupio ovaj hotel. Nadam se da nisam pogrešio. Rozi se u prvo vreme malo dosađivala, a sada se već privikla. Na početku joj je nedostajalo društvo, ali znate kako to biva: daleko od očiju, daleko od srca. Dao sam joj dosta poslova i sve je došlo na svoje mesto.

– Ah, to za društvo je sasvim razumljivo. Ona je sada odrasla devojka i sigurno joj nedostaju zabave, igranke i društveni život. Verovatno da toga ovde nema kao u Berons Kodu. Ali, mislim da ipak niste pogrešili. Biti svoj gazda je velika stvar. Onda, neka bude kao i obično, može? Soba...

– ... broj šest – dopuni ga Bilk koji se dobro sećao broja hotelske sobe u kojoj je Holidej odsedao u Berons Kodu. Pružio je ruku da dohvati ključ i upitao: – Koliko ostajete?

– Ne znam ni sam. Možda jedan dan, a možde i dve nedelje. U svakom slučaju, za sada računajte jednu noć.

– To će biti dva dolara.

– Mogao bih i da se okupam.

– Onda ukupno tri.

Bilk je klimnuo glavom i pružio mu ključ, a on je ostavio novac na pult.

– Čuo sam šta se desilo – rekao je zatim, pažljivo stavljajući novac u fio-ku. – Grad je čitave dve nedelje brujao o tome. Kako da ste se i pored svega odlučili da dođete?

– Hteo sam da vidim južni deo Tek-sasa, a smrt trećerazrednog revolveraša nije razlog da odustanem od svog plana. Na kraju, ne osećam se krivim, jer me je Hendli izazvao. Jednostavno nisam imao izbora.

Bilk klimnu glavom.

– Hendli je bio nevaljalac, lupež i gad. Lično mislim da ste gradu učinili veliku uslugu.

– Recite to svojim sugrađanima, Bilk – dobaci Dok.

– Ne vredi, pošto su ljudi strašno čudni. Ponekad mi se čini kao da su stvarno slepi i gluvi. I pored toga što je bio lupež, Hendli je bio veoma omiljen.

– To sam već video – odvrati Dok i noseći torbu u ruci i lagano se uputi prema stepenicama. Stigavši u hodnik lako je pronašao svoju sobu i sa olakšanjem otvorio vrata. Prostorija je bila mala, ali veoma uredna sa udobnim i mekim ležajem što je za Holideja u tom trenutku bilo najvažnije. Stavio je putnu torbu na stolicu i prišavši prozoru, navukao zavesu. Onda je zapalio stonu svetiljku, uzeo veliki peškir prebačen preko stranice širokog kreveta i uputio se nazad u hodnik.

Čuvši njegove korake, Bilk je podigao pogled i baš kada se zaustavio ispred prostorije sa natpisom Kupatilo, doviknuo: Mister Holideje, odmah ću vam poslati toplu vodu.

Samo je klimnuo glavom i ušao u kupatilo osluškujući kako Bilk izdaje naređenja. U veoma prostranoj prostoriji nalazile su se četiri velike drvene kade, uredno poređani sapuni i sveže postavljene prečage za peškire. Skinuvši sako i košulju pogledao se u ogledalu koje je visilo na zidu i bilo malo okrnjeno na jednom kraju. Kada se bolje zagledao, prepoznao je umor koji je odavalo njegovo lice, umor zbog mnogih pređenih kilometara i brojnih tegobnih dana ispunjenih opasnostima života na granici.

– Dobrodošli, mister Holideje.

– Hvala, Rozi, uđi – odvratio je prepoznavši devojčin glas i pre nego što se okrenuo da je pogleda. Rozi je, u stvari, bila Bilkova kći, lepa crnokosa devojka koja se bližila dvadesetoj. – Čekam vodu – dodao je tek da nešto kaže.

Rozi je pustila da joj se pogled zadrži na njegovim snažnim kao izvajanim prsima i dugoj kosi koja mu je padala sve do ramena. To što je videla strašno joj se dopalo i setila se kada ga je, kao devojčica, gotovo istog zamišljala u snovima. On je bio slika i prilika takvog muškarca; snažan i prefinjen u isto vreme, izuzetno muževan i veoma lepih crta. Bez obzira na loš glas koji je uživao, u sebi je imao nešto što je plenilo srca mnogih žena, a Rozi Bilk je bila jedna od njih. I nju je privlačila njegova muževnost, njegovo skladno i neusiljeno držanje, odlučan stav i samopouzdanje koje se moglo pročitati

na licu, ali daleko najprivlačnije su delovale njegove sivoplave oči. Privlačio ju je oduvek, još od dana kada je kao devojčurak čistila njegovu sobu u Berons Kodu. Kada je jednog dana otišao, ona je strašno patila. To nije bilo zato što Dok nije odgovorio na pozive njenog srca, pošto tako nešto nije ni očekivala. Naime, bila je suviše mlada da se nada bilo čemu, a mislila je da ga više neće videti. Mislila je da je zauvek otišao iz njenog života.

I sada, eto, njen idol se vratio, pa su joj oči gorele od radosti i usne podrhtavale od slatkog uzbuđenja. No, Holidej to nije primećivao pošto je mislio na nešto sasvim drugo.

– Dva vedra tople vode, mister Holideje – kazala je čučnuvši blizu njega, sasvim do kade.

– Ja ću ih nasuti sam, ne moraš se truditi – obratio joj se.

Ona se zadovoljno osmehnu.

– Ima li još nešto što bih mogla da učinim za vas, mister Holideje?

Nagoveštaj je bio tek za nijansu slabiji od otvorene ponude, ali se Dok uzdržao od reagovanja. U njegovoj svesti ona je još uvek bila nestašni devojčurak koji mu je nekada čistio sobu. No, iznenađen njenim rečima, okrenuo se i bolje je pogledao. Sa čuđenjem i zadovoljstvom konstatovao je da se pače prevorilo u labuda i da je Rozi u protekle dve godine postala prava žena; ispod tanke pripijene haljine nazirale su se njene obline koje nisu mogle da ostave ravnodušnog bilo kog muškarca. Gledajući je ispod oka, Holidej se pritajeno osmehnu.

– Ne, ništa – odgovorio joj je na pitanje.

– A kasnije? – dodala je dok joj je u glasu treperio prizvuk nade.

– Hvala za vodu, Rozi, videćemo se – odvratio je ljubazno odlučivši da ne odgovori direktno na njeno pitanje.

Dureći se, napućila je usne i odlučnim pokretom glave zabacila na leđa svoju divnu crnu kosu koja se na svetlosti petrolejke presijavala u raznim nijansama.

– Dobro, mister Holideje. Doviđenja – pozdravila ga je i izlazeći zatvorila vrata za sobom.

Skidajući sa sebe preostalu odeću, Dok je osluškivao bat njenih nogu u hodniku. Za tren se osmehnuo samo za sebe, a onda ušao u kadu; brzo je skinuo sa tela prašinu putovanja i sredio kosu. Pritom se podsetio da je na putovanju proveo samo jedan dan, a da se ipak oseća prilično umorno. – Postaješ mekan, Holideje – rekao je tiho.

Kada je završio sa „toaletom“ sišao je dole, blagonaklono pozdravio Bilka i izašao u noć. Hodao je mračnom ulicom u pravcu mesta na kome su bleštale svetiljke saluna „Šeherezadina noć“. Iz glavne ulice mogao se čuti raskalašan smeh polupijanih kauboja koji se mešao sa zvucima loše naštimovanog klavira.

Pored „Šeherezadine noći“ u Hemloku je postojao i salun „Zlatna podvezica“; Dok je izabrao onaj prvi bez nekog određenog razloga. Verovatno da mu je je romantični prizvuk reči u tom trenutku značio mnogo više od predstave koju je nudila „Zlatna podvezica“.

No, unutrašnjost „Šeherezadine noći“ teško da je odgovarala imenu koje je mnogo obećavalo. Zidovi prostorije bili su zapušteni, prljavi i loše obojeni. Pe-

desetak stolova bilo je raspoređeno u dva – tri reda pored dugačkog šanka i gužva je bila prilična; za stolovima su uglavnom sedeli kockari „veštih prstiju“ koji su jedva čekali da im dođu kauboji sa obližnjih rančeva sanjajući da će od plate koju su upravo dobili napraviti bogatstvo. U prvo vreme, a u skladu sa imenom, salunske zabavljačice bile su obučene kao igračice sa istoka prekrivene tajanstvenim velovima. No, kasnije je ta „nepraktična“ odeća odbačena i „umetnice“ su se vratile kratkim haljinama koje ističu svaku oblinu, crnim čarapama i zanimljivim podvezicama.

Holidej je prišao šanku i naručio viski. Barmen Hlaski ga je odmerio kritičkim pogledom i odmah zapazio njegovo savršeno skrojeno odelo, košulju kao sneg i kicoški vezanu kravatu.

– Vi ste verovatno Dok Holidej, mister? – rekao je mirno. – Ceo grad bruji o vašem dolasku.

– Tačno, ja sam Holidej. A zašto grad bruji?

– Pa zbog Talbota Hendlija, ser. Šta mislite sa njim i njegovim pajtašem Boudom?

Holidej zažmiri i malo se namršti.

– Šta mislim sa njima? Pre svega, ko su ti ljudi?

Barmen je stavio čašu tačno pred njega, pažljivo mu nalio viski i odvratio:

– Talbot je brat Džima Hendlija, čoveka koga ste vi ustrelili, mister. On i Boud su ozloglašeni banditi i veoma opasni ljudi. Gone ih vlasti u celom Teksasu, ali su još na slobodi. U novinama piše kako se Talbot zakleo da će vam se osvetiti za Džimovu smrt.

– U novinama? – ponovi Dok i mirno otpi gutljaj viskija.

– Da, u novinama gospodina Petersena. On... ovaj... gospodin Petersen je veoma ponosan na svoje novine i kaže da uvek donose samo proverene vesti. A u njima piše da se Talbot Hendli zakleo da će vam se osvetiti. Izgleda da on i njegov pajtaš tragaju za vama. Hm... nije isključeno da su vas već nanjušili.

Holidej ga strogo odmeri.

– A otkuda je dotičnom gospodinu Peteresenu sve to poznato? Gde je našao Talbota i Bouda da ih intervjuiše?

– E, to ne znam – odvrati barmen i pokaza prema drugom kraju odaje. – Pitajte gospodina Petersena.

Holidej kratko klimnu glavom pomišivši kako ne bi bilo loše da sazna sa koje strane i od kojih ljudi mu preti životna opasnost. I pored svoje izuzetne veštine u baratanju oružjem ništa nije prepuštao slučaju: smatrao je da je opreznost preduslov opstanka. Zato se bez reči okrenuo i pošao prema stolu u uglu, gde je ratoborni mladi izdavač „Hemlok Heralda“ Peteresen, sedeo grleći najnoviju salunsku damu, plavokosu prsatu devojkicu po imenu Hani Heris.

– Hteo bih da progovorim nekoliko reči sa vama, mister Petersene – dobio je prilazeći.

Čovek ga je obuhvatio pogledom i osmehnuo se. Verovatno je pretpostavio ko stoji pred njim, pa stoga nije ni tražio da mu se Dok predstavi.

– A o čemu to? – odbrusio je, ne skrivajući nezadovoljstvo što ga neko uznemirava.

Holidej je rešio da odmah pređe na stvar.

– Vi ste napisali neki članak o Talbotu i Boudu...?

– Jesam, pa?

– Hteo bih da saznam nešto više.

Čovek ponosno podignu čašu i dobaci:

– Onda vam preporučujem da kupite moje novine, mister Holideje!

– Mogao bih i to, ali više volim da čujem stvari iz prve ruke.

– Timi, dušo... – zaguguta devojkinežno milujući Petersenovu nadlanicu, ali sve vreme gledajući Holideja u oči – pozovi zvog prijatelja da nam se pridruži!

– Ne bih mogao da kažem da je mister Holidej moj prijatelj, draga moja damo.

Ona se nasmeši osmehom punim ohrabrenja.

– Tako dakle, vi ste taj čuveni Holidej – dobacila je ljupko. – Da znate da sam mnogo slušala o vama, mister.

Dok podiže ruku do oboda šešira i jedva primetno se nakloni.

– Za mene je zadovoljstvo što sam vas upoznao, gospođo.

– Oh, mogu da vam kažem da je većina građana u Hemloku veoma zadovoljna što me poznaje, mister Holideje. Ali, budući da ste ovde gost, nesumnjivo je da imate prednost – kazala je. – Moja soba je broj osam.

– Imaću to sve vreme na umu, gospođo – odvrati Dok ljubazno, pritom izmičući stolicu da bi seo. – Peteresene – počeo je odmah – šta vi uopšte znate o Talbotu i Boudu?

Ovaj podsmešljivo razvuče usne.

– Šta je, bojite se da će vas potražiti?

– To u svakom slučaju ne bi bilo uživanje, mister, ali ipak ne prihvatom da ih se bojim kao što vi mislite. Pre bih rekao da se osećam kao čovek kome smeta žulj na nozi.

– Čak i ako budu obojica?

– I tada. Takav odnos mi ne bi zapao prvi put.

Petersen se nagnu napred i ucakli očima.

– Čujte, mister Holideje, čuo sam za vas i vašu veštinu baratanja revolverom. Ali, Talbot i Boud su prevelik zalogaj. .. čak i za asa kao što ste vi. Kao novinar smatram da bi obračun između njih dvojice i vas bio odlična, senzacionalna priča...

– Možda do obračuna neće ni doći, mister – prekinuo ga je Dok. – Inače, čuo sam za Talbota Hendlija i znam da je beskrupulozni ubica. Dakle, ako me smaknu u mraku ili s leđa, što je za njih sasvim normalno, od vaše priče neće biti ništa.

On se nasmeja i odmahnu rukom.

– A, tu se varate, mister! Mi novinari i od toga umemo da napravimo odličnu priču. Nego, tu postoji i nešto drugo. Naime, kao ni većini građana Hemloka ni meni baš niste simpatični, mada su moji razlozi sasvim drugačiji. Ipak, ne bih želeo da budem svedok, ili čak saučesnik u ubistvu. Dakle, pitajte šta želite da znate.

– Gde su ta dvojica bila u poslednje vreme?

– Pre dve nedelje, kada mi je čovek poslao vest o njihovim namerama, bili su u Meksiku. Ali, od tada je prošlo dosta i svašta se moglo dogoditi. Možda su čak došli ovde, mada u tako nešto ne verujem. Pre bih rekao da su u svom

skloništu, negde u blizini Indijanskog kanjona. Hm... najverovatnije da će otuda vrebati gde da vas pronađu i napadnu.

– Da, to je vrlo verovatno – potvrdio je Dok mirno.

– Oh, a šta ćete da preduznete? – zapitala je Hani Heris.

– Prerijski požar se često gasi požarom, gospodice.

– Mislite da ih potražite pre nego što oni nađu vas?

– Možda.

U njenim očima blesnuo je plamičak divljenja.

– Onda me pre toga obavezno posetite.

Holidej se samo blago osmehnuo, pozdravio neobičan par blagim pokretom glave, a zatim se okrenuo i lagano izašao na ulicu. Razmišljao je šta da učini; da li da potraži dvojicu bandita ili čeka dalji razvoj događaja? Prva mogućnost nije bila privlačna, jer je zahtevala naporno jahanje, dosta spavanja pod vedrim nebom, lošu hranu i stalni oprez. Ali, ona je imala i neke pozitivne aspekte i njih je trebalo uvažiti. Naime, Dok je znao da se Talbot Hendli neće odreći osвете. Ako je već tako, onda je bolje ne čekati metak u leđa iz podmukle tišine noći, već potražiti zmiju u njenom leglu. Jer, ako je nešto već neminovno predstojalo, trebalo je da se desi što pre, pod uslovima i na mestu koje on sam odabere. Diktirati igru ako je moguće, bio je njegov princip koji će pokušati da primeni i u ovom slučaju.

Zaokupljen tim mislima stigao je do hotela i popevši se uz stepenice, lagano ušao u sobu. Nije se potrudio da pali svetiljku, jer je mesečina „zavirivala“

kroz prozor unoseći u mali prostor dovoljno svetlosti da je mogao normalno da se svuče i legne u krevet. Naravno, nije mogao da zaspi, već je zapalio cigaru i razmišljajući pušio. Misli su mu odlutale do Hani Haris i njenog poziva. Iako se nakratak dvoumio, ipak je odlučio da ne poseti sobu broj osam. S druge strane, nije mogao da porekne da je miris parfema i osmeh njenih vlažnih usana probudio u njemu želju za ženom, ali u pitanju je bila samo obična salunska zabavljačica koja je radila za novac. A Dok nikada nije uživao u plaćenoj ljubavi.

Misli mu je prekinulo tiho kucanje na vratima.

– Ko je? – upitao je muklo, a ruka mu se instinktivno zavukla pod jastuk i uhvatila kolt sa drškom od slobovače.

– Ja sam, Rozi.

– Šta želiš, Rozi?

– Mogu li ući?

– Jesi li sama?

– Jesam – začuo se devojčin glas, donekle uzbuđen i nestrpljiv.

Holidej je ustao iz kreveta, prišao vratima i skinuo rezu. Zatim se brzo vratio u postelju.

– Hajde, uđi.

Rosi je pritisnula kvaku i već sledećeg trenutka odblesak mesečine obasjao je u tamnom okviru vrata. Onda je koraknula i Dok ju je pratio pogledom nazirući u polutami siluetu njenog vitkog tela. Zastala je pored kreveta i pogled mu se zadržao na njenom lepom licu i upola osmehnutim usnama.

– Dakle... u čemu je stvar?

– Upravo sam čula.

– Čula šta?

– Ono što zna ceo grad. Odlučili ste da pođete i potražite Talbota i Bouda.
 – Petersen je pravi brbljivac kada je to mogao tako brzo da proširi gradom – izustio je Holidej jetko. – No, svejedno, to nije bitno.

– Džoni... mister Holideje – kazala je Rozi i sela na krevet. – Ta dva čoveka... oni su ubice.

– Neka te to ne brine, Rozi. I do sada sam se sretao sa zločincima i ubicama.

– Ali...

– To je neophodno, samo da znaš. Više volim da ja potražim njih nego da oni potraže mene. Ako me nađu, moglo bi se desiti da me likvidiraju mučki, iz mraka ili neke zasede. I zato mislim da je ovako bolje – objasnio joj je Dok.

– Oh, ne, mister Holideje! – zavapila je glasom promuklim od unutrašnjeg grča. – U stvari... nije samo to. Ja vas dugo poznajem i dosta sam razmišljala o vama. Slušala sam šta su drugi pričali i zaključila da vi to volite. Mislim... da uživate u ubijanju.

– Grešiš, Rozi – odvratio je Holidej tiho. – Ništa više ne mrzim od toga, ali moraš me razumeti. I ja volim da živim i ne mogu dozvoliti da me u tome spreče dva najobičnija nitkova.

– I ja želim da živite, ali...

– Ti? A zašto se ti brineš za mene?

– Brinem se, Džone Holideje – odvrtila je devojka. – Itekako mi je stalo do toga da ostanete u životu.

Dok uzdahnu.

– Mislim da bi sada bilo najbolje da se vratiš svom ocu i spremiš mu večeru – kazao je, ne znajući šta da odgovori na njene reči.

– Tata je večerao i... spava.

– Slušaj, Rozi...

– Džone Holideje – prekinula ga je Rozi glasom sličnim uzdahu. – Stalo mi je do tebe i želim da ti pokažem koliko – dodala je odlučnije i drhtavom rukom otkopčala gornje dugme bluze. Ispostavilo se da ispod tankog plavičastog platna devojka nije nosila nikakav donji veš pa je već sledećeg trenutka zrak mesečine zaigrao na njenim čvrstim, prkosno dignutim grudima. Kada je i poslednje dugme bilo otkopčano, bluza se širom „otvorila“ i na srebrnastoj svetlosti blesnule su njene bele, otkucajima srca uzburkane dojke.

– Rozi... – glas Doka Holideja promuklo se lomio u stegnutom grlu. – Ti si fina, lepa devojka. Zaista si divna i moram priznati da mi se dopadaš. Ali, to je sve. Ti znaš da sam ja... litalica i beskućnik koji se nikada neće skrasiti i zasnovati dom... bar ne u dogledno vreme.

– Znam to, Džone – kazala je mirno otkopčavajući veliku bronzanu kopču pojasa od zmijske kože. – Ali, ti me želiš, zar ne? U ovom trenutku ti me želiš isto toliko koliko i ja tebe.

Holidej je s mukom progutao vazduh.

– Da, osećam da i ti mene želiš, Dok – nastavila je – i ja ti već sada kažem kako sam odavno želela da do ovoga dođe; bilo je to davno, vrlo davno i čini mi se da sam čekala čitavu večnost. I neću propustiti da ovaj trenutak prođe nedoživljen, bez obzira šta će se kasnije dogoditi.

Pružila je ruke i obgrlila ga i tren kasnije na svojim snažnim prsima osetio je dodir njenih toplih nagih grudi. Nemoćan da i dalje vlada sobom, Dok ju je obgrlio i snažno privukao k sebi.

*

Sunce je bleštalao kao užarena lopta, a pustinjski pesak odbijao je jaru kao vrela pećnica. Dokova meka karirana košulja bila je u potpunosti natopljena znojem koji mu se slivao niz lice i vrat. Od poznatog elegantnog odela ostao mu je samo šešir i pištolji sa drškama od slonovače. Sve ostalo je bila „oprema“ pogodna za pustaru i divlja prostranstva: levis pantalone i čizme, karirana košulja i jakna postavljena krznom pogodna za hladne prerijske noći. U futroli pored sedla nosio je vinčesterku, a pozadi bisage sa hranom, ćebe i razne sitnice potrebne za život u divljini.

Pustara se pružala od zabačenog Indijanskog kanjona, pa dalje, na zapad, sve do meksičke granice. Izgledala je kao blistavo belo, spečeno more peska i kamenja praktično bez rastinja i samo sa prastarim krečnjačkim stenama koje su se dizale prema nebu kao usamljeni stražari. Bila je to zemlja zmija i guštera, razbojnika u bekstvu i Apača otpadnika. Preko dana pesak je bio vreo kao kovačko ognjište, a noću, kada je hladan vetar brisao golim padinama, taj isti pesak kao da se pretvarao u iskre leda.

Holidej nikada nije prolazio tom divljinom, ali je o njoj slušao od mnogih zapadnjaka. Isto tako, veliki broj bandita smatrao je pustinju posebnim skloništem gde su mogli da se sakriju od zakona, ali i pobegnu od sopstvene prošlosti. Uslovi života bili su zaista surovi, no, mnogi su opstajali. Među njima je bio i Dok Holidej koga nije mogla zaustaviti ni strašna žega, ubistve-

ni pesak ni, po mnogima, najsuroviji predeo u Teksasu.

Bilo je negde pred podne i Dok je lagano hodao vodeći konja za uzdu. Hemlok je napustio pre tri dana pošto se temeljno spremio i nabavio svu potrebnu opremu. Pošao je u potragu za Talbotom i Boudom, dvojicom razbojnika koji su mu radili o glavi.

Natan Talbot Hendli, mršavi koščati četrdesetogodišnjak bio je oličenje beskrupuloznog razbojnika. Zbog ubistva i pljački bio je učenjen u čak četiri federalne države. Njegov pajtaš, Gelvin Boud bio je krupan i snažan čovek, nešto mlađi od svog „kolege“ i lako prepoznatljiv zbog velikog ožiljka ispod levog oka. Nije bio toliko „poznat“ kao Hendli i za njim se tragalo samo u jednoj federalnoj državi.

To je bilo ono što je Dok mogao da sazna iz poternica raspisanih za obojicom koje je uzeo u šerifskoj stanici u Hemloku. Oni su bili ti protivnici sa kojima je trebalo da se sretne i pogleda oči u oči.

Idući pravcem koji je sam sebi odredio, Holidej je istim tempom jahao uz dugačku blagu padinu. Sama kosina je bila „zalivena“ peskom i tek tu i tamo obrasla kržljivim žbunjem. Stigavši do vrha, poterao je konja brzim hodom. Životinja je poslušno krenula između niza mermernih stena ka mestu gde se brdski prevoj u obliku nadstrešnice nadnosio nad dolinu ispod nje. Dok je prošao pored ispusta i naišao na uzan, vijugav puteljak kojim je neko već ranije prolazio. Tim puteljkom uputio se u dolinu, gde se između dva granitna zida gnezdila mala koliba od pruća i blata.

Vrata kolibe bila su otvorena, a na malom tremu pokrivenom nadstrešnicom sedeli su jedan muškarac i jedna žena. To su bez sumnje morali biti Leni Mak Hafri i Komanči Meri, osobe na koje ga je za dvadesetak dolara nagrade uputio jedan čovek iz Hemloka, gradsko njuškalo i osoba koja je prodavala informacije za novac.

Lagano jašući puteljkom Holidej se pitao da li će od njih dobiti obaveštenja koja je želeo.

Došavši do kraja potoka, lagano je prešao pešćanu zaravan koja se pružala sve do trema Mak Hafrijeve kolibe. Visoka stenovita litica bacala je senku na put, ali ipak je dah toplog vetra zapahnuo konja i konjanika čim su izašli na obalu presahlog potoka. Konačno, Dok je stao i zategao vođice samo nekoliko metara daleko od kolibe. Za trenutak je ostao nepomičan u sedlu pažljivo posmatrajući mršavka u zakrpljenom odelu raščupane kose i brade.

– Vi ste verovatno Leni Mak Hafri?
– dobaci Holidej i rukom dodirnu obod šešira.

Ovaj zažmiri.

– Da, ja sam Mak Hafri... – odvratio je najzad. – Šta želite?

Dok za tren baci pogled prema Lenijevoj ženi, Indijanki iz plemena Komanča. Mlada devojka imala je bar deset godina manje od Lenija; bila je niska i sitna, ali prilično skladno građena. Pričalo se da ju je Leni našao odbačenu od sopstvenog plemena pošto je odbila da se uda za nekog mladog ratnika koga su joj roditelji namenili. Leni ju je onda uzeo k sebi i tako sada imao saputnicu kojoj su, izgleda, najmanje smetali ovakvo teški i oskudni životni uslovi.

Indijanka se za tren okrenula i odmerila gosta otvorenim neprijateljskim pogledom.

Čudan par, pomisli Dok koji je od ljudi u Hemloku čuo da je pre dosta godina Leni bio član jedne razbojničke bande. Ali, vrlo brzo se povukao, usamio i uglavnom se bavio kopanjem srebrne rude u Indijanskom kanjonu. U kolibi je prvo živio sa nekom isluženom salunskom zabavljačicom, a kada se ona razbolela i umrla sudbina je uredila da baš on nađe Komanči Meri. No, iako više nije bio bandit, Leni je držao otvorene uši za sve vetrove koji su duvali pustinjom. Pričalo se u poverenju da je bradati Leni pravi rudnik obaveštenja i u to se Holidej veoma brzo i uverio.

Naime, Mak Hafri je bio potkazivač koga nimalo nije grizla savest što potkazuje ljude svog nekadašnjeg soja, one sa kojima je ranije jahao. Holideju je odmah bilo jasno gde bradonja prikuplja svoje informacije. U stvari, dva časa pre nego što je ujahao u dolinu, video je oznaku za „El Mido“, krčmu toliku udaljenu od civilizacije da je bila van domašaja zakona, a kao takva pravi raj za razbojнике. Tamo su dolazili učenjeni banditi, svakakav razbojničku šljam, odmetnici i gubitnici.

Izgleda da se Leni odlično snalazio u tom društvu.

– Želim neka obaveštenja – dobaci Dok kratko i sjaha.

– Obaveštenja? – ponovio je Mak Hafri i oči su mu postale još sitnije. – A ko ste vi? Šerif?

– Ne.

– Lovac na učenjene?

– Ne.

Kratka tišina i još jedan ispitivački pogled od Lenija i neprijateljsko odmeravanje njegove žene. Bilo je očigledno da ga bivši bandit procenjuje razmišljajući da li mu od njega preti neka opasnost.

Na kraju je progovorio.

– Imate li duvana?

– Imam nešto – odvratio je Dok vadeći iz bisaga paketić jeftinog duvana za žvakanje, kupljenog po savetu doušnika iz Hemloka koji mu je otkrio Mek Hafrijevu slabost.

Leni se osmehnu.

– Uđite unutra.

U jednoj jedinoj odaju kolibe čije su dve strane bile priljubljene uz stenovitu liticu, bilo je mračno i toplo. Jedan široki krevet nalazio se pored kamenog zida, dok je sto bio improvizovan od sanduka za pakovanje robe. Stolica nije bilo, pa su Leni i Dok seli na krevet. Napolju je Komanči Meri raspalila vatru i stavila na nju lonče sa vodom.

– Verovatno ste primetili da se mojoj ženi ne dopadate? – zapitao je Leni gledajući prema vratima.

– Znate li zašto joj se ne dopadate?

– Ne znam..

– Boji se.

– Mene?

– Ne vas, nego onoga što možete doneti – odvratio je Mak Hafri. Onda je zagrizao komad duvana za žvakanje i dodao:– Konačno, ako bi ljudi koji žive u ovoj pustari saznali da...

– Ali, oni neće saznati, zar ne? – obrecnu se Holidej presekavši ga.

– Ko mi to garantuje? Imam samo vašu reč.

Holidej klimnu glavom.

– Da, samo moju reč, ali kao dobar poznavalac ljudi vi znate da vas neću prevariti. Uostalom, ako se baš toliko plašite, ja mogu otići i drugome dati novac koji sam spremio da platim za informacije – rekao je Dok i napravio pokret kao da će ustati.

– Čekajte... – promrmljao je Leni užurbano. – Ne kažem...

– Hteli biste samo nešto više novca – dopuni ga Dok mirno.

Leni liznu usne jezikom kao što to radi sladokusac posle dobrog zalogaja.

– A kakve podatke želite od mene, mister?

– Podatke o Gelvinu Boudu i Talbotu Hendliju.

Leni nije odmah odgovorio. Čutke je podigao obrve i pogledao napolje, gde je Meri čučala sagnuta nad vatrom. Onda je uzeo duvankesu i počeo da zavija cigaretu.

– Pre kratkog vremena video sam ih svojim očima.

– Videli ste ih? Gde?

– Bili su kod „El Mida“, obojica glavom i bradom. Nego, znate da su obojica veoma opasni ljudi, baš kao što svi pričaju. Hm... naročito Boud; mislim da je on čak i gori od Talbota. A uz to je debeo i veoma snažan.

– Kada ste ih videli? – dobaci Dok, a Leni pripali cigaretu.

– Da niste možda nešto zaboravili, mister?

Holidej bez reči izvadi iz džepa smotuljak novčanica i pruži mu jednu od deset dolara.

– Hm... deset dolara. ... za sada – promrmlja Mek Hafri i tutnu novac u džep. To je bilo više nego što mu je njegov rudarski posao donosio za dve nedelje.

– Kada ste ih videli? – ponovio je Holidej.

– Pre pet dana.

– Kuda su se uputili iz „El Mida“?

– Rekao bih da su pošli ka unutrašnjosti Teksasa.

– Unutrašnjost Teksasa je vrlo velika.

– Ovaj... krenuli su starim apačkim putem. To je sve što sam od njih čuo.

Iako nije znao gde je taj put, Dok je bio siguran da će ga naći. U toku svog boravka kod Apača naučio je da razume način njigovog razmišljanja, delovanja i ponašanja. Sada se verovatno radilo o jednom od puteva koje su Apači povremeno koristili pri odlasku i povratku iz pljački preko granice. Holideju se činilo da je blizu putokaza za „El Mido“, zapazio jedan takav puteljak koji se dalje račvao sve do granice na jednoj i planina na drugoj strani.

– Imate li još nešto što bi trebalo da znam?

Na Lenijevim usnama zaigra čudan poluosmeh.

– Čuo sam tom prilikom kako se Talbot hvalisao da su upravo ubili tri čoveka, trojicu lovaca na ucenjene.

Na vratima kolibe pojavila se Komanči Meri sa limenim šoljama punim tople kafe.

– Trojica lovaca na ucene? – ponovi Holidej zabrinuto. – E, to već nije igračka.

– Savakako, pogotovo što se radilo o braći Ronu i Geni Ursenu. Mora biti da su negde napravili grešku ili su pak računali da će lako izaći na kraj sa Boudom i Hendlijem – odvrati Mak Hafri uzimajući kafu od Meri. – Šta god da su prevideli, grdno su se prešli.

– Meni se tako nešto neće desiti – dobio je Holidej samouvereno. – Mada nisam lovac na ucenjene glave, sasvim dobro znam ko su Boud i Talbot. Uostalom, jedan čovek će im lakše prići nego trojica – zaključio je, uzeo lončić sa kafom i ljubazno dodao: – Hvala, gospodo Hafri.

Mlada žena nije rekla ništa. Izišla je i nastavila da radi, ali je po izrazu lica Dok zaključio da joj je godilo što ju je nazvao „gospodom Hafri“.

Kada je popio kafu lagano je ustao odlučivši da pođe.

– Znae šta ću vam reći, mister? – obratio mu se Leni neočekivano. – Ne poznajem vas, ali bih vam i pored toga jedan savet. Okanite se toga pošto će vas ubiti bez obzira koliko ste spretni.

– U tom slučaju, potroši tih deset dolara za moju dušu – odvratio je Dok uz osmeh. – Možda će to biti poslednjih deset dolara koje sam nekome dao.

Izašao je iz kolibe na dnevnu žegu. Kada je pojahao konja i uputio se prema jugu, Komanči Meri je ipak podigla glavu i pogledala za njim. Bio je zadovoljan, jer su informacije koje je dobio zaista vredele deset dolara.

*

Bio je sumrak i prohladan sivkast veo tame počeo je da se spušta na zupčaste vrhove brda i pustinju sitnog peska. Na zapadu se sunce naziralo još samo kao slab rumeni odsjaj na sve tamnijem nebu. Hladan noćni vetar glasno je šumeo iznad apačkog puta dižući prašinu i sitan pesak i noseći ga dalje, na stene i kržljivo rastinje. U jednoj rupi oiviče-

noj stenama gorela je vatra i hitri plameni jezici poigravali su se na vetru.

Holidej je stajao naslonjen na ivicu stene; bio je u zaklonu i posmatrao dvojicu konjanika koji su logorovali ispod starog indijanskog oraha. Onda se pomakao nekoliko stopa napred; po prvi put otakako je pošao bio je toliko blizu da je tu dvojicu mogao da indetifikuje kao Talbota Hendlija i Bouda Gelvina.

Lagano je uzdahnuo i šćućurio se u svom zaklonu; bilo je prošlo dve nedelje otkako je napustio dolinu Lenija Mak Hafrija. U toku prve nedelje puta sreo je samo jedno ljudsko biće, malog Indijanca na izgladneloim i mršavom poniju. Zatim je naišao na kolibu u kojoj je stanovao postariji melez sa lepom i mladom ženom i tu je, u toku polučasovnog odmora, saslušao njegovu tužnu priču. Naime, on je rekao Holideju da su Talbot i Boud jednoga dana upali kod njega, pokupili sve što su hteli, pretukli ga i maltretirali mu ženu koja je imala groznicu i samo zahvaljujući tome se spasla zle sudbine. On mu je rekao u kom pravcu su se banditi uputili, što mu je bilo od velike koristi.

Sada je lagano prebacio pušku preko stene. Sa toga mesta sasvim jasno je video obojicu. Boud je zaista bio pravi džin širokih ramena, snažnih butina i ogromnih mišićavih ruku. Onaj dugi, visoki i mršavi sedeo je nagnut nad vatrom, lica zasenčenog širokim obodom šešira. Holidej nije video njegovo lice, ali je pretpostavio da se radi o Talbotu Hendliju.

Za tren se okrenuo i bacio pogled na drugu stranu dolje gde su visoko uzdignute stene zaklanjale žmirkave zvezde. Još jednom je osmotrio bandite, a

onda počeo da se šunja ivicom obale. Našao je jedan procep i lagano se provukao, a zatim kliznuo do samog ruba padine. Odatle je čuo pucketanje grančica na vatri i mogao lepo da vidi Talbota čije ga je lice odmah podsetilo na nekog smrknutog indijanskog ratnika.

– Je li taj prokleti pasulj gotov? – upitao je bandit nervozno.

– Skoro da jeste – odvratio je drugi posle kraćeg ćutanja.

– Pa... prilično nas je i koštao.

Još jedna dugačka pauza.

– I on mora da živi.

– Ko?

– Klejborn.

Holidej je plegao po pesku i počeo da puzi niz padinu.

– On je prljava grabežljiva svinja koja koristi naš položaj – promrmljao je Talbot.

– Njegova trgovina je jedino mesto gde možemo kupiti hranu, piće i ostale potrebe, a da ne strahujemo da ćemo biti uhapšeni – rekao je Boud. – I to nešto vredi, zar ne?

Za to vreme, Holidej se došunjao do senke indijanskog oraha. Dva konja su bila vezana nekoliko metara dalje. Jedan od njih spustio je glavu i nervozno kopao zemlju nogom. Drugi je iznenada frknuo.

– Ne znam samo šta uznemirava konje... – promrmljao je Boud.

– Gladni su... kao i ja..

Holidej je puzeći stigao do stabla, a zatim se polako uspravio.

– Idem da vidim šta je sa tim konjima – dobacio je Boud i ustajući pružio ruku da uzme pušku naslonjenu na sedlo.

Tren kasnije Holidej je iskočio u krug svetlosti držeći u ruci naperenu pušku.

– Ni makac! – naredio je i njegov glas se prolomio kroz tišinu. – Ni makac, obojica... – dodao je i bacio kratak pogled do Bouda. – Dalje ruke od te puške ili ću te poslati u pakao!

Talbot je nepomično posmatrao senku sa puškom dok mu je lice bilo potpuno sivo. Boud je stajao odmah pored njega sa rukom samo nekoliko santimetara daleko od oružja.

– Hombre... – Boudov glas bio je promukao, ali miran i hladan. – Ako si neki prokleti polovni lupež koji je naumio da nas opljačka, onda si sigurno lud. Čoveče, znaš li ti uopšte ko smo mi?

– Znam – odvratio je Holidej još mirnije, a onda prišao korak bliže vatri. – Ti si Boud, Gelvin Boud. A on je Talbot Hendli. Obojica ste učenjeni zbog pljačke i ubistva.

– On nas poznaje... zna ko smo mi. . – šapnuo je Talbot. – Sto mu gromova, onda mora da je...

– Lovac na učenjene i lešinar... – procedio je Boud kratko.

– Ustanite! – naredio je Holidej praveći se da ih ne čuje. – Udaljite se odmah od te puške!

– Svinjo.. – zakrkljao je Boud buljeći u Holideja dok se lagano uspravljao. – Prljava smrdljiva svinjo!

– Dakle, počecemo s tobom, Boude – dobacio je Holidej mirno. – Otkopčaj opasač! Samo mirno i bez trikova...

Boud je zažmirio i jasno se videlo da se koleba. A onda su mu se usne jedva primetno pomerile i... promrmljale upozorenje za Talbota.

– Mirno, Nete, samo mirno...

Talbot je počeo da se preznojava i donja usna mu se mlitavo opustila. Sa osmehom koji je pre ličio na grč, Boud je pružio prste ka kopči opasača.

– Znači, ti si lovac na učenjene, ha? A kako ti je ime... lovče? Hteo bih da znam ko će nas odvesti u zatvor.

– Moje ime nije važno.

– Nije važno! – ponovi ovaj podsmešljivo. – Mister lovac nije važan... – dodao je Talbot, a zatim šumno uzdahnuo i ispravljajući svoje mršavo telo.

Dok je Boud otkopčavao opasač, Talbot se konačno sasvim ispravio.

– Ubij ga, Nete – dobacio je Boud kratko, dok se saginjao da otkopča mali kaiš kojim mu je futrola bila vezana za butinu. – Ubij gada.

Ali, opasač sa revolverom je pao na zemlju.

– Sada je red na tebe, Talbote – dobacio je Dok lažno blagim glasom.

Mršavi bandit se stresao glumeći da mu je hladno, a onda su mu se ruke munjevito spustile prema futrolama za revolvere. Bio je to očajnički pokušaj kojim je želeo da preduhitri Holidejev prst na obaraču vinčesterke. Talbotova ruka našla je dršku revolvera, ali u tom strašnom trenutku on je već gledao smrti u oči. Naime, Holidejeva puška je već planula i metak se zario u Talbotova prsa. Odmah zatim bandit je prigušeno zakrkljao i zaljuljao se tamo – amo; krv iz grudi šiknula je kao iz snažnog izvora i za tren oka mu obojila košulju. Stisak ruke na dršci revolvera je popustio i prsti su mu se ispravili kao suve grančice. Zatim je pao licem u vatru rušeći i prosipajući lončice sa kafom.

– Izvuci ga iz vatre – naredio je Dok pokretom puške i Boud ga ćutke poslušao.

– Sada proveriti da li je živ.

– Nema potrebe – odbrusio je Boud.

– Mrtav je. Ubio ga je vašljivi lovac na učenjene.

– Rekao sam ti da pogledaš da li je živ!

Bandit je slegnuo ramenima, kleknuo i stavio ruku Talbotu na srce. Zatim je podigao glavu i očima punim mržnje pogledao u Holideja.

– Kao što sam rekao, ubio ga je prljavi lovac na učenjene.

Dok ga hladno odmeri.

– A sada da ti kažem nešto, Boude. To će biti prvi i poslednji put, razumeš li? Prekini sa svojim mudrolijama inače više nećeš izgovoriti ni jednu jedinu reč! – dodao je ledeno, sa opasača odvezao komad jakog konopca i naredio banditu da pruži ruke. Spustivši pušku, izvukao je i zapeo revolver, a onda namaknutu omču zategao oko banditovih ruku i nekoliko puta obavio užu pre nego što ga je čvrsto zavezao.

– Tako, sada je u redu – konstatovala je kratko.

Boud ga je posmatrao očajničkim pogledom u kome se mogla videti samo mržnja.

– Reći ću ti još nešto, druškane – dodao je Holidej istim tonom. – Imam razloga što sam obojicu hteo da predam vlastima i svejedno mi je da li me smatraš za lovca na učenjene i gada. Ali, zapamti ovo: tvoja glava je učenjena i svaki pravi lovac bi te odneo do prvog serifa mrtvog i umotanog u ćebe. Ja želim da te predam živog, ali izbor zavisi samo od tebe. Razmisli.

Bandit glasno uzdahnu.

– Tamo će me svakako obesiti, zar ne? Prema tome, meni je svejedno. To jest, obesiće me ako me odvedeš u Hemlok, ali... put do tamo je veoma dug... lovče.

– Svejedno, ja ću te ipak odvesti. A sada osedlaj svog konja. Polazimo!

– A šta ćemo sa njim? – dobacio je Boud i pogledao na Talbota.

– Zakopaćemo ga; to jest, ti ćeš ga zakopati – odbrusio je Holidej, mirno prišao telu i iz futrole izvadio lovački nož. – Iskopaj ovim plitku raku, pa ćemo na nju navaliti kamenje. To će biti dovoljno.

Boud je ćutke poslušao i posle pola sata, njih dvojica su lagano krenuli. Holidej je nogom zatrpao vatru i privezao banditovu pušku za futrolu pored svoje.

– Hajdemo – naredio je hladno.

Gelvin Boud nije rekao ništa; čvrsto vezanim rukama je dohvatio vođice i petama poterao svog konja. Razmišljao je o tome kako je put do Hemloka dug, veoma dug. Lovac će motriti na njega kao kobac, ali će se bar u jednom momentu na bilo kom mestu za tren opustiti i tu će on potražiti svoju šansu. Da, da, taj trenutak će sigurno doći. Jer, ako tom čoveku uspe da ga odvede u civilizaciju i preda vlastima, čeka ga samo jedna sudbina, a to je brz i kratak put do vešala.

A to je po svaku cenu želeo da izbegne.

*

Prošla su tri dana i dva konjanika su odavno ostavila stari apački put iza

sebe; sada su se kretali prema jugu jašući kroz pust predeo obrastao samo retkim žbunovima žalfije. Zemljište se dalje blago spuštalo da bi prešlo u dug prostran plato. Senke su bile sve duže, a hladan neprijatan vetar dizao je oblake prašine.

– Mom konju je potreban odmor – primetio je Boud promuklo, sedeći pognut i naslonjen na jabuku sedla.

Dok ga samo kratko pogleda.

– Do Volsterove skele imamo još oko sat vremena – odvratio je mirno. – Tamo ćemo se odmoriti.

U tom trenutku vetar im je dunuo u lice i Boud samo sklopi oči. Njegov konj je hramao već više od dva časa, a konj njegovog čuvara išao je teško i nisko pognute glave; no, neumorni lovac na učenjene je ipak nastavljao da jaše. Kada je nalet vetra prošao, bandit je otvorio oči i namrštio se.

– Šta je? Samo mali nalet vetra, ništa više. Idemo dalje.

Taj čovek je bio prava mašina, zaključio je Boud. Naime, Holidej je danju bio usredsređen na put, dok noću ništa nije prepuštao slučajnosti. Svako veče kada bi se ulogorili, pomno bi motrio kako Boud skuplja drva za vatru tako da mu ništa nije moglo promaći. Kasnije je sedeo nešto dalje od vatrišta i to sa čebetom obmotanim oko sebe u indijanskom stilu; bio je miran kao kip, ali nije spavao. U stvari, od trenutka kada ga je uhvatio Boud ga nije video da je sklopio oči. Kako je to uspevao, bandit nije znao. Video je da su mu oči crvene i otečene, a lice izbrazdano borama umora; no, on je i dalje ostajao budan i spreman, čak toliko da se Boudu ni

jednom nije pružila ni najmanja šansa da nešto pokuša.

Sada su se laganim hodom uputili ka platou. Sumrak se spuštao nalik na džinovski pokrov i hladan vetar je počeo da duva u sve jačim naletima. Sunce je nestajalo i tek ponekim rumenim odsajem još uvek bojilo daleki horizont. Negde je huknula sova, a iza nazubljenog brdskog grebena koji se nadnosio nad put čulo se zavijanje kojota. Put je odjednom naglo skrenuo i pod njima se ukazala reka, još mutno rumena od odsjaja večernjeg neba. Bila je to reka Veliki Medved koja je izvirla u planinama na severu i tekla kroz stene hučna i puna brzaka, da bi se kasnije mirno ulila u moćnu i ogromnu Rio Grande.

Holidej je zažmirio i iz sedla osmotrio stanicu skele nasadenu na obalu; na tremu je gorela petrolejka obasjavajući niz konja na privezištu.

– Plave bluze – promrmљao je Boud.

– Prilično velika patrola – prokomentarisao je Dok zapažajući dosta vojnika koji su se kretali oko skele.

– Jedno je sigurno, lovče na ucene – iscerio se Boud. – Mene ne gone, jer ja i Talbot nikada ne bi pobudili ovakvu pažnju.

– Talbot i ti niste vredni ničega – odbrusi mu Holidej prezrivo.

Boud ga gnevno odmeri.

– E, pa ako ne želite da vas vređam, nemojte ni vi mene vređati, mister. I ako ćemo pravo, ni vi niste mnogo bolji. Zna li kako obični ljudi nazivaju lovce? Lešinari, da, da, baš tako! Širom ove zemlje svi vas zovu lešinarima!

Holidej ga okrznu pogledom i uzdahnu.

– Ne bih hteo da te u Hemlok odvedem prebijenog. Ali ako me još jednom tako osloviš, isprljaću ruke. Onda tvoje lice neće pružati prijatan prizor kada isplaziš jezik na vešalima.

Boud se trže i začuta.

Put se naglo spuštao između dve stene i pored niza topola da bi najzad izbio na vlažnu ravan pored obale. Mrak je u trenu obavio nizinu, a krnji mesec je provirio iza oblaka i obasjao predeo u tami. Konjanici su se približavali Voltersovoj kući i uskoro ih je ugledao vojnik na straži doviknuvši drugovima da neko dolazi.

Holidej je zapazio jednu grupu konjanika pored skele, dok je druga bila na tremu ispod nastrešnice. Vrata kuće bila su širom otvorena i jedan visok vojnik sa epoletama pojavio se na njima i stao ispod svetiljke. Dok je lagano prošao pored niza vezanih konja, zatim pored vojnika sa puškom i zaustavio se tačno ispred trema.

– Gle, gle, koga vidim! Otkuda vi ovde, mister Holideje? – upitao je oficir.

– Vidim da ste dobili čin od onda kada smo se poslednji put videli, Derifilde – odvratio je Holidej prepoznavši svog znanca iz tvrđave Vort.

– Tačno tako – potvrdio je oficir i pogledao Bouda. – Vidim da sa sobom vodite neku zverku. Ko je taj čova?

– Niko važan. Jedan običan ubica koga vodim u Hemlok. Nameravao sam da prenoćim ovde i pretpostavljam da Volters neće imati ništa protiv, iako je sve puno.

– Možete ostati da prenoćite... i to sa dobrodošlicom. A što se tiče Voltersa, on je mrtav.

Holidej zainteresovano pogleda oficira, a zatim se obrati jednom mladom vojniku:

– Pričuvaj mog uhapšenika, momče. Hoćeš li?

Vojnik Kelen pogleda upitno u poručnika koji značajno klimnu glavom.

– Šta se desilo sa Voltersom? – upita Dok sjahavši.

– Ubijen je – odvratio je Derifild i pošao u kuću.

Holidej krenu za njim. Dugačka prostorija u kojoj bi putnici obično ispili neko piće pre nego što bi prešli reku, bila je u krajnjem neredu. Šank je bio polomljen i iscepan sekirama, a stolice iza njega prazne. Komadi izlomljenog stakla bili su svuda po podu izmešani sa polomljenim i izgaženim nameštajem. Na dva sastavljena stola ležalo je nečije okrvavljeno telo. Bio je to Volters sa dve rupe od kuršuma na čelu.

– Našli smo ga pre pola sata – rekao je Derifild. – Telo je još bilo toplo.

– Jadni čovek – odvrati Dok sa gorčinom. – Kakva je zver ovo uradila?

– Ne jedna zver, nego njih četrdeset – ispravio ga je Derifild.

– Četrdeset..?

– Već dve nedelje pratimo trag Maderove bande – objasnio mu je poručnik. – U nekoliko situacija ga zamalo nismo uhvatili, ali je lupež ipak uspeo da umakne. Uvek za dlaku...

– Sigurni ste da je Madero učinio ovako nešto?

– Ko bi drugi? – odvrati oficir i raširi ruke. – On i njegova banda prešli su granicu pre mesec dana i od tada je uništeno čitavo tucе skela. Taj Meksikanac je pravi hladnokrvni ubica koji

mrzi sve što je američko. Skeledžije je napao jer je znao da imaju para koje su mu preko potrebne da kupi što više pušaka. Mi smo mu na tragu i evo... doveo nas je ovamo.

– Nadam se da ćete ga uhvatiti – rekao je Holidej.

– Dobio sam šezdeset ljudi i uhvatiću ga, pre ili posle – progundao je Derifild i zapalio cigaretu. – Mislim da biste i vi trebali da ga se pričuvate. Kao pojedinac niste mu mnogo interesantni, ali... nikada se ne zna.

– Čuvaću ga se kao žive vatre – odvratio je Holidej zamišljeno.

– I više, mister, jer je taj gori od same vatre – upozorio ga je Derifild.

Dok samo klimnu glavom.

– Ostajete li noćas ovde? – upitao je.

– Nema smisla ići Maderovim tragom po mraku – dobacio je. – Sigurno bismo upali u zasedu, a to je najmanje što želimo. Zato ćemo ostati ovde do jutra, a mislim da biste i vi trebali da učinite to isto.

Holidej izvadi cigaru iz tabakere. Znao je Derifilda još od kada je nosio šerifsku zvezdu i poštovao ga je.

Poručnik kao da je pročitao njegove misli.

– Zar vam se ne čini da je prošlo suviše vremena od onih dana kada sam nosio sjajnu metalnu zvezdu?

– Vraški mnogo vremena – odvrati Dok, zapali cigaru i odbi nekoliko gustih dimova. – Hm, poznati šerif Derifild iz Grashoper Krika.

– Da, da... Priča se da sam bio dobar šerif...

– I jesi, momče. Ali, to je bilo prilično davno...

Posle nekoliko minuta Dok je izašao napolje. Razmišljao je o tome kako bi trebalo da priveže Bouda za stolicu u kući i možda malko odspava. Sa pedesetak vojnika oko sebe i stražom bandit bi imao malo šansi da pobegne. Zato mu je prišao i naredio:

– Siđi s konja.

Bandit se isceri.

– Ostajemo li noćas sa ovim plavim mundirima?

– Tako nešto.

Nedaleko od skele Dok je zapalio malu vatru pošto je pre toga čvrsto vezao Bouda i ostavio ga u kući. On je pak seo pored vatre nedaleko od koje je šumela reka provlačeći se između spuštenih grana žalosnih vrba kao neko zagonetno ćutljivo biće. Skela se škripeći njihala na talasima koji su pljuskali po njenom trupu i povremeno udarala o kej i privezište. Holidej se zagleda u plamen vraćajući se nekoliko godina unazad, u vreme kada je bio u Fort Vortu. Bio je pet godina mlađi i još uvek gajio iluzije da se, kada bude hteo, može vratiti normalnom životu. Naime, tada je čvrsto verovao da će, čim zaželi, moći napustiti sve puteve kojima se kretao i da će se, čim pucne prstom, sve srediti kao u nekom mađioničarskom triku. Računao je da će ono što je sticajem okolnosti postao biti zbrisano i zaboravljeno samim tim što mu je život krenuo drugim tokom. Zaboravio je, odnosno tada još nije znao da je sve čvrsto povezano nevidljivim nitima sudbine; sada, kada je već počeo da ih plete, bilo je nemoguće prekinuti ih i sutradan se jednostavno pojaviti na novom početku. Tako je, mada mnogo kasnije, shvatio da svoju žudnju za

avanturama ne može zadovoljiti, a da to ne plati gubljenjem drugih životnih pogodnosti kao što su dom, porodica ili jutarnji pozdrav stalnih suseda. Pa i ovaj događaj sa braćom Hendli i Boudom bio je deo tog scenarija, te igre sudbine koja je imala svoj tok. Ogromno iskustvo koje je stekao, važna životna saznanja koja su ga učinila mudrim i bogatim morao je nečim da plati. Cena svega toga bilo je gubljenje spokojstva, mirnog urednog života i bezbrižnog ćaskanja sa prijateljima uz kafu i viski. Dosta kasno je shvatio da se u životu sve plaća, ali morao je da prizna da bi i sada, kada bi ponovo počinjao, izabrao isti put.

Zapalio je cigaru i naslonio se leđima na sedlo. Gore, na zvezdanim draguljima ukrašenom nebu, mesec se digao za još jedan korak i čudne sablasne senke stisle su oko njega nevidljivi prsten. Vetar je prestao da duva i u ravnici je zavladao dubok mir. Vojnici su pored kuće zapalili veliku vatru i otvorili nekoliko boca viskija. Tiho su pričali, igrali karte, dok su neki jednostavno ćutali, pomalo dremali i čekali smenu straže.

Onda je i Holidej zaspao.

Gore iznad njega, daleko na zakrivljenom prevoju koji se nadnosio nad reku, obasjane bledom svetlošću „krnjeg“ meseca stajale su tri nepomične siluete, tri konjanika u sedlima; bila su to tri čoveka duboko upalih očiju i lica zaraslih u brade, trojica ubica sa nisko pripasanim revolverima koji su jahali oznojene i umorne konje.

Izvesno vreme sedeli su nepomično i mirno posmatrali rumenu vatru ispod

njih. Zatim su jedan za drugim okrenuli konje i iščezli u noći.

*

Dva konjanika izbila su na neravan brdski prevoj koji je nadvišavao kanjon bez rastinja i bledom senkom senčio njegovo ravno peskovito tlo. Ivica kanjona bila je izbrazdana dubokim rasealinama i pukotinama i mestimično prošarana žbunjem žalfije.

– To je trik, prevara – došapnuo je Boud Holideju dok su posmatrali osobu koja se teturala. – Prijavi indijanski trik...

– Možda – odvrati Dok tiho. Trag koji je u pesku ostavljala prilika vijugao je levo i desno kao trag pijanog čoveka.

– Kao i ja i vi ste videli tragove Indijanaca, zar ne? – upitao je bandit. – Danas, juče, duž celog puta. Prokleti Apači! Verovatno su zaključili da smo lak plen, s obzirom da je jedan od nas vezan kao kobasica. I sada su nam postavili zamku. Hm... pa vi znate kako oni to rade, mister! Puste ranjenog belca na čistinu kao mamac i kada glupavi spasilac požuri da mu pomogne, on uleti pravo u zamku. E pa, mi nećemo tako učiniti...

– Učinićemo ono što ja kažem! – presekao ga je Holidej podsećajući ga na njegov položaj.

Dole, u kanjonu, osoba koju su posmatrali posrnula je i naletela na gust žbun suvog rastinja, a onda se odjednom srušila i ostala nepomično da leži.

– Ostavimo tu budalu i bežimo – navaljivao je Boud.

– Za čoveka koga čeka konopac pokazuješ suviše veliku brigu za sopstveni život – primetio je Holidej surovo.

Boud slegnu ramenima.

– Biti obešen je gadna stvar, to je činjenica. Ali, ovi Apači imaju takve metode da se čoveku već sada diže kosa na glavi.

Naravno, cela situacija je mogla biti klopka, zaključio je Holidej. Boud je bio u pravu što se ticalo indijanskih tragova. I sam je video dve udaljene grupe Apača na njihovim šarenim konjima i bilo je sasvim moguće da je ta jadna osoba zaista mamac koji je trebalo da ih odvede u zasedu. Zamišljen, privukao je pušku k sebi.

– Onaj dole je belac – rekao je posle nekoliko trenutaka. – Ne možemo ga ostaviti.

– Ne možemo?

– Idemo dole, Boude. Iz ovih stopa.

Stiskom kolena Dok je poterao svoga konja. Jahao je oprezno ka mestu gde se put sužavao između dve ogromne stene i odatle strmo puštao do dna. Uvala koja se nastavljala na put bila je mirna i obasjana suncem; ništa se nije micalo niti pokretalo, nije bilo ni daška vetra. Na tepihu žalfije i sasušene trave ležala je nesrećna osoba koja je ličila na mlitavu gomilu mesa i krpa. Holidej je usmerio svoga konja niz put, a bandit ga je pratio stenjući i mumlajući od straha i vrućine.

Stigavši do dna jaruge, Holidej je zaustavio konja i iz sedla osmotrio ćutljive, vremenom izbrazdane krečnjačke litice koje su okruživale peščanu uvalu. Čekao je pun minut motreći ne bi li ugledao odsjaj čelika na zracima sunca ili pak izdajničko rzanje konja. Ali, uvala je bila utonula u duboku tišinu.

– Ovo mora biti klopka – zakrkljao je Boud iz hrapavog suvog grla. – Zašto bi

neko lutao po pustinji, ako nije klopka?

– Uskoro ćemo videti.

– Ludost, budalaština!

– Zaveži! – procedio je Holidej i lagano poterao konja ka mestu gde je nesrećna prilika nepomično ležala.

Kada su prišli blizu, Boud je zategao vođice.

– Ostani ovde – rekao je Holidej tiho i strogo ga odmerio. – Ako pokušaš da pobegneš, dobićeš metak u leđa!

Boud je progutao pljuvačku. Možda je ovo bila šansa da pobegne, ali se u trenutku predomislio; ipak se osećao sigurnijim pored Holidejevog revolvera. Lagano se osvrnuo i pogledao oko sebe: zidovi uvale koji su nemo gledali u njih mogli su sakrivati stotine Apača.

Holidej je sjahao i lagano prišao prilici koja je ležala na tlu. Prvo je razabrao iscepanu košulju koja je u tankim trakama visila preko golih leđa. Osoba je bila krhke građe i preplanula od sunca. U jednom trenutku Dok primeti kako su se lopatice na leđima nesrećne prilike pomerile, a zatim je začuo slab uzdah i romor nerazgovetnih reči. Prišao je i spustio ruku na njeno golo rame. Istoga trenutka sa usana upola zagnjurenih u pesak oteo se prigušen vrisak...

Zatim se do tada nepomično telo počelo grčiti, a onda je sledio ješ jedan, ovoga puta prodorniji vrisak. Holidej je sačekao trenutak ili dva i iz peska se prema njemu okrenulo lice žene potpuno blede od straha.

– Do đavola, žena! – zapanjeno je procedio Boud koji je u trenutku zaboravio svoja strahovanja i izbuljenim očima blenuo i devojkicu. – Neka devojkica!

I Dok je bio iznenađen, ali se brzo snašao.

– Gospođo... – prošaputao je tiho.
– Sve je u redu.... vi ste bezbedni...

Treći vrisak zamro je u njenom grlu i ona ga preplašeno pogleda. U očima joj se ogledala neverica pomešana sa užasom; još jednom je odmerila Holideja, a onda je izustila jedno „ah“ i rukama pokrila lice.

– Gospođo...

– Blagi bože... molim vas... molim vas, pomozite.. – zastenjala je, a onda klonula na pesak i ostala da leži licem okrenutim prema suncu.

Holidej je brzo kleknuo pored nje zaklanjajući joj oči od zaslepljujućeg bleska sunca. Iako su hiljade sitnih čestica peska bile slepljene za njeno telo, Dok je uočio da je mlada žena veoma lepa. Bila je u iscepanoj haljini, skoro naga i on nehotice skliznu pogledom niz njeno vitko telo. Na mnogo mesta koža joj je bila modra od uboja i prošarana ogrebotinama i krasticama zgrušana i sasušene krvi. Čak su i njene čvrste nage grudi bile šarene od ružnih, plavih modrica. Podigavši glavu, on spazi banditov zlurad i požudan pogled, te brzo sa sebe skide košulju da bi pokrio ženinu nagotu. Za to vreme ona je drhtala kao prut..

– Donesi vode! – naredio je Holidej banditu i zabrinuto stavio ruku na devojčino čelo koje je bilo vrelo i orošeno znojem. – Gospođo... ne bojte se, bezbedni ste. Mi smo prijatelji i želimo da vam pomognemo!

Njene usne su se bezglasno pomerile. Oči su joj još uvek bile razrogačene i uplašene, a levom rukom je instinktivno čvrsto stisnula njegovu. Dok je na-

stavio da joj priča mirnim blagim glasom, pokušavajući da je umiri i uveri je da nema čega da se boji. Za to vreme Boud je doneo čaturicu sa vodom, a Holidej ju je uzeo i nežno joj prislonio grlić na usne. Devojka je odmah popila neko gutljaja mlake vode, malo se zagrcnula, a onda počela pohlepno da pije.

– Polako, gospođo, polako... – rekao je Holidej i lagano sklonio čaturu. – Polako... ne smete odjednom previše popiti. Drago mi je što ste bolje. Možete li da govorite i kažete mi ko ste?

Njene usne su se pomerile, ali su joj reči za tren zastale u grlu.

– Kristina... Evet.

– Za ime božije, čoveče! – zastenjao je Boud promuklo. – Bežimo odavde što pre, a upoznavanje ostavimo za kasnije!

– Da je ovo bila klopka koju su nam Apači pripremili, mi bismo to do sada već znali. – odvratio je Holidej kruto, a onda se ponovo okrenuo i obratio se devojci. – Šta radite ovde? Kako ste zalutali u ovakvu pustaru?

Plavooka Kristina za tren sklopi oči.

– Oni... oni su napali naš. .. karavan.

– Rekao sam ti, to su Apači – dobaci Boud mršteći se.

Devojka odlučno odmahnu glavom.

– Ne, nisu Apači nego Meksikanci. Bilo ih je oko tridesetak i. . urlali su kao Indijanci.

– Pretpostavljam da je u pitanju neka od meksikanskih bandi – zaključio Holidej. – Verovatno Maderovi desperadosi.

– A ja kažem da bi trebali što pre da se gubimo odavde – dobaci Boud nervozno.

Holidej nije ni obratio pažnju na nje, ali Kristina je prvo odmerila svog spasioca, a zatim nervoznog čoveka vezanih ruku. Videvši da ga posmatra, Boud je visoko digao ruke pokazujući time svoj očajni položaj.

– Je li... on vaš zarobljenik, mister? Ako je tako, onda ste vi svaka-ko šerif? Oh, hvala bogu...

– On šerif? – dobaci Boud podrugljivo.

Na Holidejevom licu pojavilo se nešto kao osmejak.

– Ne, nisam značkaroš u pravom smislu reči, mada trenutno obavljam sličnu dužnost – rekao je pažljivo zatvarajući čuturicu.

– On je prljavi lovac na ucenjene – dobaci Boud uz kiseo osmeh.

– Oh! – izusti devojka iznenađeno.

Holidej nije obraćao pažnju da Bouda.

– Ispričajte mi šta se tačno desilo – upitao je devojku. – Naravno, ako možete da se setite...

Kristina se zagledala u zemlju. Stajanje bunila i pomućene svesti na sreću je prošlo. Bila je nešto manje uplašena jer je shvatila da joj ne preti nikakva neposredna opasnost.

– Bili smo... se uputili za tvrđavu Dobis – počela je lagano da se priseća. – Pet velikih „prerijskih lađa“ punih kompletnih porodica kojima je bio cilj da se pridruže velikom karavanu što se tamo formirao. Ja sam bila sa ocem i mlađim bratom Emosom. Prošle noći... dok smo sedeli oko logorske vatre, oni... odjednom su nasrnuli iz mraka kao demoni. Jurnuli su na nas pucajući, urlajući i vrišteći kao Apači. Kao da su bili pomahnitali od želje za ubijanjem,

mister, prosto pomahnitali. Za tren oka pobili su sve ljude, a onda... oh, bože... počeli su da napadaju žene bez obzira na uzrast i posle... posle da ih ubijaju. Mene je dograbio neki suvonjavi i povukao me za ruku, ali sam uspela da se istrgnem i pobegnem u mrak. On i još jedan su pošli za mnom, ali sam im nekako pobegla. U stvari, bili su pijani pa su se saplitali u trku. Ja sam nastavila da trčim... ni sama ne znam koliko. Bežala sam kroz žbunje koje mi je počepalo odeću, a onda sam pala niz neku stenovitu padinu.

– Da, vidi ste da ste prilično izgrebani i izubijani.

Tek tada je devojka shvatila da je pokrivena košuljom i da je njen spasi-lac morao videti njenu nagotu. Malo se zacrvenela i pre nego što je nastavila, instinktivno pritegla košulju uz telo.

– Izgleda da sam bežala i padala... celu noć.

– Mi idemo za Hemlok, mis Evet – dodao je Holidej blago. – Ako hoćete, možete poći sa nama.

Kristina klimnu glavom.

– Naravno, mister. Mnogo vam hvala.

– Da li su Maderovi desperadosi opljačkali karavan?

Klimnula je glavom.

– Pretresli su svaka kola, pokupili vredne stvari, a ostalo zapalili.

Dok uzdahnu.

– Dakle, još uvek skupljaju plen kojim će moći da kupe puške – primetio je. – Nego, ima li bilo kakve šanse da je neko preživeo?

– Ne... nikakve – šapnula je devojka tužno.

– Onda mislim da bi bilo najbolje da pođemo za Hemlok – zaključio je Dok.
– Vi možete jahati sa mnom na konju. Pre toga ću vam dati drugu košulju – kazao je, a onda se okrenuo prema Boudu: – Penji se na konja.

Otvorio je bisage i dao devojci košulju koja joj je bila za nekoliko brojeva veća: prihvatila ju je sa zahvalnošću i obukla, mada su se i kroz tkaninu muške košulje mogle nazreti njene privlačne ženske obline. Oblačeći svoju košulju kojom je u prvi mah pokrio Kristinu, Holidej uhvati sebe kako procenjuje koliko joj je godina; naime, dvoumio se između dvadeset i dve i dvadeset i četiri, ali ni jedne više.

Vinuvši se u sedlo, pružio joj je ruku da joj pomogne. Uspela je „iz prve“ da se popne, pa se blago osmehnula i obgrlila ga oko struka.

– Tako, dobro je. Čvrsto se držite – opomenuo je Dok.

Lagano jašuci uputili su se prema izlazu iz uvale; u međuvremenu, senke su postale izduženije i tamnije. Jahali su celo popodne, odnosno sve dok pro hladni vetar nije počeo da šiba retke kupaste stene i nosi u oči oblake peščane prašine. Bilo im je dosta puta i tražili su mesto gde da se zaustave.

Posle izvesnog vremena naišli su na jednu plitku jarugu čije su litice bile prošarane otvorima pećina.

Holidej odluči da se ulogore baš na tom mestu.

Do Hemloka su imali još tri dana puta.

*

– Hoće li skoro kafa? – upitao je Dok devojku.

U unutrašnjosti male pećine gorela je vatra i Krstinà je na njoj pripremala večeru. Boud je sedeo uz zid pećine i lagano odbijao dimove.

– Odmah mister... sada mi je palo na pamet da ne znam vaše ime – rekla je devojka za trenutak se okrenuvši.

Holidej ju je pogledao.

– Ime? To i nije tako važno. Zovem se Džonatan, a možete me zvati Džoni – dodao je prećutkujući prezime. – A odakle je pošao vaš karavan? – zapitao je nastavljajući razgovor.

– Istočno od ove ravnice – odgovorila je. – Otac nam je rekao da na zapadu Teksasa ima mnogo slobodne zemlje, odnosno, jeftine zemlje za farmere. To je oduvek bio njegov san, mister Džonatan... kućica sa malim vrtom i nešto zemlje za obrađivanje... Nažalost, sve se okončalo pre nego što je i počelo zbog tih... užasnih desperadosa.

Devojka je prišla i nasula mu kafu u lonče.

– Hvala, Kristina – odvratio je ljubazno.

Ona glasno uzdahnu.

– Pitam se hoću li u Hemloku naći neki posao? – upitala je pažljivo ga odmerivši pri svetlosti lelujavih plamičaka.

Holidej slegnu ramenima.

– Ne znam ni sam, ali rančeri uvek traže neku pomoć u kući.

Boud se glasno nasmeja.

– U svakom slučaju, saluni u Hemloku uvek traže devojke koje bi htele da budu zabavljačice.

– Zaista? – dobacila je i mrko ga pogledala.

Holidej je prezrivo odmerio bandita i lagano izašao iz pećine.

– Kuda ide? – upitala je Kristina pružajući Boudu lonče sa kafom.

– Verovatno da proveriti okolinu – odvratio je bandit zaključujući kako je došlo vreme da nešto pokuša. – Kada je u pitanju novac, on ništa ne prepušta slučaju. Takvi su lovci na ucenjene, a on je jedan od njih i... najgori je.

– To ste već kazali, ali ja...

– Čujte, vi ne shvatate kakav je to tip. Njega interesuje samo moja lešina, da, da... Mrtav ili živ, ja za njega predstavljam izvesnu sumu novca, a novac je njegova religija – rekao je Boud i ozbiljno se zagledao u devojkicu uzimajući lonče vezanim rukama. – U stvari, on i ne mari da li je neki čovek kriv ili nevin... važno je samo da je za njega raspisana nagrada.

– Oh, zar je baš tako?

– Tačno tako, gospođice – prošaputao je Boud. – Slučajno se desilo da sam ja baš jedan od tih nedužnih, ali ovaj Džonatan nije hteo ni da me sasluša.

– Onda vi niste Boud, bandit i odmetnik?

– Moje ime je zaista Gelvin Boud – rekao je. – Ja jesam ucenjen, ali zbog toga što sam ubio jednog čoveka u samoodbrani.

– Jeste li to zaista učinili, mister Boude?

– Vi znate šta me čeka, zar ne?

– U Hemloku?

– Da, u Hemloku. Konopac mi se smeši, to je sigurno. Obesiće me zbog toga što sam jednog bogatog i uticajnog čoveka ubio u samoodbrani.

Ona jedva čujno uzdahnu.

– Ako je tako, uverena sam da će vam se pošteno suditi – kazala je iskreno.

– Pošteno suditi! – nasmeja se on glasno. – Sto mu gromova! Zna li vi šta će to biti? Biće to najkraće moguće suđenje, a onda kratka šetnja do drveća za vešanje. Tačnije rečeno, biće tako osim ako... ako vi pristanete da mi pomognete.

– Kako to mislite, mister Boude?

– Kao što vidite, ja sam vezan – dobacio je brzo spuštajući pogled prema rukama. – Sve što od vas tražim je da uzmete nož i presećete mi veze.

– Žao mi je, mister Boude, ali ja to ne mogu – odvratila je odsečno.

– A zašto?

– Pa... ja ne volim lovce ucenjenih. Ali još manje volim zločince.

Boud se gnevno isceri.

– Kučko gadna!

Devojka uplašeno ustuknu, a on besno baci lonče koje se zaustavi tik pored njenih nogu. Nije uspela ni da reaguje jer je baš u tom trenutku jedna senka zamračila ulaz u pećinu. Holidej je odmah „registrovao“ limeno lonče i prosutu kafu i digao pogled do devojke.

– Šta je, da li je bilo nekih neprilika?

– Ne, ništa ozbiljno, mister Džonatan – odvratila je. – Boud mi je samo ispričao nešto iz svog života i to je sve. Bio je toliko zanet i uzbuđen da je ispuštio kafu.

Holidej nije ništa rekao. Po izrazu njegovog lica nije se moglo znati da li je poverovao u ovo objašnjenje. Samo se lagano uputio prema svom mestu i spustivši se na kamen, zapalio cigaru.

Plamen vatre počeo je da zamire i uskoro je na vatrištu ostalo samo užareno ugljevlje. Boud se zavio u ćebe i uskoro počeo da hrče. Završivši večeru,

Kristina je legla na peščano tlo očigledno veoma umorna i iscrpljena. Holidej je podjario vatru i uzeo svoje ćebe, a onda se, obišavši oko vatrišta, zaustavio pored devojke.

– Noć je biti hladna, mis Evet – rekao je pokrivajući je.

– Hvala vam... Džoni... – promrmljala je. – A šta ćete vi?

On slegnu ramenima.

– Samo vi spavajte i odmorite se. Sutra nas čeka veoma dug put – dodao je blago i gotovo nečujno se vratio na svoju stranu vatrišta. Boud je i dalje glasno hrkao ležeći na leđima sa vezanim rukama prekrštenim preko trbuha. Pošto je sve osmotrio Holidej se namestio da mu bude udobnije: naslonio je leđa na sedlo i nastavio da puši cigaru. Devojka je ubrzo zaspala, a njena riđa kosa obasjana svetlošću izgledala je kao plamteći bakarna kruna.

Odjednom, Dok začu kratak i oštar njisak konja. Spustio je ruku na revolver, a samo delić sekunde kasnije otvor pećine zamračile su senke... Zatim su se iz mraka pojavile tri naperene pušćane cevi.

– Samo mirno, mister – čuo se nečiji grub i oštar glas. – Mirno i bez pokreta. Inače ćemo vam odmah prosuti mozak.

*

Holidejeva ruka se kao sleđena zaustavila na dršci revolvera. Boud se trgao iz sna i bunovnim očima zurio u trojicu sa naperenim puškama, dok je devojka izgovorila samo jedno kratko „ah“.

– A sada, dalje šape od revolvera, ako ne želiš da zauvek ostaneš bogalj!

– dobacio je krupan čovek koji je čvrsto držeći pušku zakoračio u krug svetlosti.

Holidej se zagledao u grubo bradato lice i odmah prepoznao Elvina Gora, sitnog lupeža koji nikada nije ozbiljnije prešao granicu zakona i koji se poslednjih godina bavio lovom na učenjene kriminalce. On ga je video pre tri godine u Dodžu kada je učenjenog Teda Pokera doneo u stanicu rendžera zavijenog u ćebet. Nije bio siguran da ga Gor tada zapazio, ali i ako jeste, nadao se da ga sada neće prepoznati. Naime, bio je sasvim drugačije odeven, a lice mu je skrivala brada od nekoliko dana. Sada se ipak pitao šta su Gor i njegovi drugari hteli: da ih ubiju, opljačkaju ili nešto treće...

– U redu – odvratio je Holidej najzad i stavio ruke na kolena. – Ali, ako mislite da ste nešto posebno ulovili, onda se varate. Ja sam švorc.

– Čovek koji sa sobom vuče zarobljenika i ženu nikada ne može reći da je švorc – dobaci Gor podrugljivo i žmireći odmeri Holideja. – Hej, tvoje lice mi je odnekud poznato! Da te nisam možda negde sreo?

Dok strpljivo izdrža njegov pogled.

– Ne, ne bih rekao – odvratio je mirno, u dubini duše zadovoljan što niko ne zna ko je. Naime, sitni lupeži Gorovog kova nisu sa simpatijama gledali na Holideja iz raznoraznih razloga. I tako, da je Gor znao koga ima pred sobom Dokov položaj bi bio daleko teži. Ovako je imao šanse da se izvuče... ako bude dovoljno lukav i spretan.

– Hm... sve mi se čini da si mi poznat – nije odustajao Gor. – Ko si ti?

– Kob... Džoni Kob – rekao je Dok prvo ime koje mu je palo na pamet.

– Ne sećam se da sam ga ikad čuo – prezrivo se isceri Gor. – Uostalom, to sada nije ni važno. Važnije je da mi gonimo istog čoveka, da znaš. Ti si izgleda bio bolje sreće i stigao si do njega pre nas.

Boud ljutito promrmlja:

– Još kućkinih sinova. Baš me interesuje šta ćete uraditi... Ha, hoćete li se tući oko toga ko će da naplati prljavi novac?

– Grešiš, Boude – dobacio je Gor. – Vidiš.. – odvrati on ugledavši banditov iznenađeni pogled – ja tebe znam iako me ti ne znaš. Ranije sam bio lovac na učenjene kao i ovaj Džoni ovde, ali sam se ostavio toga. Recimo jednostavno da smo ja i moji ortaci pustinjski jahači... živimo tu i tamo, od danas do sutra, od onoga što nađemo i uhvatimo kad možemo.

– Šta želiš? – dobaci mu Holidej oštro.

– Samo bez žurbe, Džoni – odbrusio mu je Gor podrugljivo. Bio je to krupan, snažan i bradat čovek obučen u vojnički šinjel. Odmerio je Doka prodornim pogledom i nastavio: – Prvo da se upoznamo. Ja sam Elvin Gor, a ovo su moji ortaci Vil Bulok...

Visoki suvonjavi Bulok pacovskog lica nije ništa rekao, već samo podigao pušku u znak pozdrava.

– A ovaj drugi je Kening... – nastavio je Gor posle kraće pauze. – Možda ste čuli za Ebena Keninga, nekadašnjeg propovednika i sveštenika... pre nego što je raščinjen. Da li se tako kaže, Ebe?

– Da, da, raščinjen – nastavio je Kening. Kao i Gor i on je bio krupan, ali glatko izbrijan tako da mu se video dug i tanak ožiljak na levom obrazu. Mirno je stajao i obema rukama čvrsto držao pušku. – Kažu da sam držao lepe propovedi dok mi nisu skinuli mantiju. Ali, to je bilo davno. Sada propovedi držim samo puškom.

– Dobro – sada smo se upoznali – odvratio je Holidej mirno posmatrajući cevi uprenih pušaka. – Šta sledi?

– Sada očekujemo da nas upoznaš sa tom mladom damom – dobacio je Gor i izvio usne u čudan osmeh. – Nije potrebno da nam predstavljaš Gela Bouda. Hm... on je dobro poznat većini u ovoj pustinji... naročito posle onoga što je učinio.

Holidej iznenađeno podiže obrvu.

– Kako to mislite? – upitao je.

– Cura, Džonatane, cura – podsetio ga je Gor, ne odgovarajući na njegovo pitanje.

– Ja sam Kristina Evet – dobacila je devojka i privukla bliže sebi cebe kojim je bila pokrivena.

– Ti si njegova ženska? – dobacio je Kening pokazujući pokretom glave na Holideja.

– Da, ona je moja – potvrdio je Dok žurno, pre nego što je devojka mogla da kaže bilo šta.

Kristaina ga je pogledala i po njegovom izrazu lica zaključila da je imao ozbiljne razloge što je izrekao takvu tvrdnju. Instinktivno je osećala da je to za njeno dobro i nije se protivila.

– Dakle, hoćemo li konačno saznati u čemu je stvar? – dobacio je Holidej nestrpljivo.

– Hoćeš li da kažeš kako ne znaš?
– upitao je Gor s nevericom.

– Prestanite sa zagonetkama. Ovi nije škola.

– I ti prestani da se praviš lud, Džoni Kobe! – odbrusio je Gor smrknuto. – Mi te pratimo već izvesno vreme, nisi znao? Nego, kuda te Boud vodi?

– Nikuda – odgovori Holidej zategnuto. – Ja njega vodim u Hemlok... ako to niste znali.

– Ne zavitlavaj me – zamumla Gor ljutito.

– Može biti da govori istinu, gazda – dodade Bulok tiho. – Konačno, uputio se pravcem koji vodi u Hemlok, što znači da možda ni ne zna za blago.

– Blago? Kakvo blago? – iznenađeno zapita Dok.

Elvin Gor se podrugljivo nasmeši.

– Pa dobro... može biti da stvarno ne znaš za blago, Kobe.

– Ja bih rekao da je tako – dobaci Bulok samouvereno.

– Dobro, de... onda ćemo ti objasniti – kazao je Gor i prislonivši pušku na zid pećine, lagano se mašio duvankese. Ipak, druga dvojica su zadržala puške uperene u Holideja.

– Ti, dakle kažeš da si ovog lupeža poveo kako bi naplatio ucenu za njega?

– Tačno, Gore. Tri stotine dolara je u pitanju – odvratio je Dok prihvatajući ulogu lovca na ucene.

– Tako znači? A mi smo njega i Talbota pratili zbog mnogo većeg ulova, Kobe. No, ti si ga prvi šćepao.

Dok se okrete i pogleda Bouda koji je bio prilično bleđ.

– Šta se to dešava, prokletniče. Možeš li mi objasniti šta ste uradili?

– Neka, objasniću ti ja – dodao je Gor spremno. – Dakle, Talbot i Boud bežali su pred agentima kompanije „Vels Fargo“. Uspelo im je da umaknu i skrenu na jug, prema granici. Ali, uz put su se zadržali na jednom mestu da bi... obavili određeni posao.

– Zaistavili su se u jednoj crkvi – pojasnio je Bulok.

– Da, da, u manastiru gospodara svevišnjeg – dobacio je Gor ironično. – To je jedan stari španski manastir u pustinji koji je preuzela grupa... – pucnuo je prstima i okrenuo se prema Keningu.

– Reda Svetog Josipa – objasnio je Kening.

Njegov prijatelj se isceri.

– Ponekad je zaista dobro jahati u društvu sa sveštenikom – kazao je veselo, zapalio cigaretu i žudno povukao dim. – Dakle, Boud i njegov partner su na gostoprimstvo koje im je tamo ukazano uzvratili tako što su se dočepali manstirskog blaga. Znaš, oni pehari...

– Putiri – ispravio ga je Kening.

– Da, da, putiri i mnoge druge sitnice od zlata i ostalih dragocenih metala koji su u manastiru čuvani još od vremena španskih konkvistadora. Čitavo bogatstvo, Kobe... vredno možda pedeset ili čak šezdeset hiljada dolara. E pa, Talbot i ovaj Boud su pobegli sa tim plenom i zakopali ga negde u pustinji. Pomisli na tako nešto, Džoni Kobe! Pomisli na takvo bogatstvo koje čeka u blizini! A ti čak nisi ni znao za njega!

– Ne, nisam znao niti sam bilo šta čuo – odvrati Holidej tiho.

– To se desilo pre nekih nedelju dana – objasnio je Gor. – Dodaj ili oduzmi tome dan – dva, jer prokleti kaluđeri nemaju običaj da posećuju krčme i

druga slična mesta i o tome pričaju. Mi smo za pljačku čuli slučajno i to od jednog čoveka koji je izvesno vreme boravio u manastiru. Zvao se Branlov, tako nekako...

– Da, da – čuli smo od Branlova koji je iz samostana došao u rudarsko naselje i ispričao šta se dogodilo – potvrdio je Kening. – Do sada cela pustinja zna o tome.

Holidej se okrete prema Boudu.

– Od kakve ti je koristi moglo biti to zakopano blago? I sam znaš da te čekaju vešala?

Boud glasno uzdahnu.

– Da, ali onda sam bio slobodan i nadao sam se da ću pobeći. Doduše, još uvek se nadam da ću to učiniti i konačno biti slobodan.

– Činjenica je, Kobe, da smo mislili kako i ti znaš za to i kako si naterao Bouda da te odvede na pravo mesto – objasnio je Kening. – Pratili smo te izvesno vreme u nadi da ćeš nas odvesti tamo. No, pravac kojim si išao bio nam je malo neobičan, pa smo postali nestrpljivi. I odlučili da se pojavimo... kako bismo proverili ideš li stvarno putem kojim mislimo. I vraški je dobro što smo tako učinili, zar ne, Džoni Kobe?

– Dakle, sada smo svi tu – zaključio je Gor. – Nas četvoro... petoro uključujući i devojku i... čovek koji zna gde je blago sakriveno. Čini mi se da za to vredi popiti kafu, gospodo.

Holidej je ustao, dok je Kristina komadom suve grane podjarila vatru i stavila lonac za kafu. Dok je to radila ćebe joj je palo sa ramena i pogled Keningovih izbuljenih očiju zaronio joj je pod košulju napajajući se izgledom nje-

nih grudi koje su se pri svetlosti vatre jasno nazirale.

– To je bila naša računica, Džoni – kazao je Gor. – Mi smo voljni da te uključimo u podelu plena. Nateraćemo ovog lupeža da nam kaže gde je sakrio blago, a kada ga nađemo, podelićemo ga na ravne časti. Možda ćemo odlučiti da pustimo Bouda na slobodu sa nekim iznosom dovoljnim da se negde smesti za ceo život. Ako sve bude u redu možemo sebi dopustiti da budemo veliku dušni.

• Holidaj ga sumnjičavo odmeri.

– A zašto bi se trudili da i mene uključite u podelu?

– Razgovarali smo i o tome – prihvatio je Gor osmehujući se. – Može biti da će nam trebati još jedan revolver jer ova pustinja vrvi od Apača. Pre dva dana imali smo sudar sa tim lopužama i ubili dvojicu. Osim toga, tu je negde i banda desperadosa. Sve u svemu, Džoni, računali smo na to da bi nam jedan ekstra revolver i te kako dobro došao i... i zbog toga hoćemo da te uključimo.

– A ako ja ne pristanem?

– Onda ćemo te odmah ubiti – dobaci Bulok kratko. – Ne možemo sebi dopustiti da jedan lovac na ucene ode u grad i ispriča ljudima kako smo pošli u poteru za manastirskim blagom, nije li tako?

Holidej je razmišljao. Bio je to trenutak odluke: pridružiti se bandi pustinskih pljačkaša ili postati hrana za lešinare. Pogledao je trojicu ljudi koji su na jedan poseban način hodali na ivici zakona. Nisu bili pravi banditi, ali surova borba za opstanak načinila je od njih hladne i beskrupulozne ljude. Pre-

ma tome, izbora nije bilo. U najmanju ruku je trebalo dobiti na vremenu.

– Pristajem. Uključite me – rekao im je odlučnim glasom.

Gor se osmehnu.

– U redu. Računali smo da ćeš tako odlučiti.

– A šta je sa devojkom? – dobacio je Kening.

– Ona je moja – ponovio je Dok.

– Da li i ona dobija deo?

– Deliće sa mnom ono što mi pripadne – naglasio je Holidej.

– Tako može – složio se Gor, uzeo pušku i vrhom cevi bocnuo Bouda u rebra. – Sutra ujutro polazimo ka mestu gde si sakrio blago. Nadam se da imaš dobro pamćenje, druškane. U svakom slučaju, za tebe bi bilo bolje da je tako.

– Sa mojim pamćenjem će biti u redu, ako mi odvežete ruke – dobaci bandit jetko.

– On je još uvek moj zarobljenik – podsetio ih je Holidej.

Gor odmahnu rukom.

– Ta hajde, Džoni, molim te! Ti više nisi neki mizerni lovac na ucene koji se grči za bednih nekoliko stotina dolara, a Boud više nije bezimeni polovni bandit! Obojica ste članovi jedne ekspedicije, ako bih tako mogao da kažem. I to ekspedicije na čijem kraju nas sve čeka bogatstvo. I stoga se nemoj zamarati Boudom razmišljajući o tome da će nam pobeći ili nas izigrati. Hm... ima nas sasvim dovoljno da ga držimo na oku. U svakom slučaju, nisam siguran da je on takva budala i da razmišlja o bekstvu. Ako bude igrao poštenu igru, svi ćemo biti bogati uključujući i njega. Da li sam u pravu, Boude?

Bandit se osmehnuo i podigao ruke, a Dok je još jednom shvatio da nema izbora. Morao se pretvarati da je jedan od njih i da je to veoma ozbiljno shvatio. Klimnuo je glavom, ćutke prišao Boudu i prerezao mu konopce na rukama. Ovaj ga je nekoliko trenutaka posmatrao s mržnjom obuzdavajući u sebi želju da ga udari pesnicom u lice.

– Dakle – dobacio je Gor i „presekao“ neprijatnu situaciju – sada smo jedno društvo i lepo ćemo se slagati. U stvari, s obzirom na plen koji nas čeka, svi bi mogli malo da se potrudimo. Je li tako, momci?

– Ja sam voljan da pokušam – kazao je Holidej.

Gor je povukao dim i dobro uočio mržnju na Boudovom licu.

– A ti, druškane?

– Složićemo se nekako... – promrmljao je Boud.

– Kafa je spremna – saopštila je devojka i prekinula tišinu.

Ispili su kafu uz svetlost vatre, a Dok se uz veliki napor priključio razgovoru.

Živeo je dosta dugo na Divljem zapadu i dosta često bio u kontaktu sa ljudima koji su jahali mračnim stazama bezakonja; to mu je sada pomoglo da se uklopi i da se oseća koliko –toliko podnošljivo. Izgledalo je da su i oni njega prihvatili, što mu je u tom trenutku odgovaralo. Konačno, pokušao je da razmišlja na njihov način; naime, čovek koji je bio spreman da ubije za krvavi novac od ucene bio je „dobar kandidat“ i za pljačku crkvenog blaga.

Kening i Bulok su odnekuda izneli bocu sa viskijem, a Gor je podelio

karte za poker. Devojka se vratila na svoje mesto zbunjena i uplašena, ali sa jasnim osećanjem da mora verovati tobožnjem Kobu. Onda je sasvim slučajno bacila pogled na igrače karata; jedan od njih tako ju je gledao da joj je od tog pogleda zastao dah. Bio je to Kening čije su sitne oči gorele kao dva užarena ugljena. Sada joj se i osmehnuo svlačeći je pogledom. Zadrhtala je i brzo okrenula glavu, ali je do nje jasno doprlo prigušeno Keningovo cerekanje.

*

Bilo je podne, a sunce u zenitu sjalo je svom snagom.

Jahali su od ranog jutra pod užarenim vatrenim diskom od kojeg se pesak pretvarao u milione sitnih užarenih zrnaca. Kada su stigli do izvora između dva oraha videli da je voda prekrivena tamnom skramom prljavštine.

Ipak su uspeli da napune četurice i dobro napoje konje.

– Nemamo mnogo vremena za razgovor – rekao je Holidej tiho kada je devojka kleknula pored njega i počela se pljuskati vodom po licu.

– Imam poverenja u vas – šapnula je.

U trenutku mu je laknulo.

– Nisam imao drugog izbora nego da im se priključim – promrmeljao je.

– Znam – ustala je i stala pored svog, odnosno Talbotovog konja koga su Gor i njegovi pajtaši našli na Holidejevom i Boudovom tragu.

– Ja nisam pljačkaš crkvenog zlata – nastavio je dalje Dok – ali moram da igram onako kako su karte podeljene. Vama će možda izgledati da gledam na stvari kao i oni, ali neka vas to ne

zavara. Tako će biti sve dok ne dođe trenutak...

– A onda?

– Pobeći ćemo, nadam se zajedno da Boudom, kako bih mogao da se osiguram od njegove osvete.

– A ako ne budemo mogli da ga povedemo?

– Onda ćemo ga ostaviti i nestati.

– U redu, samo.. zašto vam je toliko stalo da i njega povedete? Zbog ucene?

– Ne, ne, ni govora, jer ja uopšte nisam lovac na učenjene. Hteo sam da ga predam vlastima, a iz zatvora bi najverovatnije otišao na vešala. Tako bih se obezbedio da mi neće pucati u leđa.

Mahinalno mu je stavila ruku na podlakticu, a on ju je blago odmerio.

– Ne brinite, odvešću vas u grad i bićete bezbedni – obećao je.

Kristina je u ovih nekoliko minuta videla sasvim drugog čoveka koji nimalo nije ličio na Džonija Koba, lovca na učenjene. Prvi put u poslednjih nekoliko dana osetila je zadovoljstvo, a onda neku toplinu videvši da se on brine za nju i da joj obećava da će je spasiti. To joj je dalo snagu i ona se osmehnu.

U tom trenutku im je prišao Kening.

– Imaš zaista zgodnu žensku, Kobe!

– Aha!

– Ženska je i bila razlog što su mi skinuli mantiju – dodao je, tobož nehajno. – Bila je članica hora, a ja malo više napadan i tako... Mojim vernicima se to nije svidelo – dodao je uz širok osmeh. – Oterali su me iz grada... i onda sam se pridružio Goru.

Holidej otpi malo vode iz četurice i ispod oka odmeri svoje saputnike. Gor je bio rođeni lider, ali protuva u pravom smislu te reči. Bulok mu je bio

odani sledbenik, lukav i surov, jedan od mnogih pravih razbojnika koji su harali Divljim zapadom. Što se tiče bivšeg sveštenika Keninga, moglo se reći da je bio izopačen i sirov. Nijedan od njih nije bio nepobediv, ali su svi bili grubo i surovi ljudi. Njima se slobodno mogao dodati bezobzirni i hladnokrvni Boud, poznati ubica i razbojnik.

Pošto su napojili konje i napunili čuturice, pojahali su dalje u divljinu. Krenuli su prema severu i ka udaljenim planinskim vrhovima, prema strašnim bespućima čije su oštrim kamenim vrhovima nazubljene litice podrhtavale u treptavoj jari.

– Boude – obrati se u jednom trenutku Gor banditu lagano mu se približivši. – Hteo bih reč – dve s tobom.

Ovaj ga iznenađeno pogleda.

– Da? O čemu se radi?

– Samo jedna reč, tačnije rečeno, prijateljsko upozorenje, hombre.

– A povodom čega?

– Pa, mrzim i samu pomisao da nas možda vrtiš, odnosno malo se igraš žmurke, druškane.

Boudovo lice bilo je kao kamena maska.

– Jašemo tačno prema blagu.

– Nadam se da je tako... za tvoje dobro – odvрати Gor s pritvornom ljubaznošću.

Boud se uzvrpolji.

– Čuj, ja sam vam stvarno zahvalan što ste mi pružili ovu mogućnost. Dali ste mi slobodu, štaviše, čak i šansu da učestvujem u podeli plena. To je sasvim u redu. Ali, ima samo jedna stvar koja mi se u svemu tome ne dopada.

– A šta to?

– Što je ono pseto sa nama.

– Džoni Kob?

– Da, ta svinja.

– Ti znaš zašto je sa nama, Boude. Pustinja je puna Apača, a pretpostavljam da Kob dobro barata oružjem.

– Hm.. Indijanci su uglavnom u predelu južno odavde – dobacio je Boud. – Ja vas vodim prema severu gde se blago i nalazi. Tamo baš i nema mnogo Indijanaca. Možda nam, kada stignemo do blaga, više neće biti potreban dodatni revolver.

– Misliš...?

– Džoni Kob nije jedan od nas... ti to dobro znaš.

– Ja to ne bih rekao.

– Ali ja kažem – procedio je Boud kroz zube.

Gor se pritajeno osmehnu.

– Samo se ti koncentriši na put i odvedi nas do blaga što brže možeš, Boude. A ovoga Koba prepusti meni. Kada jednom izađemo sa teritorije Apača možda nam stvarno više neće trebati taj dodatni revolver.

Boud mu je uzvratio osmehom; dva nitkova odlučno su razumela jedan drugoga.

Nastavili su put čutke i ubrzo stigli do vrha jednog blagog uspona; ispod njih se pružalo korito nekog presahlog potoka pokriveno zaobljenim kamenjem i stenama, a iza toga se pružala dugačka, blago nagnuta visija koja ih je vodila ka kamenim vrletima.

– Koliko još treba da putujemo? – dobaci Kening nestrpljivo.

Boud važno podiže glavu.

– Reći ću vam kada budemo sasvim blizu.

Bivši sveštenik tiho opsova, a konjanic se lagano uputiše niz padinu ka suvom koritu potoka.

*

Šestoro konjanika zastali su u senci planinskog vrha, umorni kao i njihovi konji koji su se spoticali od iznurenosti i odbijali da slede naredbe svojih gospodara. Tamo na zapadu narandžasto sunce je lagano tonulo u tamno more peska... i sa njegovim nestankom odjednom je postalo hladno.

– Ojde ćemo se ulogoriti – predložio je Holidej.

Kening se okrete prema Goru.

– Izgleda da je Kob uzeo stvar u svoje ruke.

– Kažem to zato što je mesto stvarno dobro – kazao je Dok mirno kada su se svi okupili oko njega. – Ako zapalimo vatru, ove široke grane pamukovog drveta zadržaće dim, pa je manja verovatnoća da će nas Apači spaziti.

Ne čekajući odgovor, Holidej lagano sjaha iz sedla. Sve ostale oči upitno se okrenuše ka Goru. On se za tren namršti i zažmirio pitajući se da li je ovakav postupak lovca na ucene direktan izazov njegovom autoritetu... Zatim je podigao glavu i zagledao se u grane stoletnog pamukovog drveta koje su se kao kosti nekog snažnog skeleta širile ka nebu i stvarale okrugli zaštićeni „krov“ u siviću večernjeg sumraka.

– Kob je u pravu – složio se zatim mirno. – Ovo je zaista đavolski dobro mesto za logor. Ebe, prikupi drva, a onda upalite vatru. A vi, gospođo – okrenuo se prema devojci – vi ćete nam biti kuvar. U paketu na mom sedlu naći ćete kon-

zerve pasulja i to je to. Koliko znam, vaš momak ima kafu. ..

Sporo su sjahali i jedva dočekali da svoja umorna i slomljena tela spuste na tlo. Bulok i Holidej uzeli su na sebe da se pobrinu za konje, dok su se ostali okupili oko gomile suvih grana očekujući da Kening kresne palidrvce. Ubrzo su plamičci zahvatili i deblja drva, a devojka je izručila konzerve u tiganj. Holidej je privezao sve životinje, a onda rasedlao svog i Kristininog konja; za trenutak je zastao, pogledao prema logoru i namršti se; u stvari, nije mu se dopalo kada je spazio Ebina Keninga odmah pored devojke. Naime, u toku puta nisu mu promakli sporadični, krišom upućeni pogledi bivšeg sveštenika koje je devojka privlačila. S obzirom da im je i sam ispričao razloge zbog kojih više nije u odori, Dok je slutio da mora mnogo više paziti na njega, odnosno zaštititi Kristinu na svaki mogući način. Zato je pohitao da završi posao i žurnim korakom se vrati u logor.

Boud i Gor čučali su pored vatre i čekali večeru. Pored njih su stajale tri boce viskija.

– Požurite, gospođo – promumlao je Gor nestrpljivo, a onda otvorio jednu od boca i potegao dobar gutljaj. – Požurite... Morate da zaradite vašu platu, to jest deo plena.

Eb Kening odmeri devojku uz prigušeni kikut.

– Mogao bih da zamislim i neku drugu vrstu nagrade.

Boud se kratko nasmejavao kroz nos i nešto grubo prokomentarisao, ali se Kristina napravila da nije čula. Onda je Kob prišao i stao pored vatre zaklanjajući je svojom senkom. Ona je digla po-

gled do Holideja, srećna što se nalazi u njegovoj blizini. Osećajući se sigurnije, promisešala je pasulj u tiganju.

– Večera je gotova – saopštila im je nekoliko minuta kasnije.

Zatim je rasporedila hranu u limene tanjire i pripremila im kafu. Kening je, međutim, odbio kafu i nastavio da pijucka viski iz boce. Kristina se udaljila od vatre i sela tako što se leđima oslonila na pamukovo drvo, a Holidej je prišao i stao blizu nje.

– Znate šta? – dobacio je Kening povlačeći još jedan „dug“ gutljaj. – Mislim da je moje pravo da javno objavim ono što svi muškarci u ovom logoru misle, ali neće glasno da kažu.

– A šta je to? – zapita Holidej mirno.

– Zar to nije očigledno? – nastavio je bivši sveštenik ignorišući Doka i obraćajući se ostalima. – Zar to nije krajnje jasno? Svi razmišljamo o njoj, to jest, mislimo na ovu žensku... I svi mislimo o pravilima.

– Kakvim pravilima? – dobaci Holidej hladno.

– Našim pravilima... Onima po kojima je ženska kao ova Kristina ovde... ona je naša zajednička imovina.

– Zar? – upita Dok kratko, držeći ruku na dršci revolvera.

– Zajednička imovina koju svi delimo, Kobe – osmehnuo se Eb Kening. – Ja ti sada to otvoreno kažem i da znaš, ta devojka pripada tebi, Goru, Vilu, Boudu i meni. Mi je delimo, jer su nam takva pravila...

– Pa lepo što si mi rekao – odbrusi Dok s ledenom oštrinom. – A ja ti odgovaram da me nije briga za vaša pravila.

Kening pažljivo odmeri devojku i obliznu jezikom svoje debele usne. Grančice su pucketale na vatri i lelujava svetlost obasjavala je njene primamljive obline. Videvši njegov pogled pun žudnje, Kristina okrete glavu na drugu stranu.

– Nameravam da prvi uživam u njenom društvu – nastavio je Kening. – Imam puno pravo na to pošto sam prvi glasno rekao u čemu je problem. – Gospodo, na drugom kraju ovog šumarka nas dvoje ćemo podeliti bocu viskija i malo se poigrati.

– Pre toga bi morao mene da ubiješ – dobacio je Holidej.

Debeljko se isceri.

– Možda bi mi to pričinilo veliko zadovoljstvo.

Pri svetlosti vatre Holidej je izgledao nekako još vitkiji i izduženiji, nekako preteće ozbiljan. Ruka mu je počivala na dršci revolvera, a Keninga je odmećavao pogledom zvečarke.

– Čekaj, Kobe, ti i ja nismo... što se ono kaže... profesionalni revolveraši! Ne, druškane, kažem da bismo trebali da izaberemo drugi način.

– Ti reci.

Kening je slegnuo ramenima, a onda lagano otkopčao opasač i pustio ga da padne na zemlju. Zatim je prstima stegao drvenu dršku velikog lovačkog noža koji je nosio u kožnoj futroli za pojasom.

– Što se mene tiče, mogu i noževi – dobacio je Holidej mirno, mada bi mu više odgovarao obračun revolverima. Ipak, izvukao je kolt iz futrole i stavio ga na zemlju da bi odmah zatim izvukao nož i pažljivo procenio kako se „lepi“ za ruku.

– Sto mu gromova! – prasnuo je Vil Bulok obraćajući se Goru. – Zašto Eb treba da se tuče za svoja prava... za naša prava? Trebalo bi da ih Kob prihvati. ..

Ali, dva čoveka su već kružila jedan oko drugoga držeći u rukama noževe na kojima je svetlucao odsjaj vatre. Gor je zaustio da ih spreči, ali je Kening već skočio prema Holideju. Ovaj ga je sačekao da priđe sasvim blizu, a onda se u deliću sekunde izvio i. .. Keningov nož se uz potmulo udar zario u drvo pored kojeg je Dok stajao. Onda je Holidej u okretu energično zamahnuo nožem i vrhom rasekao tkivo na ramenu bivšeg sveštenika. Iz dugačke posekotine potekla je krv, a Kening je izvukao nož iz drveta i sagnuvši se, izbegao drugi Holidejev ubod. No, to Doka nije poremetilo; ponovo je snažno nasrnuo na protivnika koji je pao na kolena, ali ga je ovaj sačekao držeći vrh noža okrenut nagore. Holidej u magnovenju oseti oštar parajući ubod na rebrima i za tren ga preplavi talas straha od smrti. Ustuknuo je i malo nagazio vatru; dok je otresao žar s nogu, bivši sveštenik je jurnuo na njega urlajući. U stvari, u zaletu je preskočio vatru i nasrnuo na protivnika koji je spreman čekao.

Holidej je izbegao nasrtaj i kada se Kening izvio da ponovo napadne, zgrabio ga je za ruku u kojoj je držao nož; njegovi prsti čvrsti kao čelik sklopili su se oko protivnikovog zglavka i dva borca su se našla uhvaćena ukoštac, oči u oči. Kening je očajnički pokušavao da dohvati Holidejevu ruku sa nožem, ali je ovaj visoko zamahnuo i zario bodež u njegovu desnu mišicu, a zatim mu izvio ruku i prinudio ga da ispusti nož. Već

savladanog protivnika Dok je snažno odgurnuo i on je pao u vatru.. I tek što se, urlajući od bola, Kening izbavio iz vatre uzmičući ispred plamenih jezika, Holidej je skočio na njega i pritisnuvši ga kolenima, snažno zamahnuo. Trebalo je samo da spusti ruku i Kening bi bio mrtav.

– Stani, Džoni! – povikao je Gor glasno. – I sam znaš da nam je potreban.

– Bože... ne ubijaj me... – zastenjaio je i sam Kening.

– Do đavola sa pravilima! – dobacio je Gor brzo. – Devojka je tvoja, Džoni, samo tvoja! I zbog čega se mi uopšte svađamo? Kada se dočepamo blaga, moći ćemo sebi da priuštimo mnogo lepih žena! Mislite na to, momci!

Holidej je ustao i stavio nož u korice.

– Ustani, Kening! – naredio je.

Bivši propovednik je ustao s mukom, pridržavajući ruku niz koju se iz posekotine na ramenu slivao potok krvi.

– Kao što je Gor rekao, potreban si nam – dodao je Holidej. – Uzmi opasač sa revolverom.

Svuda okolo zavladała je neprijatna, duboka tišina.

– A sada nam pripremi kafu, devojko – dobacio je Gor prekidajući neprijatno ćutanje.

Kristina pogleda u Holideja, pa tiho odvratila:

– Dva čoveka su ranjena i treba ih previti. Kada se to uradi, skuvaću kafu.

Gor je ošinu besnim pogledom. No, razum ga je sprečio da reaguje i još više zaoštrava situaciju. Sada je bilo najvažnije da se dočepaju blaga i ostanu zajedno u slučaju napada Apača.

– Naravno, devojko, naravno – dobio je mirno.

*

Vatra je dogorevala i bilo je sve hladnije; i poslednja boca viskija bila je ispražnjena, a karte za poker ležale su oko neopranih lončića za kafu.

Boud je, kao i obično, hrkao ispod jednog ćebeta; pored njega je spavao Bulok, a Gor i Kening su sedeli ispod drveta, zevali i sanjivo motrili okolinu. U stvari, samo jedan od njih dvojice trebao je da bude na straži, dok se drugi spremao na počinak.

Holidej je ležao ispod ćebeta na suprotnoj strani vatre, tačno preko puta Bouda. Odmah pored njega sklupčala se Kristina, dobro uvijena u pokrivač.

– Džoni... – šapnula je devojka u jednom trenutku. – Jeste li još budni?

– Da – šapnuo je on tiho.

– Kako vam je rana?

– Biću kao nov posle onoga što ste učinili – došapnuo joj je, jer mu je devojka zaista dobro isprala i sa velikom pažnjom mu previla posekotine na rebrima. Još uvek je mislio na prijatan dodir njenih nežnih ruku. – Pokazali ste se kao prava bolničarka.

– To sam radila i sa povređenim ljudima u karavanu – odvratila je ona tiho.

– Hvala za sve, Kristina.

– Ja vama treba da zahvalim – promrmljala je.

Holidej se okrenuo prema devojci; nekoliko trenutaka je oklevala, a onda se i ona primakla tako da su im lica bila sasvim blizu.

– Nije potrebno da mi zahvaljujete.

– Oh, Džoni... vi znate šta su imali na umu. Tako su surovi...

– Bolje bi bilo da malo odspavate, Kristina.

– Hvala vam, Džoni – šapnula je i nežno ga poljubila, a zatim se vešto uvukla pod njegovo ćebe. – Bar toliko vam dugujem.

Ploveći po mirnom nebu jedan oblak je zaklonio mesec i sve je pokrila tama. Holidej ju je prigrlio i u njenom mladom telu nežno pripijenom uz njegovo, naslutio je toplinu slatkog obećanja. I kao da ih ne motre oči dvojice razbojnika, on ju je poljubio, a ona mu je strasno odgovorila izazivajući u njegovom muškom telu pravu plimu želje. Zatim je odvojila usne od njegovih i vragolasto ga pogledala.

– Laku noć, Džoni Kobe – šapnula mu je u uho i još jače se pripila uz njega.

Samo je uzdahnuo i pomilovao je po kosi poželevši za tren da nikada ne svane.

*

Bio je to divlji, neprohodni deo Teksa sa mnogo oštrog krečnjačkog stenja i pokojim sitnim kržljivim žbunom. Još od jutra, po izlasku iz peščane pustine, zašli su u taj predeo sličan pustoši; sada su jahali između dva zupčasta kamena zida koji su se pružali skroz do jednog blagog, brdskog prevoja. Nešto pre toga, prolazeći kroz deo pun oštrog kamenja, Bulokova kobila je povredila nogu, pa su zbog toga znatno usporili.

Izlazeći iz prolaza, Holidej je poterao konja do Gora koji je bio na čelu kolone.

– Neko se mnogo interesuje za nas – kazao je tiho.

– Stvarno? – upita Gor iznenađeno.

– Neko nas prati, druškane. Kada smo ulazili u prolaz, primetio sam iza nas jednog konjanika – objasnio je. – U tom trenutku pomislio sam da je u pitanju neki putnik, ali... odmah sam posumnjao. Naime, nepoznati je nastavio da jaše vrhom litice pored prolaza i otu- da na nas motrio kao kobac.

– Apač?

– Nisam siguran, suviše je daleko. Mi ćemo sada proći preko ovog prevoja, a onda ćemo se ti i ja zadržati da ga sačekamo.

– U redu – progundao je Gor. – Reći ću to ostalima.

– Kaži im da se ne osvrću. Ne bih želeo da ga upozorimo na opasnost.

Gor je klimnuo glavom i usporio svog konja, tako da su ostali, idući u koloni po jedan, lagano prošli pored njega, a on im je za to vreme saopštio novost. Ostali su nastavili da jašu kroz prolaz ka blagom uzvišenju i dalje prema ravnicima, dok su njih dvojica polako sjahali.

Odmah su se sakrili iza jedne stene i čekali.

– Evo ga, približava se prevoju... – promrmljao je Holidej.

Gor je još čvršće stegao pušku i zažmirio.

– Da, u pitanju je neki mršavko koji jaše šarca – šapnuo je Dok. – Jedno je sigurno: nije u pitanju crvenokožac.

Konjanik je u međuvremenu stigao do izlaza iz prolaza na suprotnoj strani brdskog prevoja i uputio se za njima.

– Ide našim tragom, to je očigledno – promrmljao je Gor. Zatim je polako

privukao pušku preko ivice zaklona i pripremio se.

– Bolje bi bilo da ga uhvatimo živog – predložio je Dok. – Tako bismo mogli da mu postavimo par pitanja.

– To je neki prljavi Meksikanac... – izustio je Gor kada se konjanik približio.

– Nije mi baš logično... – dodao je Holidej tiho. – Osim ako u pitanju nije neki Maderov izvidnik...

Konjanik je stigao tačno do sredine prevoja, a onda se iznenada zaustavio i zategao vođice. Po Gorovom čelu izbile su sićušne graške znoja; stisnuo je kundak i digao cev puške sa stene.

– Pazi, dole pušku! – opomenuo ga je Dok.

Konjanik na prevoju je još uvek nepomično stajao; zatim je snažno okrenuo konja i poterao ga u trk.

Sa Gorovih usana sletela je psovka.

– Prokleti divljak!

– Verovatno je video odsjaj sunčevih zraka na puščanoj cevi – objasnio mu je mirno Dok. Posle toga brzo se okrenuo i stavio šake na usta napravivši trubu.

– Lupežu! – povikao je što je snažnije mogao. – Stoj ili ćemo pucati!

No, Meksikanac je već ležao na konjskom vratu i jahao prema planinskom prolazu kao da ga svi đavoli gone. Gor je ustanio i nanišanio; puška je grunula, a pucanj je odjeknuo kao udar грома. Bez obzira na to, konjanik je i dalje nastavio da leti prema prolazu. Gor je i drugi put pritisnuo okidač; ovoga puta Meksikanac se zaljuljao u sedlu, ali je ipak uspeo da se održi i nastavio da juri. ...

– Daj konje! – graknuo je Gor nervozno.

– Ima suviše veliku prednost – odvratio je Dok.

– Ako stigne do Madera i javi mu....

– Najbolje što možemo učiniti je da požurimo i što pre nađemo blago – prekide ga Holidej odlučno. – I to pre nego što taj lupež stigne do svojih ortaka.

Pračeni bleštavim suncem uputili su se dalje, na sever. S vremena na vreme Gor bi se osvrnuo, da baci pogled ka vrhovima brdskih prevoja, ali nije video da bilo ko motri na njih. Svejedno, Holidej je osetio prisustvo nevidljivih očiju. Naime, tokom mnogih godina života na Divljem zapadu i uz stalno prisustvo opasnosti, naučio je da instinktivno oseti nevidljivog posmatrača u divljini; zato je sada znao da su oni koji ih prate skriveni tu negde, u toj strašnoj pustoši.

Naravno, drugima nije ništa rekao o ovome. Nije učinio ništa neuobičajano niti je bio užurban. Naprotiv, i dalje je jahao mirno, lica okrenutog ka severu i čekao da sudbonosna karta padne. U glavi nije imao nikakv poseban plan, osim onoga da Kristinu vrati u sigurnost civilizacije kao i tvrdi rešenost da, koliko je to u njegovoj moći, ne dozvoli da misionarsko blago padne u ruke bande pljačkaša.

Kako će uspeti da ostvari te ciljeve trenutno nije znao, ali iskustvo mu je govorilo da se za sve mora čekati pravi trenutak.

– Za ime božije, Boude! – povikao je odjednom Gor. – Koliko još treba da idemo?

Boud je zategao vođice i osmotrio udaljene planinske vrhove. Ostali su se okupili oko njega i napeto iščekivali.

Iako su svi ćutali, razbojnik je mogao da „oseti“ njihov gnev u vazduhu.

– Bićemo tamo do zalaska sunca – odvratio je kratko.

Gor otpi malo vode iz ćuturice.

– Mora biti da ste jako zakopali taj plen, drugar.

– Pa... ne bih rekao da je zakopan.

– Kako?

– Hmm... recimo kratko da je blago na sigurnom mestu – dodao je i petama poterao svog konja u kas.

Vreme je prolazilo i popodnevene senke postale su nešto izduženije. Kako je sunce grabilo ka zapadu, tempo konjanika bio je sve brži. Izgleda da su svi zaboravili nezgodu sa usamljenim desperadosom; sada su mislili samo na blago i nada da će ga za kratko vreme imati u rukama kod svih je porasla. Spontano su gonili konje na brži hod, sipajući kletve na račun Buloka koji ih je usporavao.

Onda je Boud lagano skrenuo kolo- nu prema neobično nagnutom prolazu dok se na okolinu spuštao sumrak. Išli su ćutke pretpostavljajući da se bliže cilju. Zatim ih je bandit poveo prema jednoj krivudavoj ivici i tu zastao.

– Tamo dole... – rekao je tiho i pr- stom pokazao duboku jarugu. – Indijanci to mesto nazivaju Zabranjenim kanjonom. Hm... pretpostavljam da je tu nekada nalazilo apačko groblje.

– I... blago je tamo dole? – zapitao je Gor.

– Upravo tako, tamo dole – potvrdio je Boud – pokušavajući da kroz mrak pogledom dopre do dna kanjona. – Pođite za mnom.

Holidej je pažljivo osmotrio kanjon čije se dno videlo kao dosta široka tra-

ka peska uokvirena liticama; te kamene strane bile su na mnogim mestima izdubljene otvorima najrazličitijih pećina.

Bilo je to tajnovito i tiho mesto u kome se čovek nije osećao prijatno; onda se mrak kao donet nekom nevidljivom rukom našao na dnu kanjona, pa se činilo da je cela uvala prekrivena tamnim pokrovom. Holidej i Kristina jahali su odmah iza Bouda koji ih je poveo do jednog izlomljenog puteljka usečenog u ivicu kanjona; uzan put išao je veoma strmo i spuštao se do samog dna. Nije bilo mnogo mesta, pa su se konjanici morali spuštati jedan po jedan, šibani hladnim jesenjim vetrom. U jednom trenutku Bulokov konj se sapleo i konjanik je jedva uspeo da zadrži životinju na nogama. Konačno su uspeli da se spuste do dna, odakle im se činilo da se zidovi jaruge dižu do samih zvezda.

– Gde je mesto? – upitao je Gor promuklim glasom.

– Već smo blizu.

– Za ime božije, požuri! – viknuo je nadjačavajući šum vetra.

Svi sem Doka i devojke bili su toliko nestrpljivi da su prosto goreli od pohlepe i iščekivanja. Što se Gora tiče, sada je drhtao kao list na vetru i neprestano terao Bouda da požuri. Bandit je, izgleda, u prolazu brojao pećine i odjednom zastao ispod jednog pločastog kamenog ispusta nalik na nadstrešnicu. Sjahao je, a ostali su žurno kliznuli iz sedla.

– Mislim da je to ta pećina – rekao je Boud i svu su potrčali ka ulazu. Odvratn miris vlage zapahnuo ih je iz mraka spremnog da ih proguta. Boud je krenuo šibicu i žućkasto svetlo obasjalo je izduženu tamnu pećinu. Svi su bez

daha stajali pored njega dok mu je palidrvce dogorevalo u prstima.

– Grom i pakao! – povikao je Bulok. – Eno jedne zvečarke!

Holidej je u magnovenju ugledao oblo telo koje je u klupčetu ležalo na uzanom kamenom ispustu i posmatralo ih sitnim očima zlim kao i sama smrt. U istom momentu Kristina je vrisnula i skočila unazad, Gor se mašio revolvera, a Boud jauknuo pošto mu je palidrvce dogorelo do prstiju.

Pećina je za tren utonula u mrak, Gor je opalio iz revolvera i zmija je pobegla. Onda je Boud upalio još jedno palidrvce.

– Gde je blago, Boude? – upitao je Gor nestrpljivo.

– Tamo je, nazad u pećini.

Plamičak palidrvca poigravao je u razbojnikovim prstima kada je ostale poveo u unutrašnjost pećine. Posle jedno desetak koraka Bulok je ugledao starinski kovčeg i uz gromki poklič potrčao napred. Kening se takođe odvojio od ostalih i jurnuo da mu se pridruži. Oba su kleknula na kolena boreći se ko će pre dohvatiti i okrenuti polutruili kovčeg. U međuvremenu, Kening je u pesku napipao jedan zlatni novčić i podigao ga da ga bolje pogleda; s druge strane, Bulok je pokidao kožne kaiševe sa poklopca kovčega i otvorio ga. Obojica su se smejali kao deca za razliku od njihovog vođe; naime, Gor je mirno stajao pored Bouda i netremice gledao u banditove namršteno skupljene obrve i lice sleđeno nevericom.

Kening je odgurnuo kovčeg i lica bledog kao nadgrobna ploča lagano prišao ostalima; lce mu je bilo nekako

nestvarno obasjano bledim lelujavim plamičkom.

– Blago...– izustio je suvim promuklim šapatom dok je Bulok, bauljajući na rukama i kolenima, pipao po podu pećine.– Gde je blago?

Ali, Boud nije odgovorio, pa mu je Kening drhtavom rukom poturio zlatnik pred oči.

– Je li... je li to blago?

Boudu zastade dah. Ipak je imao toliko snage da kratko odmahne glavom.

– Onda, za ime božije, gde je blago? – povikao je Gor glasom iz koga je izbijao zadah smrti.

– Ja...ne... ne znam.. – zacvileo je Boud.. – Oh, bože, morate da mi verujete... jednostavno ne znam.

Gor izvuče revolver iz futrole. Palcem je zategao obarač i jasno metalno „klik“ odjeknulo je u pećini desetostrukom snagom.

– Slušaj, Boude, hoću da nešto shvatiš – promrmljao je. – Ja sam stvarno strpljiv čovek. Mi smo te spasli od ovog lovca –lešinara, prešli sa tobom i za tobom toliki put preko pustinje – sve mirno i vrlo strpljivo. Dakle, moraš priznati da sam više nego strpljiv. No, sada je svo to moje strpljenje pri kraju. Je li ti jasno? Odgovori mi, Boude, je li ti jasno?

– Oh, poslušajte me svi. .. – zavapio je bandit gledajući oči zažarene od gneva. – Bilo je ovde... Talbot i ja smo ga ovde ostavili. Bilo je u vrećama. .. baš u onom kovčegu.

– Ali, mogli ste ga sakriti i na nekom drugom mestu! – grmnuo je Bulok besno.

– Moji ljudi počinju da se ljute, Boude – dobacio je Gor preteći i vrh revolver-

ske cevi zario banditu u pleksus.– I ne mogu da kažem kako ih zbog toga osuđujem. A sada... hoćeš li da nam kažeš pravu istinu, odnosno pravo mesto gde ste sakrili misionarsko blago. Hoćeš li to učiniti, Boude?

– Bilo je sakriveno ovde – tvrdio je uporno Boud, mada ga je već obuzimalo očajanje.– Tačno ovde... Gospode bože, zar ne shvatate? Neka svinja ga je sigurno uzela.

– Svinje po imenu Boud i Talbot – dobacio je Gor.

– Ne, nije tako...

– Ti znaš gde je blago? – ponovio je Gor besno.

– Možda i ne zna – umešao se odjednom Holidej.

– Zaveži, Kobe! – planuo je Gor.

– Možda su Apači ponovo došli na svoje groblje, našli blago i odneli ga – primetio je Dok.

– Ne, ne, nikako! – tvrdio je Gor uporno. – Boud zna gde je blago! – dobacio je i odmerio bandita svojim sitnim očima. – I tako mi pakla, Boude, reći ćeš mi gde je!

Keningovi prsti sklopiše se oko drške revolvera, a Bulok lagano podiže pušku dok mu je u očima blistala paklena mržnja.

Boud ih je prestravljeno gledao i dalje cmizdreći da nije kriv.

– Znaš šta? – dobacio je Kening pakosno. – Jedan stari Apač –melez otkrio mi je interesantan način kako da čoveka nateraš da govori. Setio sam se toga kada sam video onu zvečarku.

– Kako mogu da kažem nešto što ne znam? – povikao je Boud.

– Reci nam koji je to Indijančev način, Ebe? – rekao je Gor, još uvek držeći revolver u ruci.

Kening ovlaži usne.

– Vezaćemo Bouda negde blizu legla zniya, a jednu od njih ćemo vezati za rep. Od toga zmija pobesni i počne da skače i ujeda. I kada skoči dovoljno daleko...

Banditovo lice skamenilo se od užasa. Počeo je grozničavo da se okreće i gleda ljude oko sebe.

– Ali...vi... vi niste Apači... – dobacio je isprekidano. – Vi ste belci.

Gor glasno uzdahnu.

– Hoćeš li nam konačno reći istinu, Boude?

– Pa rekao sam vam, do vraga!

– Kening i Bulok! – pozva ih Gor zvanično. – Uхватите onu zvečarku, razumete? Onda uzmite onaj kovčeg...

– Kobe! – kriknuo je Boud panično. – Ne možeš samo tako stajati...

– Džoni... – prošaputala je Kristina stojeći pored Holideja.

– Ne mešaj se u ovo, Kobe! – upozorio ga je Gor, ne trudeći se ni da ga pogleda.

Za to vreme, Kening i Bulok su uzeli kovčeg iz dubine pećine i pošli prema izlazu.

– Džoni... – šapnu Kristina Holideju – znam da je on bandit, ali ne možeš dopustiti da ga...

– Zaslužio je ono što će dobiti – odvratio je Dok hladno.

Ona ga na tren oštro pogleda, ali odmah potom kratko uzdahnu i klimnu glavom; znala je da ovaj čovek koji je spasao još uvek glumi nametnutu ulogu. Čekao je da na sto padne prava karta i po tome kako je prikrivao unutraš-

nju napetost, mogla je da pretpostavi da je taj trenutak veoma blizu.

– Ne misli na njega – dobacio joj je Dok mnogo blaže.

Odjednom se sa ulaza u pećinu začu stravičan krik, posle koga je sredi-la prava grmljavina pušaka. Holidej se munjevito okrenuo vadeći kolt iz futrole i baš u tom času Vil Bulok je posrćući ušao natrag u pećinu. Onda je odjednom stao, zaljuljao se i okrenuo oko sebe kao pijani igrač. Kroz rupu na košulji slivao mu se mlaz krvi, a oči su mu odjednom postale bele i staklaste. Sledećeg trenutka se pridržao za kameni zid pećine, a zatim bezglasno kliznuo na zemlju gde je ostao da leži poput mokre zgužvane vreće.

Holidej i Gor su prošli pored njega i požurili ka ulazu. Tamo je iza kamenog zaklona stajao Kening i stiskao pušku sleđenim rukama. Holidej mu se približio, bacio samo jedan pogled na kanjon i hitro ustuknuo nazad, u sigurni mrak pećine.

Bleda mesečina obasjavala je tlo uvale bacajući čudnu avetinsku senku na tri kolone konjanika sa puškama i buktinjama u rukama. Njihovi konji su stalno frktali i sporo, ali sigurno napredovali prema samoj pećini. Što se konjanika tiče, oni su razgovarali glasno i uz gestikulaciju rukama ne pokazujući nikakvu uznemirenost. Išli su veoma, veoma lagano i ličili na neki preteći talas smrti.

Dok je stajao i iz mraka posmatrao prizor; ubrzo su mu se poridružili Kristina i Boud. Kada su jahači počeli da se zaustavljaju pred pećinom, bandit glasno opsova.

– Madero – tiho objavi Holidej.

*

Vođa meksikanskih desperadosa Madero mirno se zaustavio ispred mnoštva konjanika i zadovoljno ih posmatrao; bio je visok, koščat, lica skrivenog širokim na čelo natučenim sombrerom.. Jahao je belog ždrepcu koji je nestrpljivo kopao pesak i frktao. Nasuprot drugima koji su bili odeveni u prljavu i pocepana odela, Huarez Madero je na sebi imao svilenu košulju sa srebrnim dugmadima koja su blistala na mesečini. Većina desperadosa nosili su revolvere i stare vojne karabine, ali je njihov vođa na krilu ispred sebe držao sjajnu, novu vinčesterku.

– Gospode bože... mi smo mrtvi... svi smo mrtvi – zacvileo je Kening.

– Pokušajmo da razgovaramo sa njima – rekao je Holidej.

– Neće vredeti... neće hteti da čuju – nastavio je Kening. – Oh, čuo si za tu bandu? Oni belce ubijaju samo zbog toga...

– Zaveži! – naredio je Dok. – Moramo da pokušamo.

Rekavši to, on krenu korak dva prema izlazu iz pećine.

– Madero! – odjeknuo je njegov odlučan i pomalo tvrd glas.

– Dobro večer, senjor – odvratio je Madero. – Dobro došli u Zabranjeni kanjon!

– Madero, tvoji ljudi su ubili jednog od naših. Zašto? Mi nemamo nikakvu svadu sa vama?

– Taj čovek je nosio revolver, senjor – objasnio je Meksikanac ravnodušno.

– Bio je pošao da uhvati zvečarku.

– Mi to nismo znali, senjor.

– Kao što sam rekao – ponovio je Holidej mnogo mirnije – mi nemamo ništa protiv tebe i tvojih ljudi.

Vođa bandita je neko vreme razmišljao. Iza njega, zapaljenu buktinju je držao jedan mali Meksikanac bezizražajnog lica.

– Raduje me što čujem tako nešto, senjor – odvratio je Madero najzad, pažljivo odmeravajući svaku reč. – Onda verovatno nećete imati ništa protiv da odložite oružje i dođete ovamo?

– Do vraga, to ne... – dobaci Gor iz dubine pećine.

– Možemo i ovako da razgovaramo – odvratio je Holidej.

– Prijatelji ne razgovaraju sa oružjem u rukama – bio je uporan vođa desperadosa.

– Kada smo već kod toga, Madero, o čemu mi to imamo da razgovaramo? Ako ne nameravaš ništa da nam učiniš, a mi nemamo ništa protiv tebe niti se poznamo, zašto jednostavno ne produžiš put i nastaviš sa ljudima tamo gde si krenuo?

– Hombre – dobacio je Meksikanac mnogo oštrije – jasno ti je da nemate izbora? Zato odbacite oružje i dođite da porazgovaramo. Odmah!

– Nema pogađanja, Madero – odgovorio je Holidej u ime svih. Naime, nije imao nikakvih iluzija o njihovoj sudbini, ako bi poslušali desperadosov poziv i izašli iz pećine bez oružja.

– Ovo je žalostan trenutak, senjor – odvratio je bandit vrteći podrugljivo glavom. – Hm...zato smo prinuđeni da uradimo nešto što vam neće biti po volji. Vi ćete to sigurno zažaliti, senjor.

– Budite spremni – promrmla je Dok.

– Mi smo... isto što i mrtvi ljudi...
– izustio je Kening jedva čujno.

Boud je tiho zapeo obarač puške i čekao. On je opet bio član grupe i spreman da se bori do poslednjeg. Jer, činjenica da je blago nestalo izbledela je pred značenjem iznenadne pojave armije naoružanih pustinskih desperadosa. Pored Bouda, Gor se preznojavao držeći zapetu pušku i ćutao. Holidej je koraknuo nazad i stao pored Kristine.

– Pružam vam poslednju šansu, senjor – čuo se Meksikančev strogi glas.

– Gore... pušku – dobacio je Dok iznenada.

– Šta?

– Daj tvoju pušku...brzo! – naredio je Holidej. – Za ove lupeže Madero je kao božanstvo. Ako bih mogao da ga skinem...

Gor mu je bez reči dobacio pušku sa dugom cevi i Dok je brzo kleknuo i nanišanio; bilo je to upravo u trenutku kada je Madero okrenuo konja i uputio se nazad između dvojice konjanika. Holidej je pažljivo nanišanio, ali baš u trenutku kada je pritisnuo okidač, vođa desperadosa je naglo okrenuo konja. Odjeknuo je pucanj i zviznuvši kroz vazduh, tane se uz tup udar zarilo u Maderovu ruku, daleko od mesta na koje je ciljano. Ipak, iznenađeni Meksikanac je kriknuo od besa i po drugi put je u Zabranjenom kanjonu izbila erupcija puščane paljbe. Naime, svi desperadosi su potegli oružje i zasuli ulaz u pećinu kišom metaka.

Našavši se u bezizlaznoj situaciji, tražajući za blagom su ustuknuli u tamu pećine; onda je još jedan plotun potresao kanjon, a desperadosi su na konjima

jurnuli uz padinu. Urlali su kao Apači i besomučno pucali na sve strane...

Holidej je digao pušku i skinuo s konja najbližeg desperadosa, dok je kuršum iz Gorove puške pogodio jednog debelog napadača u glavu. Kristina je nanišnila jednog koji je trčao prema ulazu i stegnuvši revolver obema rukama, hrabro ispalila hitac na njega. Čovek se okrenuo zaustavljen u hodu, a već sledećeg trenutka mlaz krvi pokušao mu je iz rupe na vratu. Odmah zatim, svom težinom se sručio na pesak.

Za to vreme, prestravljeni Kening je klečao na kolenima i mrmljao neke besmislice. Nije se molio bogu, ali je bio toliko užasnut da jednostavno nije mogao da reaguje.

Minuti su prolazili i okršaj je sve više dobijao na žestini. Još dva konjanika pojavila su se na ulazu u pećinu: Holidej je munjevitim pucnjem oborio jednog iz sedla tako da je bio mrtav još pre nego što je pao na tlo. No, drugi Meksikanac je ustuknuo i nanišanio pravo na Keninga. Bivši propovednik se prenuo i pokušao da reaguje, ali je već bilo kasno: karabin je grmnuo, on se zaneo i svojim ogromnim telom lupio o zid pećine. Ostao je tako za trenutak, a zatim kratko kliznuo na tlo.

Nekoliko trenutaka kasnije u pećini je plamtelo od pucnjave desperadosa. Dok je odbacio praznu pušku i sada pucao iz šestometka. Gor je pao pogođen u mišicu, a Boud je digao ruke uvis u očajničkom pokušaju da se preda. Srčana Kristina je ustuknula pred dvojicom Meksikanaca užarenih očiju koji su skočili sa konja i kao divlje mačke jurnuli prema njoj. Iako je znala da gleda smrti u oči, drhtavim prstima

je pritisnula obarač; videla je kako jedan pada, ali joj je drugi udarcem izbio pištolj i dohvatio je za ruku. Tada se Holidej okrenuo da joj pomogne, ali je u tom času jedan od desperadosa ujahao u pećinu i sa veoma malog rastojanja pripucao iz puške. Hitac je odjeknuo kao pucanj topa, a kuršum je pogodio Holideja u rame, okrznuo kost i odbacio ga na stene. Ipak, Dok se brzo ispravio i pokušao da pripuca iz kolta, ali dva Meksikamca su mu skočila na leđa. Jedan mu je grubo zavio ruku tako da je ispustio oružje, dok ga je drugi pogodio čizmom u trbuh. Odmah zatim je pao, a tren kasnije na slepoočnici osetio hladnu cev puške. Iznad sebe je ugledao naborano i grubo lice i shvatio da je savladan; krajičkom oka video je kako Boud pada udaren kundakom po glavi. Okrenuo se na drugu stranu i ustuknuo videvši da se Kristina bori sa napasnikom koji je počeo da joj cepa odeću; iza nje se naziralo Gorovo lice.

– Umrećeš, hombre – dobacio mu je stari desperados i podigao pušku.

– Stani! – začuo se zapovednički glas sa ulaza pećine i odmah zatim unutra je ušao Huarez Madero.

– Ubiću ga! – povikao je sitni Meksikanac koji je stajao sa druge strane.

– Ne – odvratio je Madero i prišao mu sitnim korakom. Leva ruka mlitavo mu je visila pored tela, a krv se slivala niz rukav svilene košulje. – Umreće, Pančo, ali ne sada. Prvo bih hteo nešto da vide. Kada se to dogodi, svi će umreti. Ali, ne od metka, amigo. Ne, ljudi kao što su oni... belci... zaslužuju mnogo težu, laganu smrt. Znaš li šta mislim, Pančo?

Meksikanac se osmehnu.

– Naravno, senjor Madero.

– Amigosi – dodao je Madero odmevajući Holideja, Gora i Bouda – znajte da će to biti specijalna vrsta smrti.

Vođa je zatim okrenuo glavu od muškaraca i prišao Kristini koja je stajala leđima naslonjena na zid pećine. Pored nje se nalazio čovek koji joj je iscepao gotovo svu haljinu i uplašenim pogledom posmatrao čoveka na konju.

– Pedro, ti si mi otkazao poslušnost – rekao je Huarez Madero nategnuto i istog časa njegovo lice postalo je tvrdo i neprijateljsko.

– Ali, ja... – mucao je čovek očajno.

– Ti znaš moja pravila, Pedro – prekinuo ga je vođa osorno. – Ako uhvatimo mnogo senjorita, onda ih delimo između svih nas. No, ako je u pitanju jedna, ona je samo moja i treba da mi bude predata u ruke... netaknuta.

– Ali, senjor...

– Netaknuta, Pedro. A ti si, kao što vidim, isprljao ovu sinjoritu svojim pohlepnim rukama.

Madero je zapeo obarač revolvera i uperio ga čoveku u stomak. Niko se nije ni pomerio niti se u okolini čuo bilo kakav pokret. Onda je revolver grmnuo i „neposlušni“ desperados je bezglasno klonuo na peščano tlo pećine.

Madero je prišao korak bliže mladoj ženi čija je košulja visila u krpama, tako da se lepo moglo videti njeno bujno mlado telo. Nekoliko trenutaka je posmatrao, a onda je pomilovao po obrazu i pogledao sve ostale kao da želi još jednom da potvrdi da je devojka samo njegova.

– Ova senjorita će mi biti predata kada stignemo u logor... netaknuta. Sada joj dajte nešto da obuče – dobacio

je vođa bandita izveštačeno ljubaznim glasom.

Onda se okrenuo i odlučnim korakom izašao iz pećine.

Desperadosi su se zgledali. Madero-va komanda još uvek im je odzvanjala u ušima, a primer kažnjene neposlušnosti ležao im je pred nogama. Jedan od njih žurno je izvadio veliku košulju ispod sedla i bez reči je dobacio devojci. Kristina ju je sa blagodarnošću prihvatila i navukla je što je brže mogla.

– Ja sam Benito – rekao je mali debeli Meksikanac probijajući se kroz gomilu desperadosa da bi stao ispred zarobljenika. Nosio je preko oka crni povez i posmatrao ih veoma neprijateljski. – Ja sam Maderov segundo....njegov zamenik – kazao je kratko. – A sada pođite sa mnom...smesta!

Više gurani nego vođeni, zarobljenici su doterani do njihovih konja i naterani da pojašu. Nekoliko minuta kasnije, desperadosi su ih iz Zabranjenog kanjona povelili na jedan dugačak i vijugav brdski prevoj. Jahali su u tišini skoro tri časa, u koloni po dvoje kao vojska, idući sve dalje i dalje prema istoku. Končno su, silazeći niz jedan dugačak i vijugav prolaz između dve kamene liti-ce, donekle usporili hod. Iz tog prolaza izašli su u jedan dosta prostran bazen, gde je na sredini, poput kule svetilje, buktala velika vatra probijajući noć. Pri svetlosti ogromnog plamena Holidej je mogao da vidi tamne obrise grubo napravljenih koliba i ograđeni prostor u kome su se konji nemirno vrpeljili.

Kolona konjanika uputila se pravo ka logoru.

Benito je sačekao da zarobljenici budu dovedeni pred njega.

– Tamo, u onu – rekao je kratko i rukom pokazao na jednu veću kolibu u blizini koral. – Dijego, Zumaraga, vidite ih tamo i dobro ih čuvajte! U kolibi imate konopce.

– Molim vas... – zavapila je Kristina očajnički. – Oni su ranjeni i treba im nega...

– Uskoro će bito mrtvi, senjorita – nasmejao se Dijego. – Šteta je uludo trošiti zavoje za mrtvace.

Benito se nakašlja i obrati se devojci.

– Senjorita, vi pripadate Maderu i morate brinuti o njemu. Zato se nemojte zamarati brigom o mrtvim ljudima. Sada ću vam pokazati njegovu kolibu.

– Psi. .. – promrmljao je Holidej besno posmatrajući kako devojku skidaju sa sedla i odvođe na drugu stranu.

Zumaraga im je pokazao veliku kolibu.

– Sjašite tamo! – kazao je kratko.

Holidej je projahao pored dva niza pušaka i pridružio se Boudu i Goru koji su ga čekali ispred kolibe. Bila je to grubo sklepana građevina od stabala i dasaka oblepljenih i povezanih suvim blatom. Jedan desperados je otvorio vrata i naredio im da sjašu. Ugurani su unutra, a dvojica bandita vezali su im ruke komadima grube koža koja se bolno usecala u meso. Kada su završili posao, Zumaraga je ostao pored vrata, dok je mršavi Dijego sa gadnim ožiljkom preko lica seo na pod i zapalio cigarilos.

Holidej je kratko uzdahnio i pogledao kroz jednu od mnogobrojnih pukotina u zidu: sedmorica desperadosa nagonila su konje u koral, a ostali su počeli da se sakupljaju pored vatre. Madero je

sedeo na starom sanduku, a ranu mu je pregledao neki stari Meksikanac, očigledno logorski lekar. U žarištu vatre ugledao je nož koji se tamo grejao. Okrenuo se i odmerio Bouda koji je ležao u jednom uglu i zurio u mrak. Bled u licu, Gor je sedeo šćućuren u uglu i stenjao dok mu je krv kapala iz rane na mišici. Što se njega samog tiče, osetio je da je rana na ramenu prestala da krvari, ali je osećao snažan bol koji se širio kroz celo telo.

U jednom trenutku ceo logor je uto-
nuo u duboku tišinu, tako da se Holidej
brzo okrenuo i ponovo pogledao kroz
pukotinu: video je kako stari Meksika-
nac pored Madera drži nož u ruci, dok
je vođa bandita u ustima imao komad
drveta. Plamen vatre zaigrao je na oš-
trici noža koji je doktor zario u bandi-
tovu ruku i posle nekoliko trenutaka
ga izvio jer je naišao na olovno tane. Još
jedan okret i... metak je bio napolju.
Madero nije izustio ni reč, ali je odmah
ispljunuo drvo, zgrabio komad olova i
bacio ga u vatru.

Desperadosi su zakliknuli, a njihov
vođa se podigao i lagano krenuo ka
koilibi.

– Izgleda da dolazi ovamo – rekao je
Holidej.

Madero je širom otvorio vrata i, ušav-
ši unutra, nekoliko trenutaka pažljivo
odmeravao trojicu zarobljenika. Konač-
no se zadovoljno osmehnuo kada se
njegov pogled zadržao na Holideju.

– Senjor Holidej – obratio mu se.

Dok iznenađeno podiže obrvu. Prime-
tio je začuđene poglede Bouda i Gora,
ali sada na to nije obratio pažnju.

– Ti me poznaješ? – upitao je mirno.

– Naravno – potvrdi Madero uz
osmeh. – Reci mi, mister Holideje, na
koliko je ucenjena glava Huareza Ma-
dera? Ti to sigurno znaš.

– Nikada me tako nešto nije intere-
sovalo, ali mislim da sam čuo kako se
pominje suma od oko hiljadu američkih
dolara. Da, da, baš toliko za živog... ili
mrtvog.

– I mnogi bi poželeli da te dolare za-
rade, zar ne? Da li bi i ti želeo da ih
zaradiš?

– Naravno da ne – odvrati Dok odluč-
no. – Ja nisam lovac na ucenjene.

– Onda nije nikakva šteta što nećeš
preživeti ovu noć, amigo. Ali ćeš zato
umreti na jedan poseban način; nešto
specijalno što sam rezervisao samo za
tebe.

– Siguran sam da će to odgovarati
tvojoj prirodi, Madero – odbrusio mu je
Dok hladno.

Meksikanac se iskezi.

– Što se tiče druge dvojice, oni će
uskoro biti odvedeni do jednog mesta
odmah izvan ove doline. Tamo će biti
privezani za dva mravinjaka...

– Ne... molim te... – zavapio je Boud
koji je izgledao kao preplašeno dete.

– Ma hajde, molim te! Nema nika-
kvog smisla moliti ga za milost – pro-
mrmljao je Gor. – Holidej je u pravu, on
je zver.

– Zaveži gubicu, hombre! – prasnuo
je Madero. – Ha, hoćeš li da znaš zašto
ćete biti ubijeni? Zato što ste Ameri-
kanci, da da... Amerikanci i belci. Mož-
da još ne znate zašto Huarez Madero
mrzi sve Amerikance?

– Ja sam čuo – dobacio je Holidej
suvo.

– Jesi li čuo celu priču, hombre?

– Čuo sam da je grupa vojnih dezertera pobila celu tvoju porodicu.

– Banda Amerikanaca! – vrisnuo je Madero. – Banda prljavih belih svinja!

– To ne znači da su svi Amerikanci kao oni – rekao je Holidej gledajući ga pravo u oči.

– Ne tiče me se – govorio je dalje vođa desperadosa. – Oni su došli do kuće u kojoj je živela moja porodica i to porodica običnih seljaka, peona. Prvo su nas opljačkali – dodao je s mržnjom – a kada je moj stariji brat dohvatio pušku, hladnokrvno su ga ubili. A onda su nastavili da ubijaju, ubijaju.... ubijaju.... Samo sam ja izbegao smrt i zakleo sam se... da ću ih osvetiti.

– To su bili dezerteri i otpadnici – ponovio je Dok. – Banditi u uniformama, isti kao što ste i vi.

– Ali Amerikanosi... – procedio je Madero kroz zube i pljunuo.

Holidej jedva čujno uzdahnu; Meksikanac je bio obuzet mržnjom i ništa se nije moglo uraditi da se poboljša njihov beznadežni položaj.

Madero ih ponovo odmeri i obliza usne:

– Znate šta, amigosi, već neko vreme smo očekivali da se pojavite u Zabranjenom kanjonu. A sada da vam pokažem nešto. Nisam li vam rekao da ću vam pokazati nešto izvanredno pre nego što umrete? Zumaraga, otvori vrata!

Ovaj je poslušao i dva bandita su ušla u kolibu, lica razvučenih u širok osmeh. Svaki od njih nosio je u rukama po jednu vreću od nepromoćivog platna.

Onda se Boud naglo ispravio i njegov i njegov promukao šapat čuo se u celoj kolibi.

– Misionarsko blago!

– Ah, prepoznaješ ga, senjor? – zadovoljno se osmehnuo Madero. – Hmm... to su samo dve vreće od nekoliko koje imamo. Ostale su zaključane na sigurnom mestu u jednoj od naših koliba. Dakle, hajde da vidite kako izgleda to blago za kojim ste tragali! Otvorite!

Vreće su odvezane i otvorene i Holidej je ugledao onaj jedinstveni i nedokučivi sjaj zlata koji u svim vremenima draži maštu i izaziva ljudsku pohlepu. Desperadosi su zatresli vreće i začuo se zvonak milozvučan efekat. Dijego je zavukao ruku unutra i uz zloban osmeh izvukao jedan pehar; naravno, zlatan predmet je blesnuo na svetlosti velika vatre koja je dopirala kroz otvorena vrata. Boud je ćutao kao da je zanemio, a Gor je gledao poluotvorenih usta.

– To je samo deo blaga iz manastira – dobacio je Madero i rukom dao znak da ljudi iznesu zlato napolje. – Vidite, amigo, i mi smo čuli za zlato ukradeno iz manastira! Kao što znate, pustinja ima svoj govor, svoj tihi šapat koji može da kaže mnogo toga! Tako smo mi čuli za dvojicu lupeža koji se zovu Talbot i Boud. Ti si Boud? Si, znam da sam u pravu. Ti i tvoj kompanjon niste znali da su moji izviđači našli vaš trag i pratili vas sve do Zabranjenog kanjona. Oni su motrili na vas kada ste sakrivali blago i videli kada ste odjahali. Hm... nije mi jasno zašto ste sakrili tako divno blago, senjor?

– Mi... bojali smo se da... da će nas se dočepati agenti kompanije Fargo. Plen je bio težak i usporavao nam je bekstvo.. Nameravali smo da ga tu ostavimo dok se bura ne stiša, a onda...

– Onda da se vratite i uzmete ga, senjor?

– Da – rekao je Boud pokorno.

– Ali mi smo ga uzeli umesto vas – naglasio je Madero. – I ne samo to, senjor. Dvojica mojih izvidnika pratila su vas kada ste odlazili iz kanjona kako bi bili potpuno sigurni. Ha, oni su vas pratili dok smo se mi vratili uobičajenim poslovima.

– Poslovima kao što su ubijanje skeledžija, pljačkanje karavana i ubijanje zarobljenika? – dobacio je Holidej.

– Između ostalog i to, mister Holideje – odvratio je Madero mirno, izvadio cigarilos i kresnuo palidrvce. – Samo, vi ne treba da brinete za to pošto ćete ionako uskoro umreti. Vas dvojica imate još vrlo malo vremena, samo da znate; uskoro ćete biti odvedeni i vezani za mravinjak.

– A šta će biti sa mnom? – zapitao je Holidej.

– Moji prijatelji Apači pokazali su mi nekoliko vrlo interesantnih načina za ubijanje Amerikanosa. Uostalom, možda i vi znate za njih pošto ste neko vreme bili u apačkom plemenu – rekao je bandit lažno blagim glasom. – No, za sada ću vam ostaviti da nagađate koji način sam izabrao.

Rekavši to, Huarez Madero se ružno isceri i hitro izađe iz kolibe.

Dijego je zatvorio vrata, a Zumaraga je uzeo bocu tekile i povukao iz nje nekoliko dugih gutljaja. Glasno je huknuo, a zatim dao bocu Dijegu.

Zumaraga se okrete brema Boudu i Goru.

– Imate otprilike još jedan čas života, senjori – rekao je kada mu je Dijego vratio flašu. – Najpre tekila – dodao je – pa tek onda smrt.

Holidej se lagano okrenuo i provirio kroz jednu od pukotina na zidu: desperadosi su posedali oko vatre, a sve čutirice i flaše sa tekilom bile su veoma „aktivne“. U jednom trenutku, Madero je uzeo flašu od čoveka koji mu je izvadio metak, nagnuo je i, uz klicanje i odobravanje, iskapio je do kraja. A onda se Dok sledio, jer se vođa desperadosa uputio prema kolibi u kojoj se nalazila devojka. Grub, raskalašan smeh pratio ga je dok se udaljavao od vatre nesigurnim koracima...

Holidej je napregao mišice i skupio svu snagu pokušavajući da pokida kaiševe oko ruku. No, nije uspeo bilo šta da promeni osim što je osetio strašan bol, jer su mu se kaiševi usekli još dublje i strahovito ga pekli.

No, taj bol mu nije predstavljao problem; više ga je bolelo to što se pijani Meksikanac približavao kolibi u kojoj se nalazila devojka koju je hteo da odvede u sigurnost... i do koje mu je mnogo stalo.

*

Videla ga je da dolazi i srce joj je stegla hladna ruka straha.

Holidej ju je spasao iz divljine i hrabro zaštitio od Keninga i ostalih. Sada je bio red na nju da se pokaže, pošto je samo ona bila u položaju iz kog je mogla bar nešto da pokuša. Izboru nije bilo i trebalo je brzo razmišljati. Sada je sve trebalo ostaviti po strani i razmišljati kako da spase svoj i Holidejev život.

Sedela je na postelji nervozno lomeći prste. Naime, desperadosi su je samo gurnuli unutra, ne nalazeći za shodno

da je vežu pošto nije imala kuda da pobjegne.

Onda se začulo škripanje zasuna i već sledećeg trenutka vrata su se sa treskom otvorila: brzo se okrenula i ugledala njegovu tamnu siluetu sa dve flaše tekile ispod ruke. Malo dalje iza njega, okupljeni oko velike vatre, banditi su stalno donosili boce i ispijali nove i nove količine tekile.

– Ah, dobro večer, senjorita – pozdravio je Madero.

Prisilila je sebe da ostane da sedi na postelju i glumi.

– Ime mi je Kristina – dobacila je mirno.

On ju je pogledao; zatim je čula grebanje palidrvca. Madero se okrenuo oko sebe i pri malenom plamenu našao jedan komad sveće uglavljen na neki limeni svećnjak. Polako je prineo palidrvce fitilju i lelujavi plamen je slabšno „razbio“ tamu između četiri zida. Madero je stajao bez pokreta i netremice posmatrao svoju zarobljenicu koja je mirno sedela na postelji.

– Vidim da si se smestila kao kod kuće. ... – iscerio se.

– A gde sam inače mogla sesti, senjor? – upitala je, strašno se trudeći da ostane pribrana. – Gde drugde? Na ovaj prljavi pod?

Nekoliko sekundi je stajao i zbunjeno je odmeravao.

– Ah, vidim da senjorita ima hrabrosti i duha. To mi se dopada, si, si... E, pa sada ćemo se malo zabavljati, senjorita.

Kristina ga je posmatrala kako otvara flašu i ispija nekoliko „dobrih“ gutljaja. Onda se prisetio da su vrata još uvek otvorena i ritnuvši se nogom, uz tresak

ih zatvorio. Osetila je miris alkohola u njegovom dahu i u trenu se naježila; ali, „stegla je srce „ i jedva čujno uzdahnula. Ako je želela da ostane živa, morala je da sve da pokuša...

Madero je iznenada zatvorio flašu i namršteno je odmerio.

– A zašto se ti ne bojiš, senjorita? Ti sigurno znaš šta ja nameravam sa tobom?

– Oh... poštedi me priče, Madero, ja sam odrasla žena. Ili ti to možda nisi zapazio? – napregla je svu snagu i kruto se nasmejala. – A šta si ti očekivao? Uplašenu malu devojčicu koja plače i moli da je ostaviš na miru?

– Si – odvratio je bandit iskreno.

– E, pa ja nisam uplašena mala devojčica – dobacila je kratko.

– To vidim i sam, senjorita – složio se.

– Rekla sam da se zovem Kristina – naglasila je postavši još smelija. – Končno, ako nameravaš da provedeš noć sa mnom, možeš me bar oslovljavati ličnim imenom.

Kratko vreme Madero je stajao i gledao, a u ušima su mu odzvanjale njene odlučno izgovorene reči. Došao je u kolibu kao gospodar spreman da izvrši nasilje nad njom, a umesto toga, već od prvog momenta kada je ušao, ona mu je nametnula svoju igru i jasno stavila do znanja da nije robinja koja se plaši njene snage i njegovih namera. U očima je planula iskra sumnje i Kristina shvatila da će odmah morati da ih razbije.

– Mogu li dobiti malo pića? – pitanjem je prekinula tišinu.

– Tekile? – zapitao je smeškajući se pri samoj pomisli kako će se zagrcnuti od tog žestokog alkohola.

– Da.

On joj baci jednu flašu na postelju. Pažljivo je gledao kada je skinula zapušač i prinela grlić usnama. Onda je progutala jedan gutljaj, uspela da se ne zakašlje i ponovo zatvorila flašu.

– Hvala, Madero – izustila je dok ju je tekila pekla u grlu i želucu kao sam plameni oganj.

– Kristina, Huarez Madero nije budala – rekao joj je i prišao na samo nekoliko koraka. – Šta sve ovo treba da znači?

Ona glasno uzdahnu.

– To je veoma prosto. Nemam izbora, zar ne? Mogu da ti se oduprem i ti ćeš me u tom slučaju ipak savladati, a onda ćeš me verovatno dati svoji ljudima koji će me dokrajčiti, zar ne? Ili...

– Ili šta?

– Ili mogu da sarađujem sa tobom, da ti pružim uživanje i možda sama pomalo uživam; ako do toga dođeš, sigurna sam da ćeš biti zadovoljan i da ćeš me zadržati za sebe. Vidiš, Madero, ne želim da budem igračka bačena onoj gomili napolju. Mislim da je bolje, kada je već ovako, da pripadam jednom čoveku.... tebi. Da li ti je to jasno?

On je klimnuo glavom i zamislio se. Uspeo je da shvati njenu logiku, ali ona to nije znala. No, ni on nije znao da je, dok je razmišljao, ona bila ispunjena strepnjom, sva u iščekivanju i bez daha.

– Ako... ako ovo radiš nadajući se da ćeš spasiti svog amiga Holideja...

– Džoni Holidej je mrtav – prekinula ga je Kristina oštro. – Mene sada interesuješ samo ja, Madero. Interesuje me da preživim i... živim.

– Onda hajde da vidimo kako ćeš to pokušati da me zadovoljiš! – dobacio je Meksikanac i namignuo. Zatim se nagnuo i pruživši ruku pomilovao je po glatkim zategnutim butinama. Devojka je zadržala pogled na njegovoj mišici.

– Taj tvoj lekar nije dobro previo ranu – primetila je.

– Je li? – trgao se, a ruke mu se odvojiše od njenih bedara.

– Da, da... vidim da rana nije pravilno očišćena. Hm... ako ja treba da budem tvoja ženska, onda ću se brinuti o tebi. Reci da donesu tople vode, pa ću dobro očistiti ranu i previti je. Onda ćemo još malo popiti, a zatim... bićeš srećan i zadovoljan čovek.

Može biti da je u pravu, pomisli Huarez Madero. Konačno, ona stara budala je samo konjski lekar. Zato je prišao prozoru, razmaknuo zavesu i doviknuo nešto ljudima oko vatre.

Za to vreme, Kristina je kao opčinjena gledala njegov kolt sa drškom od slonove kosti, Holidejev kolt. Nije se micala, grčevito razmišljajući o narednom potezu...

Jedan od ljudi doneo je zdelu tople vode do prozora i Madero ju je uzeo i uneo unutra. Seo je na ivicu kreveta i ona mu je lagano odvila zavoj sa ruke i ramena; uzela je zatim pokrivač sa kreveta, pocepala ga na dva komada, a onda jedan deo iscepala u tanke trake. Jedan deo je iskoristila da očisti ružno ispečenu ranu, pri čemu je desperados grčio lice i stiskao zube. No, devojka je uporno radila nastojeći da dobije u vremenu. Naime, čekala je da desperadosi okupljeni oko vatre popiju još više tekile.

– Napokon izgleda bolje – rekla je kada je uradila sve što je znala. – Sada ću je ponovo zaviti.

On je bio sve nestrpljiviji; njena blizina ga je uzbuđivala i kada ga je u trenu obuzeo talas požude, poljubio ju je u vrat. Njegova zdrava ruka lagano se ispružila tako da ju je počeo milovati po kosi. Praveći se da nije sasvim ravnodušna na ove izlive nežnosti, ona se osmehnu i nastavi sa previjanjem.

– Najpre ovo – rekla je uzdahnuvši, stavljajući poslednji zavoj na mesto. – A sada, pošto sam završila, prvo ćemo zajedno nešto da popijemo.

I flaše sa tekilom ponovo su otvorene.

Kristina je uzela svoju flašu praveći se da pije, a on ju je ponovo počeo milovati po kosi. Onda su banditove usne potražile njene i ona shvati da ga više ne može odbijati, a da ne probudi sumnju. Morala je odgovori na taj poljubac glumeći strast, jer je to bio jedini način da sprovede ono što je želela; obgrlila ga je obema rukama i tako zagrljeni oboje su pali na jastuk.

U početku je Madero bio prilično obazriv i uzdržan; izgledalo je da još uvek ne može da poveruje kako neka zarobljenica lepa kao Kristina želi iskreno i do kraja da mu se preda. Ali, pošto mu je devojka šapnula nekoliko nežnih reči i još čvršće se priljubila uz njega i poslednja sumnja je nestala. Gladnim prstima je počeo da joj otkopčava bluzu i istovremeno klizeći usnama niz njenu bradu, do malog udubljenja na grlu. Kristina je zaronila prste leve ruke u njegovu crnu kosu, ali je istovremeno desnom rukom počela da klizi po dušku. Kada joj je otkopčao poslednje

dugme na košulji, njeni prsti su dotakli bocu sa tekilom tako da je očajnički zgrabila glatki stakleni grlić.

I taman kada su Maderove ruke, poput kandži spremale da se spuste na njeno nežno telo, Kristina je svom snagom „spustila“ flašu na njegov potiljak. Vođa bandita se trgao i ispravio u grču kao opruga, a komadi razbijenog stakla i tekile sručili su mu se niz lice i vrat. Zatim se bez glasa srušio na dušek, dok se Kristina hitro izmigoljila ispod njega držeći u ruci grlić razbijene flaše; bila je i sama zaprepašćena onim što je učinila.

Za tren oka se obazrela po sobi, a onda žurno ustala sa postelje i svukla sa njega čizme, crne pantalone i svilenu plavu košulju. Ne gubeći ni časa, navukla je na sebe Meksikančevo odelo koje joj je bilo nekoliko brojeva veće, ali to joj nije smetalo. Htela je da iz daljine izgleda kao Huarez Madero. U stvari, „igrala je na kartu“ da će svi već biti omamljeni tekilom; zato je brzo pripasala njegov opasač sa revolverom zategnuvši ga za nove četiri rupice. Maderova košulja visila je na njoj kao džak, a višak dužine pantalona morala je da savije i gurne u čizme. Prilazeći vratima, drhtala je kao prut i jedva nekako uspela da smesti svoju dugu kosu pod okovratnik.

Prišavši vratima zastala je, napola ih odškrinula i provirila kroz tanak prorez. Koliba sa zatvorenim nalazila se na sasvim drugoj strani, obasjana slabom svetlošću vatre. Osmotrla je desperadose oko vatrišta koji su bili obuzeti pijančenjem i igranjem. Onda je lagano izašla i za tren zastala u senci. Dva desperadosa pogledala su u

njenom pravcu, ali su se odmah vratila piću. Znači, prvo iskušenje je prošlo, pomislila je i kratko odahnula. Jer, u lelujavom polusvetu vatre dovoljno je ličila na Madera za njegove ljude već prilično omamljene od umora i pića.

Pošla je širim krugom dalje od vatre, kroz logor, krećući se lagano i odlučno kako ne bi probudila radoznalost. Jedan stari desperados koji je sedeo leđima oslonjen na magacin sa hranom i opremom za trenju je odmerio, a onda se ponovo vratio svojoj flaši. Sada već mnogo odlučnija, nastavila je da ide ka kolibi neprestano se držeći senke; tako je stigla pored ograđenog prostora za stoku i nastavila da hoda pored ograde. Velika koliba već je bila blizu i za nekoliko trenutaka trebala je da korakne u „svetliji deo“, to jest onaj prostor koji je vatra malo više obasjavala.

Uzmaka nije bilo, pa je prikupila svu hrabrost i pošla prema vratima. Zapazila je da su stražari unutra, što joj je sasvim odgovaralo. Došla je do vrata, podigla zasun i brzo ušla.

– Ah, senjor Madero – rekao je Dijego nadnet nad svoju dopola ispražnjenu flašu tekile. – Očekivali smo da...

Kristina je zakoračila u tamu i izvukla Maderov revolver.

– Zatvori vrata! – progundala je pretećim glasom i pritom uperila revolver na oba čuvara.

Dijego je od iznenađenja ispustio flašu, dok je Zumaraga u neverici zurio u devojkicu koja je hladnokrvno zategla obarač šestometka. Izraz njenog lica govorio je da je spremna na sve i desperadosi su to shvatili.

– Vrata... – kazala je tiho. – Odmah... ili si mrtav.

Zumaraga je skočio i drhtavom rukom gurnuo vrata zaklonivši tako ble-sak svetlosti sa spoljnog vatrišta. A onda je stao kao ukopan, zureći u nju izbuljenim očima čije su se beonjače belele u polutami.

– Odličan potez, Kristina – dobacio je Dok. – Otvori četvore oči dok ih ne razoružamo.

– Pazim, pazim... – ponovila je devojkica uzbuđeno i pokretom revolvera dala Zumaragi znak. – Ti, pusti nož na zemlju – dodala je.

Dijego je nešto dobacio na španskom, ali Zumaraga se na to nije ni osvrnuo; bio je kao hipnotisan ne odvajajući pogled od tamnog otvora naperenog revolvera. Njegovi drhtavi prsti spustili su se do kožne futrole i izvukli nož koji mu je pao pored nogu.

– Udalji se! – naredio mu je Holidej. – Pođi do Dijega, tamo gde te možemo videti.

Zumaraga je progutao vazduh i udaljio se tri koraka. Kristina mu je brzo prišla, zgrabila nož i hodajući natraške vratila se do Holideja. Ne skidajući pogled sa stražara, devojkica je oprezno presekla Holidejeve veze i konopac je pao na pod.

– Brzo, revolver! – dobacio je Dok.

Hitro je uzeo šestometak iz njene ruke i uperio ga na Meksikance, dok je ona sekla kaiševe kojima su mu bile vezane noge.

– Sada.. ovamo – izustio je Boud iz svog ugla.

– Ja sam prvi na redu – dobacio je Gor.

Kristina se dvoumila. Ako Holidej stavi sombrero na glavu mogao bi po-ličiti na desperadosa; njih dvoje bi tako

pokušali da izađu iz kolibe i stignu do ograđenog prostora za konje sa dosta šansi da ne budu zapaženi. Jer, možda im se niko neće obratiti niti postaviti bilo kakvo pitanje. Ali, četiri osobe bi svakao privukle pažnju i mada već pijani, desperadosi bi se sigurno zapitali šta se to događa. S druge strane, ostaviti ove lupeže u rukama desperadosa značilo bi osuditi ih na strašnu smrt. Iako je jedan od njih bio zločinac, a drugi blizak zločinu, Kristini je bilo teško da donese odluku.

– Za ime božije! – preklinjao je Boud.

Odjednom se strašan urlik besa prolomio kroz noć i u logoru je zavládala tišina. Holidej je odškrinuo vrata i ugledao polugolog Huareza Maderu koji je posrćući izašao iz svoje kolibe. Sa čela mu se slivala krv i onako upola zaslepljen, vođa Meksikanaca se teturao kao ranjeni bik; pritom je urlao i mahao rukama pokazujući nešto ljudima oko vatre koji su ga prestrašeno gledali.

– Sada! – viknuo je Dok.

Krenuo je napred i zgrabio Kristinu za ruku; u istom momentu Dijego je skočio prema njima pokušavajući da ih spreči. No, Dok je munjevito reagovao; zario mu je cev kolta u stomak, a kada se bandit sagnuo i sve snage ga je lupio drškom po glavi. Meksikanac je bez glasa pao na zemlju, a taj trenutak iskoristila je Kristina i priskočivši Goru, presekla mu veze na rukama. Zatim mu je tutnula nož u šake i dobacila:

– Evo! Spasavajte se kako znate i umete!

U istom trenu Holidej ju je zgrabio za ruku i povukao prema vratima. Iskočili su napolje gde je vládao pravi metež,

jer su pijani desperadosi koji su dremali oko vatre bunovno poskakali. Jedan je spazio begunce i uperio pušku, ali ga je Holidej „ućutkao“ metkom.

Sićušni desperados koji je čuvao koral za konje zinuo je od čuda ugledavši begunce koji su trčali pravo prema njemu. No, ipak se snašao i mašio rukom za svoj prastari revolver, ali begunci su već preskakali ogradu i u sledećem trenu se izgubili između konja. Naime, Holidej je „provukao“ Kristinu između poprečno postavljenih greda tako da su nestali iz starčevog vidokruga. Uporni Meksikanac je ipak pripucao prema senkama koje su iskrsavale između konja, ali nije uspeo da ih pogodi. Samo su konji počeli uznemireno da se vrpole, a jedan ždrebac je, uplašen vikom i pucnjavom, naleteo na ogradu, polomio tanke gredice i izjurio napolje.

Holidej i devojka su se probijali ka drugom kraju ograđenog prostora gde su stajali njihovi konji, još uvek sa kompletnom opremom na sebi. Uspeli su da stignu do njih i Dok se uhvatio svog, a Kristina Boudovog konja. Do tog trenutka uplašene životinje su već počele da jure kao mahnite, dok su stražari trčali pored polomljene ograde ljutito psujući i dobacujući beguncima najstrašnije pretnje. Naravno, najglasniji je bilo polugoli Madero praćen ostalim desperadosima koji su ih počeli opkoljavati, a nasumce ispaljeni pucnji iz revolvera dodavali su još uzbuđenja već izazvanom pravom haosu.

Odmah zatim, najveća grupa konja je probila već oštećenu ogradu i životinje su kao nezadrživi talas jurnule kroz logor; što se bandita tiče, oni su se

razbežali kao zečevi pred nezadrživim stampedom.

Naravno, zajdeno sa svim ostalim konjima iskrali su se i begunci na najbolji način iskoristivši opštu zabunu; Holidej je poterao konja prema severu praćen devojkom koja nije nimalo zaostajala. Zaprastali su revolveri pošto su Meksikanci hteli da ih „skinu“ iz sedla, ali samo trenutak kasnije njih dvoje su zamakavši u noć jurnuli ka izlazu iz uvale. U trku su „presekli“ preko jaruge, ali kada su naišli na krivinu pred izlazom, Holidej naglo zategnu vođice. Kristina je učinila isto, ali zamalo nije pala sa konja koji se odjednom ukopao u mestu.

Pred njima, na jednoj ravnoj steni, ležala su dva desperadosa. Dok je nanišanio i pritisnuo okidač; jedan je prigušeno kriknuo i otkotrljao se naniže, dok je drugi uzmakao i pripucao iz svog starog karabina. Bio je dobar strelac pošto je kuršum zviznuo svega nekoliko santimetara od Kristinine glave i odbio se od kamenog zida prolaza. Ne čekajući, Holidej je ponovo nanišanio i drugi stražar je pogođen pao na leđa.

– Bežimo! – povikao je devojci.

Projurili su pored stene, a onda nastavili duž prolaza da bi se na kraju popeli do okomitog prevoja koji se pod ostrim uglom spuštao ka zapadu i dole, prema pustinji.

Tu su zategli vođice i stali.

Nekoliko sledećih sekundi sve je bilo tiho i ništa se nije čulo osim dahtanja konja i stenjanja noćnog vetra.. A onda se iz pravca prolaza začuo topot konja...

– Ipak su uspeali da pohvataju konje i krenu za nama – dobaci Holidej ozbiljno.

– Da li... da li će nas goniti?

Kratko se osmehnuo i pogledao je.

– Pretpostavljam da hoće. Teško da će se Madero smilovati i pustiti nas da pobegnemo, naročito posle onoga što ste mu napravili i učinili da pred svojim ljudima ispadne smešna budala.

– Ali...kuda da pođemo? – zapitala je ona užasnuto.

– Na zapad – odvratio je Dok.

– U pustinju? – zapitala je Kristina sa nevericom.

Prvi gonioci pojavili su se na prolazu i zastali tražeći njihov trag.

– Da, u pustinju – potvrdio je Holidej i prikupio vođice. – U pustinju i pesak gde neće biti nimalo lako pratiti trag.

– Džoni!

– Kristina, imam plan za te desperadose – nastavio je ozbiljnog lica. – Udešićemo stvar tako da će se Teksas jednom za svagda ratosiljati te gamadi.

– Ali...

– Pođimo!

Rekavši to, poterao je konja niz padinu. Iako se strašno plašila, u potpunosti mu je verovala i pošla za njim pravo u otvorene mračne čeljusti divlje pustinje.

*

Jutro je bilo sivo i tmurno i izgledalo kao pritajeni neprijatelj; to hladno sivilo pružalo se od brdskih prevoja na istoku do pustinjskog horizonta na zapadu. Nije bilo ni daška vetra i hladan mir činio je da pustinja liči na nešto beskrajno veliko i tiho.

Jahali su cele noći spustivši se u podnožje brežuljaka, pa dalje kroz pust predeo koji se nastavljao prema zapadu. Jahali su ne osvrćući se za sobom. Konačno, kada su stigli do vrha jednog blagog uzvišenja, begunci su zategli vođice i zaustavili konje. Tek tada se Holidej okrenuo u sedlu i pogledao unazad.

Pri polusvetlu ranog jutra oči su mu izgledale bezizražajne dok je pogledom šarao predeo iza njih. Lagano i pažljivo je osmatrao ličeci na surog orla koji nepomično stoji i vreba svoj plen. Bilo mu je potrebno samo dva – tri minuta da ugleda oblačiće prašine kojio su se dizali u jutarnjem sivilu.

– Dve... možda tri milje iza nas – rekao je tiho.

– Izgleda da se ne kreću brzo – primetila je devojk.

– Madero je pustinski jastreb, Kristina – rekao je Dok. – On zna da po ovakvom pesku i prašini niko ne može dugo i brzo da jaše. I zbog toga se ne žuri... Nastaviće da ide tim tempom i čeka svoj trenutak. Uveren je da će nas na kraju umoriti i pohvatati.

Pri pomisli na to devojk zadrhta.

Holidej je otčepio čuturicu i progutao nekoliko gutljaja mlake vode. Dok je pio, gledao je prema zapadu ka mestu gde se iz jutarnjeg sivila kao spomenik dizao oštar vrh jedne usamljene stene. Cilj mu je bio da do tog vrha stignu pre podneva i odatle skrenu ka severu i dalje, prema odredištu.

Kratko je uzdahnuo, uputio Kristini pogled pun ohrabrenja i dobacio:

– Krenimo dalje!

Poterali su konje preko brdskog prevoja i pošli niz sledeću padinu, sve do jednog presahlog potoka. Dok su izlazili na suprotnu obalu, ispod suvih ste-

na bežali su uplašeni gušteri. Odmah posle toga bili su ponovo na mekanom pešćanom tlu.

Pred podne je pustinja postala vrela kao peć. Znoj je prošarao konje brazdama bele pene, a iznad njihovih glava počela su da kruže dva lešinara praveći velike ujednačene krugove. Begunci su konačno ujahali u senku velike pešćane stene i krenuli prema severu. Ispred njih se nalazio neravan predeo pun kanjona i ispresecan mnoštvom dolina. Ujahali su u kanjon sa visokim zidovima koji su ih na kratko vreme zaštitio od sunca. Trebalo im je sat vremena da prođu i uzbiju na drugu stranu, to jest na jedan udaljeni vrh. Stigavši gore, okrenuli su se da pogledaju iza sebe.

Meksikanci su bili odmah iza njih i videli se na ravnom tlu bazena kao mali sićušni mravi.

Kristina se nagnula prema njemu i uhvatila ga za ruku.

– Džoni... čini mi se da vidim Madera.

– Hm... izgleda da su prišli previše blizu – promrmľao je Holidej tiho i obrisao znoj sa čela.

– I šta sada da radimo? – prošaputala je devojk.

– Šta da radimo? – ponovio je Dok mehanički. – Da jašemo tako brzo kao da su nam za petama svi đavoli pakla!

U oštrom galopu prešli su preko prevoja i stigli do nekog starog puteljka koji je vodio u drugi kanjon. Iz pustare je odjednom počeo da duva vetar, vreo i užaren tako da su oboje jedva disali. No, ipak su stigli do prolaza na suprotnom kraju, a pesak je ponovo ustupio mesto tvrdoj zemlji i kržľjavom žbunju. Posle nekoliko stotina koraka ponovo su ušli u kanjon, ali su nastavili da jašu bez zadržavanja. Popodne je odmicalo

prema kraju dana i kako je sunce sve više tonulo ka zapadu, vrela pustinjski vetar je sve više gubio svoj užareni dah i snagu. Holidej je znao da su desperadosi blizu njih i da ih gone vijugajući između stena kao psi spremni da napadnu i rastrgnu svoj plen.

Dan je bio pri kraju i sunce je polako zalazilo kada se poslednja kamenita uvala odjednom proširila. Put kao da je dosezao do jedne grupe stena i dalje nije išao....No, u poslednjem trenutku konjanici su shvatili da naglo skreće i kao uzana staza nastavlja dalje između dve glatke stene.

Begunci su se popeli uz puteljak koji se dizao preko nekoliko stepenasto naslaganih stena, a zatim u koloni po jedan poterali konje puteljkom uz padinu i tako stigli do neravnog brdskog vrha. Stigavši gore, zastali su i pogledali niz padinu.

Ispod njih, u dosta ravnoj uvali, nalazilo se pet šatora pored kojih je stajao niz konja svezanih na dugačkom konopcu. Oko šatora kretalo se bar dvadesetak ljudi u plavim vojničkim uniformama. Konjanici su uglavnom bili okupljeni oko uzane trake vode koja se, po Holidejevom sećanju, zvala Kejvov izvor.

– Oh... uspeli smo, uspeli...! – rekla je Kristina sa olakšanjem, radosno posmatrajući vojnike u plavim uniformama koji su se kretali po kampu.

Dok Holidej klimnu glavom i osmehnu se prvi put u toku dana.

– Hajdemo dole! – kazao je.

Vojnici su ih primetili čim su poterali konje niz padinu. Kada su se približili logoru, mali mršavi stražar ih je pozvao da stanu i kažu ko su. No, čim je prepoznao čoveka kog je video sa svojim poručnikom kod Voltersove skele,

spustio je pušku i rukom pokazao da slobodno prođu.

Vojnicu koji su ih primetili pošli su im u susret kao i oni koji su se odmarali u šatorima.

Prolazeći kroz pravi špalir, Holidej je prineo ruku obodu šešira i ne zaustavljajući se dobacio:

– Odmah me odvedite do Derifilda.

Stao je tek pored izvora gde su oboje sjahali i pustili konje da ugase žeđ posle dugog i napornog puta. Pritom je nekolicina vojnika napravila malu gužvu kako bi stekli privilegiju da pomognu Kristini da sjaše. Holidej se osmehnuo gledajući njeno srećno lice, a onda se okrenuo jer mu je u susret dolazio njegov stari poznanik.

– Dobrodošli, Holideje – obratio mu se Drifild prilazeći. – Lepo od vas što ste sa sobom doveli jednu lepu ženu da nam ukrasi logor. Sam bog zna koliko nam je bio potreban neko kao ona!

Dok se ponovo osmehnu..

– Doneo sam i nešto više od njenog prisustva, Derifilde.

– A šta to?

– Madera..

– Madera? – ponovio je oficir i svi vojnici su se odmah utišali. – Gde je on? – dodade poručnik radoznalo.

– Oko petnaest minuta jahanja iza nas... sa svojim desperadosima.

Derifild je nekoliko sekundi iznenađeno zurio u Holideja, ali onda se pribrao i okrenuo svojim ljudima.

– Neka odred bude spreman za pokret u roku od tri minuta! Jeste li me razumeli?

Vojnici bez reči potrčaše ka svojim konjima i puškama.

Udolina je bila okružena skrivenim punim i zapetim puškama, spremnim da opale i poseju smrt. A oni koji su dolazili nisu tako nešto ni slutili.

Konjanici su pojahali putem kojim su došli Holidej i devojka i prateći njihov trag, stigli do mesta nedaleko od logora. Poručnik Derifild je smatrao da straža nije potrebna jer mu je za obračun sa Maderovom bandom bio potreban svaki čovek..

Skoro šezdeset vojnika se tiho zaustavilo i sjahavši s konja, rasporedilo u zaklone iza kamenja i stena: svi su motrili na uzani puteljak koji im je vijugao pred očima. Noć je bila blizu i posle zalaska sunca na zapadnom horizontu sijala je još samo uzana traka crvene svetlosti; no i to je bilo dovoljno da mesto zasede i dolju kojom je desperadosi trebalo da prođu osvetli svetlošću umirućeg dana.

Skriven iz jedne stene, Holidej se okrete ka Derifildu.

– Čini mi se da ih čujem – šapnuo je osliškujući šumove večeri.

– Koliko rekoste da ih ima? – upita poručnik promuklo. On je bio hrabar čovek, ali sudar sa Maderom nije bio obična vojnička čarka. Stoga je bilo razumljivo što je bio uzbuđen.

– Tridesetak, možda čak četrdesetak...

– Nas ima šezdeset.

– To je dovoljno – proomrmlja Dok zadovoljno. – Naravno, ukoliko su ljudi iskusni i ne dođe do nečeg nepredviđenog.

– To je isključeno, mada... Eto, nisam očekivao ni da ću vas ponovo videti – odvrati Derifild nameštajući pušku.

– To je dugačka priča, poručniče. No, nisam mislio da ću se naći u ovom položaju.

– Oh, znate šta – dobaci Derifild poverljivo. – Ako se sve završi kako treba, ovaj događaj biće pero u mojoj vojničkoj karijeri.

– Verovatno računate da će vam doneti i vaš deo zaslužene slave – primećio je Dok.

– I više nego to – priznao je poručnik. – Nadam se unapređenju, a to bi mi moglo doneti i premeštaj iz ove paklene pustinjske rupe u neku tvrđavu ili garnizon u istočnom delu zemlje. Negde bliže civilizaciji...

Udaljeni topot kopita postao je sve glasniji.

Derifild se još jednom osvrnuo oko sebe i bacio pogled na stene; njegovi ljudi ležali su ili čučali pognutih glava, skriveni u svojim zaklonima. Još samo nekoliko minuta i Madero će se naći u njegovoj klopci... a to je značilo da je poručnik već kupio ulaznicu za unapređenje i svoju prekomandu. Holidej je uzeo svoj kolt sa drškom od slonovače koji je Kristina otela od vođe desperadosa.

U tom trenutku prvi konjanici su kroz prolaz nagnuli u dolinu.

Derifild je čekao dok su vojnici nestrpljivo stiskali puške, spremni da na komandu zapovednika ispale smrtonosni plotun. Još desperadosa ujahalo je u dolinu, a zatim su se uputili niz vijugav put.

Poručnik se okrenu prema Holideju.

– Dakle? Hoćemo li? Ili da još pričekamo?

Dok je pogledom pratio konjanike koji su se kroz oblake prašine probijali uzanim puteljkom.

– Mislim da je ovo glavnina grupe.

– Eno ga Madero – šapnu vojnik. – Prokleta svinja...

– Da, neprestano ga posmatram ot-
kako je prošao kroz prolaz... – promr-
mlja Holidej. – Evo ih, dolaze sve bliže.
Još desetak sekundi i biće pred našim
cevima.

Derifild je sačekao još malo.

No, kada je čeoni konjanik dojahao
upravo ispred njegovog zaklona, ustao
je i naperio pušku.

Već sledećeg trenutka činilo se da su
stene oživele pošto se cela dolina pla-
vila od uniformi. Sve puške bile su podi-
gnute i uperene u desperadose.

Čeoni konji odjednom su zastali po-
što su jahači naglo zategli vođice. Mek-
sikanci su pokušali da se okrenu i po-
traže izlaz u bekstvu, ali gde god da su
se okrenuli, odasvud su ih gledali crni
otvoreni uperenih pušaka.

U sredini te uskomešane gomile koja
je vikala i galamila, sedeo je Madero
na svom konju, skamenjen od iznena-
đenja, sa nevericom zureći u vojnike u
plavim bluzama koji su ih okruživali.

– Stanite! Svi stanite i da se niko
nije makao! – komandovao je Derifild
i njegov glas se razlegao širom kanjo-
na. – Sjašite i dignite ruke u vis! Svi ste
uhapšeni!

Nekoliko poslušnih odmah je podiglo
ruke dok su se ostali kolebali. Onda nji-
hov vođa kriknu kao u transu.

– Ne! – povikao je oštro. – Ne budite
budale! Predaja znači isto što i smrt;
znajte da ćemo svi biti povešani!

– Biće vam pošteno suđeno – dovi-
knu Derifild pokušavajući da obesnaži
Maderove pokušaje da kod ljudi izazove
želju za otporom.

– Američko pošteno suđenje?! – do-
bacio je vođa desperadosa podrugljivo.

– Nemate drugog izbora – dobacio je
Holidej podižući se iz zaklona. – Ako se
predate imaćete bar neku šansu!

Ugledavši Holideja, Maderovo lice se
u trenu izobličilo od mržnje. Počeo je da
više kao mahnit, a na uglovima usana
pojavila mu se pena.

– Ti si nas namamio u ovu klopku,
podli Amerikano! Ti i ne znaš šta znači
pošten obračun između ljudi, zar ne?
Sposoban si samo da namamiš ljude u
zamku kao i svaka kukavica!

Holidej ga je u potpunosti ignorisao,
a Derifild je po drugi put pozvao despe-
radose da se predaju.

– Sada sjašite! Svi... Od ovog trenu-
ka ste moji zarobljenici!

Meksikanci su se još uvek kolebali
prestrašeno zurili u pušćane cevi koje
su ih okruživale. Nekolicina najmlađih
bojažljivo su sjahala sa podignutim
rukama, što je naljutilo Madera koji je
uskliknuo:

– Ne! Ne predajte se! Borićemo se i
pobiti sve Amerikanose!

Ponet vođinom komandom njegov za-
menik Benito je odjednom podigao puš-
ku i ispalio očajnički hitac na Derifilda;
no, promašio ga je i tane je zviznulo po-
red poručnikove glave i odletelo u noć.

Za tren oka bar dvadesetak Meksika-
naca se mašilo svojih pušaka i revol-
vera. Pokrenuti Maderovom fanatičnom
komandom kao i Benitovim očajničkim
pokušajem da prvim metkom smakne
komandanta plavih bluza, desperadosi,
ili bar većina njih, odlučili su da se pro-
biju iz zasede.

Shvativši da mu ne preostaje ništa
drugo, Derifild komandova da vojnici
otvore vatru. Odmah potom puške su
planule zatvarajući oko Meksikana-
ca ubistveni vatreni krug. Kiša olova
zasula je bandite kidajući, lomeći i
rušeći sve što se našlo na putu. Pogo-
đen iz više pušaka, Benito je dignut iz
sedla i bačen na jednu neravnu stenu;

još šestorica njegovih saboraca bili su mrtvi pre nego što su im tela pala na tlo. Trojica sa desne strane pokušala su da plegnu po konjskim leđima i uzvrate vatru, ali im to nije uspelo. Uplašeni pucnjavom i plamenim jezicima koji su im sevali ispred očiju, konji desperadosa su se očajnički propinjali, zbacivali svoje mrtve ili ranjene jahače i bezali u noć tutnjeći kopitama po kamenitom tlu. Sem nekolicine koji su se odvažili da pruže otpor, ostali banditi su bežali kao zečevi pucajući u bekstvu prema ljudima u zasedi. Onda je sledio novi gromoviti plotun koji je stigao one što su pokupavali da se probiju i nađu zaklon.

Holidej je video kako je Zumaraga poterao svog konja pravo prema dvojici vojnika; jednog je pogodio u rame, ali je drugi hladnokrvno dočekao njegovog konja udarcem kundaka u prsa tako da se životinja propela, zaništala i zbacila jahača na zemlju. Zumaraga je pokušao da se podigne i uperi revolver, ali je puška u vojnikovim rukama snažno grunula i otvorila treće oko na Zumaraginom čelu.

Vojnici su počeli da stežu obruč i trojici sa podignutim rukama pridružila su se još dvojica očajnički moleći da im vojnici poštede život. Ipak, nekoliko najupornijih nastavilo je da se bori pokušavajući da odbiju ubistveni talas plavih bluza. No, ni njihova odlučnost da se bore na život i smrt nije mogla da spreči vojnike koji su sada poskakali iz zaklona; za manje od jednog minuta preplavili su poprište borbe i desperadosi su jednostavno bili zbrisani ili pobarani na zemlju udarcima kundaka.

Konačno je pucnjava prestala; nekoliko ranjenih očajnika pokušalo je ipak da uzvрати, ali vojnici su ih na vreme

primetili i bez oklevanja zauvek ućutkali. I onda, kao po komandi, preostali živi banditi su počeli da se predaju u grupama, čuo se zveket oružja i... obračun se bližio kraju.

– Čini mi se da unapređenje i prekomandu već imam u džepu, Holideje – rekao je poručnik okrenuvši se prema Doku. No, umesto odlučnog i mirnog Dokovog lica ugledao je prazninu. Što se tiče Holideja, on je u tom trenutku već bio na prevoju koji je okruživao dolinu.

Naime, kada je Zumaraga pao mrtav, Holidej je pogledom ispratio Madera koji je jašući kroz gomilu konjskih i ljudskih tela pokušao da se izvuče gurajući sve pred sobom. Udarcem kundaka onesposobio je vojnika koji mu je preprečio put i punom brzinom se uputio u mrak, prema planinskom brdskom prolazu.

Dok ga je spazio na vreme i pošao da mu preseče odstupnicu.

Za to vreme, vojnici u dolji opkolili su desperadose koji su se predavali.

Bitka je bila završena.

Holidej je obišao udoljicu ivicom prevoja, obilazeći u trku krupno kamenje razbacano širom padine. Na mestu gde se brdski prolaz ulivao u kanjon, ugledao je nekoliko jastučastih oblačića prašine dignute kopitima konja u trku.

Bio je to Madero.

Dok duboko udahnu; ako mu pođe za rukom da uđe u kanjon, postojala je velika mogućnost da umakne i nestane u pustinji. Zato je poterao konja niz dugu, žalfijom obraslu padinu. Jurio je što je najbrže mogao znajući da Madero u tom trenutku jaše kroz brdski prolaz u očajničkom pokušaju da se domogne slobode, slobode koja mu se nikako nije smela pokloniti. Njegova mala ar-

mija bila je uništena, ali uvek je bilo dovoljno zlih ljudi spremnih na svaku prljavštinu i zločin koji su mu se mogli pridružiti. Vođa koji je delio obećanja šakom i kapom uvek je mogao očekivati da će naći dovoljan broj novih lupeža spremnih da zajedno sa njim krenu na put zločina.

Dok je jureći obišao jednu grupu stena i uputio se ka izlazu iz prolaza. Stigavši dole, skočio je sa konja i priljubio se pored jedne stene.

Madero se još uvek nalazio u prolazu; Holidej je lepo mogao da čuje topot kopita o kamen. Znači, uspeo je da ga prestigne i u pravi čas dođe na pravo mesto. Kada je vođa desperadosa izronio iz tamnog otvora brdskog prolaza, Dok je izvadio kolt iz futrole.

– Madero!

Meksikanac je naglo trgao vođice i konj mu je zastao kao ukopan. Ostao je u sedlu savršeno nepokretan i kada je Holidej izašao iz zaklona držeći kolt uperen tačno u njegove grudi.

– Siđi s konja! – naredio mu je.

– Kako god želite, senjor – odvratio je dubokim i praznim glasom koji kao da je dolazio iz neke ogromne pećine smrti.

Veoma lagano bandit je sišao sa konja neprestano gledajući u Doka. Posle onog događaja u kolibi on je navukao neko staro iznošeno odelo, isto onakvo kakvo su nosili i njegovi ljudi. Sada nije izgledao kao veliki i nepobedivi vođa. Ove noći, ovako sam i poslušan ispred uperene cevi ličio je na običnog drumskog razbojnika. Kada je stao na zemlju, raširio je ruke i iscerio se.

– Evo, sjahao sam. Šta sada sledi, senjor?

– Smrt – prozborio je Holidej ravno-dušno.

– To sam i mislio – odvratio je dok mu se lice pretvorilo u bezizražajnu masku. – Vi ćete me, dakle, ubiti? Ubićete jednog nenaoružanog čoveka? Čudno, nisam pretpostavljao da je to stil čuvenog Doka Holideja!?

– To nikada nije bio moj stil, nitkove – odvratio je Holidej nategnuto. – Pre će biti da ti tako radiš, zajedno sa napastvovanjem žena u karavanima, ubijanjem starih bespomoćnih ili usamljenih ljudi. Da ne govorimo o vezivanju za mravinjake i ostalim „specijalitetima“. Svemu tome si vičan, zar ne, Madero?

– Svi oni su bili Amerikanosi – dobacio je bandit ogorčeno. Izgleda da je za njega ta reč bila dovoljan razlog, ali i objašnjenje za sve počinjene zločine.

– Eto vidiš, to je tvoj stil, Madero! No, ja nameravam da ti pokažem šta je moj stil – kazao je Holidej mirno. – Dakle, daću ti mogućnost da biraš.

Vođa desperadosa nabra čelo.

– Mogućnost da biram?

– Da. Možeš se predati i odbaciti pištolj i u tom slučaju ću te predati vlastima koje će te poslati na vešala. Ali, možeš izabrati da ti vratim revolver u futrolu... i da ti na taj način pružim šansu da potegneš.... U stvari, šanse će nam biti jednake.

Madero je zurio u njega pun neverice i zbunjenosti. Izgleda da nije verovao svojim ušima:

– Ali.... ja sam banditos, desperado.... nisam Amerikano, revolverašu.

– Ja nisam revolveraš, Madero – odvrati Holidej uz blag osmejak. – Šta je? Zašto si zbunjen? Plašiš se što nemaš ljude da te podupiru? Zar se bojiš da se sam suočiš sa neprijateljem?

Madero proguta pljuvačku, a sitne graške znoja orosiše mu čelo. Bilo je

očigledno da grčevito razmišlja o izboru koji mu se nudi.

– Šta će biti od ta dva, Madero?

– Senjor... ja nisam revolveraš – prevalio je najzad preko usana. – Ipak ću izabrati da mi sude Amerikanosi...

– Kako hoćeš – odvratio je Holidej očigledno pomešanih osećanja. S jedne strane, bio je zadovoljan što će krvo-loka stići zaslužena kazna, ali s druge strane... Žarko je želeo da taj surovi ubica više ne doživi ni jedan dan, da odmah bude kažnjen za svu patnju, smrt i razaranja koja je prouzrokovao.

– Dobro, ali onda odbaci revolver – dodao je hladno. – Učini to polako, sa dva prsti i pusti ga da padne. I pazi da ne nanjušim ni najmanji pogrešan potez, jer ću ti odmah prosvirati lobanju.

– Nema pogrešnih pokreta – obećao je Madero.

Holidej ga je posmatrao kako lagano spušta ruku do futrole, uzima dršku kolta sa dva prsta i pušta je da padne na prašnjavo tlo.

– Šta sada? – zapitao je vođa desper-tadosa.

– Udalji se od revolvera.

– Svakako.

Bandit je zakoračio tri koraka u stranu, pa je Holidej lagano prišao i podigao kolt sa zemlje.

– Jaši. Vraćamo se u logor! – naredio je Dok idući unatraške prema konju. Nije ispuštao iz vida Meksikanca koji se brzo i ćutke vinuo u sedlo.

– Sada napred! – nastavio je Dok. – Ispred mene!

Madero je pošao nazad prema prolazu praćen Holidejem koji je jahao nekoliko metara iza njega. Ušlu su u prolaz i za sekund ili dva visoke litice su zaklonile mesec. Iznenada ih je obavila tama, ali Holidejeve uvek budne oči primetile su

munjevit pokret ispred sebe. Video je da se Madero okrenuo i osetivši opasnost, instinktivno se bacio iz sedla; delić sekunde kasnije začuo se pucanj.

Tek što je telom dodirnuo zemlju Dok je nanišanio siluetu na konju. Njegov kolt se oglasio dva puta i Huarez Madero se zaljuljao u sedlu, kriknuo i srušio se na zupčaste stene.

Holidej brzo ustade i potrča ka mestu na kome je ležalo telo; bilo je bez znakova života, ali on je ipak kresnuo palidrvce i okrenuo ga na leđa. Na banditovim grudima videle su se dve jasne rupe od revolverskih kuršuma. Pogled mu je kliznuo do Maderove desne ruke; njegovi koščati prsti još uvek su grčevito stezali mali crni pištolj marke „deringer“ koji je nosio skriven ipod košulje.

*

Manastirom je upravljao otac Dvajt Hal, mali dežmekasti sveštenik vedrog lica. Ali kada su u manastirsko dvorište ušla vojna kola natovarena ukradenim relikvijama, on nije mogao da sakrije radost. Tek što ih je ugledao, potrčao im je u susret i videvši poznate vrećice, pao na kolena okrenuvši lice ka nebu.

– Oh, neka je hvala gospodu! Neka je hvala gospodu! – ponovio je plaćući od radosti.

– Možete i posle hvaliti gospoda, oče Hale – rekao je ljubazno Derifild. – No, mislim da bi prvo trebali da zahvalite mister Holideju.

– Hvala vam, sinko, mnogo vam hvala – rekao je otac Hal što je srdačnije mogao, dok su ostali propovednici istovarali vrećice sa blagom. – Vi ste taj koji je poklonike đavola namamio u klopku?

– Tako bi se moglo reći – odvrati Holidej blago se osmehnuvši.

– On nas je odveo i do banditskog skrovišta gde smo do kraja završili s tim... sledbenicima đavola – objasnio je Derifild. – Bez njega zaista ne bi pronašli, a niti vratili vaše blago.

– Oh... hvalim te bože što se to desilo! Pominjaćemo vas u molitvama, sinko – dodade otac i kratko se nakloni Holideju. – A ko su ovi svezani ljudi na konjima?

Derifild se glasno nakašlja.

– Jedan od njih je Boud, bandit koji je zajedno sa svojim pajtašem i opljačkao vaše blago. Ako ga bolje zagledate, verovatno ćete ga prepoznati. Drugi je pustinjski lupež po imenu Gor i pripada istoj vrsti ljudi van zakona. Obojicu smo našli u Maderovom skrovištu kada smo došli da uzmemo vaše blago. Oni nisu uspeali da se izvuku onda kada su im umakli mister Holidej i devojka. Sada ih vodimo do šerifa koji će se pobrinuti za njih.

– Neka je hvaljen gospod – ponovio je otac Hal i ponovo se okrenuo prema Holideju. Vi ste taj čovek čije se ime često pominje u ovim krajevima, mister. Mogu vam reći da sam i ranije čuo za vas, da, da... Ovde ste veoma poznati i slavni...

– Možda – odvrati mu Dok kratko.

Sveštenik se malo zamislio, a onda zgranuto primeo ruku otvorenim ustima.

– Milostivi bože! Vi ste... kako smo čuli, revolveraš!

– Neki tako kažu, ali verujte da to nije tačno – odvratio je Holidej i pogledao prema Kristini. – Ako sam nekada i potegao revolver, to je bilo samo kada je trebalo spasti nečiji život... ili sačuvati svoj.

– Dobro je što to čujem, sine moj – odvratio je Hal ozbiljno. Njegovo lice je zasjalo kada je i poslednja vrećica sa blagom istovarena iz kola. – Naravno, postaviće se pitanje nagrade za povra-

ćaj svetih relikvija. Hoćete li da uđemo unutra? – upitao je obraćajući se celoj grupi.

Derifild se ućtivo izvinio rekavši da će se on i njegovi ljudi zadovoljiti toplim jelom i čašom crnog vina koje im je obećao manastirski kuvar. Osim toga, stolice i stolovi bili su već postavljeni, a ljudi nestrpljivi. Tako su samo Holidej i Kristina ušli sa sveštenikom u njegovu odaju koja se nalazila odmah pored kapele. Pošto im je ponudio da sednu, otac Hal im se ljubazno obrati:

– Mi vam mnogo dugujemo, mister Holideje i za mene će biti zadovoljstvo da se dogovorimo o iznosu nagrade koja vam svakako pripada.

Holidej skide šešir i blago se osmehnu.

– Voleo bih kada bismo pitanje nagrade nekako zaboravili, oče. Ipak, molio bih vas kada biste umesto toga nešto učinili za mene – dodao je i izvadio cigaretu iz tabakere. – Odmah da vam kažem da će mi armija dati nagradu za hvatanje Madera i njegove bande, što mi je sasvim dovoljno za neko vreme. Voleo bih kada biste sredstva koja ste planirali iskoristili za dobrobit svih vas kao i ovog manastira.

Sveštenikovo lice se ozari.

– Vi ste vrlo velikodušni, mister! Neka vas gospod blagoslovi.! Ali... pomenuli ste neku uslugu, zar ne?

– Da, voleo bih da mi pomognete.

– Učiniću sve što mogu, samo recite.

Holidej kratko uzdahnu i pokaza na Kristinu.

– Vidite, oče, ova mlada žena putovala je sa karavanom koga su napali Madero- vi desperadosi. Slučajno se spasla, a u tom strahovitom pokolju izgubila je sve što je imala: oca, brata, prijatelje... Sada je potpuno sama na svetu.

– To je žalosno – odvratio je otac Hal skrušeno. – Neka im na onom svetu bog podari mir...

– Da, oče, to će berovatno biti – prekinuo ga je Dok – ali mi moramo da brine-mo o živima. Ja vas zbog toga molim da pomognete gospođici Kristini Evet.

– Rado, ali kako? Ako ste mislili na ovaj manastir...

– Ne, ne. Vaš bratstvo ima ogranak u gradu Alamoru, a to je baš pokrajina u kojoj je njena porodica htela da se nase-li. Ako biste mogli da je preporučite brizi tamošnjeg starešine, bio bih vam strašno zahvalan. On bi mogao da joj pomogne da nađe posao i pristojno utočište.

– Naravno, sa zadovoljstvom! – uzviknuo je sveštenik. – Otac Mehju je moj prijatelj i za njega će biti čast da uzvрати čoveku koji nam je učinio toliko dobrog. Odmah ću napisati pismo.

Kristina i Dok su sačekali dvadesetak minuta, a kada su dobili pismo pozdravili su se sa simpatičnim ocem Halom.

– Vi ćete mi oprostiti što vas ne zadržavam – pravdao se debeljko – ali zaista imam puno posla. Treba da vidim kako su moji ljudi rasporedili relikvije, proverim da li su vojnici dobro ugošćeni i. ..

– Zahvaljujemo vam i pozdravljamo vas – prekinuo ga je Dok, a devojka je samo učtivo klimnula glavom. Dva časa kasnije, odred vojnika i njih dvoje nastavili su put prema Hemloku. Odatle su planirali da otputuju u Alamor, na zapad, dok se nagrađeni Derifild selio u svoj novi garnizon na istoku.

*

Nedelju dana kasnije Holidej je ostavio Kristinu u sigurnosti osećajući istovremeno blagu tugu što se rastaje od ove divne i mile devojke. Ali, bilo mu je drago što je najzad spokojna i zadovoljna. To je mogao da vidi po njenom osmehu i nežnom poljupcu kojim ga je ispratila kada je diližansa krenula iz grada. Zavaljen u udobno kožno sedište, još jednom joj je mahnuo i tada mu se učinilo da je obrisala suzu u uglu oka. Uzdahnuo je i sa osmehom pomislio kako će oboje još dugo nositi divnu uspomenu na dramatične i uzbudljive događaje u kojima je ostvarena bliskost dvoje ljudi koji će jedno o drugome uvek misliti sa nežnošću i toplinom.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
динара

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

